PSİKİYATRİST'İN YAZARI

WULF DORN

Fısıldıyorlar, gülüyorlar, tıslıyorlar ve ağlıyorlar.
Gitgide yükseliyor sesleri, gitgide.

TRAVMA

ROMAN

PEGASUS

Bennell'in gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirmişti. Robert bu yüz ifadesini iyi tanırdı. Hastaları, sanrılarla dolu dünyalarını ona açmaya karar verdiklerinde böyle bakarlardı.

Pekâlâ, inandırıcılığım dışında kaybedecek bir şeyim yok, diyordu bu gözler âdeta.

"Sizi uyarmıştım, bu hikâyenin baştan sona kulağa çılgınca geldiğini söylemiştim," dedi Bennell. Sonra derin bir soluk aldı. "Olay şu, Patrick Landers'in otomobilini kapıları ve farları açık halde Schumann'ın marketinin önünde bulduk. Adam ise sırra kadem basmış." Yine bir an durdu, sonra ekledi: "Bütün köy halkı da."

"Ne?" Robert ona dehşet içinde bakıyordu şimdi.

"Yüz altmış üç kişi," dedi arkasından gelen ses. Odaya dönen Lipinski kahve bardaklarını masanın üzerine bıraktı.

"Landers'i de eklersek yüz altmış dört oluyor," diye araya girdi Bennell.

Robert tiz bir kahkaha attı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Lütfen üstünüze alınmayın, ama böyle bir zahmetin altına giremeyiz," dedi Bennell ciddi bir sesle. "Bu arada arama ekipleri dün geceden beri bölgeyi karış karış tarıyorlar. Yüz altmış dört kişi kayıp. Kadın, erkek, çocuk."

TRAVMA

Pegasus Yayınları: 1790
Bestseller Roman: 766

TRAVMA
Wulf Dorn
Özgün Adı: Die Kinder

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017
ISBN: 978-605-299-343-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Wulf Dorn, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla AVA International GmbH Germany'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

WULF DORN

TRAVMA

Almancadan çeviren:
Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

David için.
Kara Yıldız.

Önsöz

Bu romanın ana hikâyesi, olayların geçtiği yerler ve okudukça karşılaşacağımız kişiler hayal ürünüdür.

Peş peşe gelişen olayların da tümüyle hayal ürünü olduklarını iddia edebilmeyi çok isterdim, ne var ki bu sahnelerin her birinin ardında gerçekten yaşanmış olaylar var. Bu sahneler, bu romanı yazdığım bir sene zarfında meydana gelmiş vakalara dayanıyor.

Lucy Walker'in hikâyesinde Belçikalı fotoğrafçı An-Sofie Kesteleyn'in çektiği bir fotoğraftan esinlendim. Bu fotoğraf, romanda alıntı yaptığım gazete manşetleri kadar ürkütücüdür ve sonuncusu hariç bu manşetler gerçekten atılmıştır. Söz konusu gazete haberlerinin beş hafta gibi kısa bir süreye sığdığına da değinmekte yarar görüyorum.

Karanlık hikâyelerin okuru ve yazarı olarak şu hayatta idrak ettiğim en önemli şeylerden biri, gerçeğin daima, her türlü kurmacadan kat kat daha zalimce olduğudur.

"Yer burası, zaman şu an, yolculuk ise karanlıklar diyarınadır. Şimdi tanığı olduğumuza göre bu yolculuk bizim yolculuğumuz olabilir."

ROD SERLING
The Twilight Zone

"En tehlikelisi, umudunu yitirmiş bir çocuktur. Bir çocuğun yaşamında pek çok zor an yer alır ancak onun umudunu yitirmesine asla izin verilmemelidir."

ALFRED ADLER
Bireysel Psikoloji

»Children 'round the world
Put camel shit on the walls
Making carpets on treadmills
Or garbage sorting
And it's no game«
DAVID BOWIE

»Dünyanın bir yerinde
Çocuklar duvarlara deve boku yapıştırıyor
Tezgâhlarda halı dokuyor
Ya da çöpleri karıştırıyor
Ve bu bir oyun değil«
DAVID BOWIE

I.

Benzin istasyonu. Fırtınada yolculuk. Keşif.

Kısa mesajın ikinci sinyali henüz çınlamadan Patrick Landers cep telefonunu eline aldı.

Sonunda!

Ne var ki ekranda Su'nun fotoğrafı yerine cep telefonu operatörünün logosu belirdi. Logonun altında yer alan mesajda *özel indirimli sonbahar tarifeleri* tanıtılıyordu.

"Lanet olsun!"

Telefonu otomobilin yan koltuğuna fırlattı. Önünde daha epeyce yol vardı ve gökyüzü bir uğursuzluğa işaret edercesine karardıkça kararıyordu. Patrick otomobili hızlandırıp dikiz aynasına göz attı, beyninin içinde onu esir almış seslere ait yüzleri görmeyi umuyordu sanki.

"... artık neredeyse hiç konuşmuyor..."

"... bambaşka biri gibi..."

"... bir anda değişti..."

"... davranışları tuhaf, sanki... nasıl söylesem? Ürkütücü. Evet, ürkütücü!"

"Aklımı oynattığımı düşünebilirsiniz doktor ama bu kızdan korkuyorum."

Derken yanında doktorasını yaptığı profesörün sözleri yankılandı beyninde: *"Bunu nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyorum Patrick. Ben de senin kadar çaresizim. Yirmi yıllık meslek hayatımda böyle bir şeyle karşılaşmadım hiç."*

Patrick için bu cümle, söylenen her şeyden daha önemliydi. Bu telefon görüşmesinden sonra hemen yola koyulmuştu ve o andan beri bu yolculuğu çok daha önce yapmadığına pişmandı. Lanet olsun, neden bir gecenin daha geçmesini beklemişti ki?

Karayolu keskin bir virajla sola dönerken yıkık dökük binaların ve çoktan kapatılmış olan bir mandıranın önünden geçti. Sonunda dağ geçidini haber veren levha göründü. Karşıdan araç gelmiyordu, Patrick'in geride bıraktığı yol da boştu. Önce otoyoldan, bir süre sonra da şehirlerarası yoldan ayrıldığından beri neredeyse hiçbir araca rastlamamıştı, yarım saatten beri de yolda tek başına ilerliyordu. Bu durum ancak bahar sezonunun gelmesiyle birlikte değişirdi. O zaman uzun yürüyüşler yapmak ya da yamaç paraşütüyle atlamak için gözlerden uzak bu dağlık bölgeye gelen turistleri taşıyan karavanlar daracık yolda peş peşe sıralanırdı.

Tabii buraya gelecek insan kalırsa.

Akşamın son ışıklarının da karabulutların ardında kaybolması iyiye işaret olamazdı. Hava raporu ikindiden beri, yüksek kesimlerde görülecek kasırga benzeri fırtınalara ve şiddetli yağmura karşı halkı uyarıyordu. Sonbahar fırtınası bu dar ve bol virajlı dağ yollarında çok tehlikeli olabilirdi.

Ancak Patrick hava koşullarından çok, onu gideceği yerde bekliyor olabilecek şeyler için kaygılıydı. Varsayımının doğru çıkabileceği korkusu içini kemiriyordu.

Su ona yıllar önce üzerinde *panik yapma* yazılı bir tişört armağan etmiş, "Sana çok uygun," demişti ve Patrick'i biraz olsun tanıyan biri Su'ya itiraz etmezdi. Patrick Landers kolay kolay kontrolünü kaybeden biri değildi. Gerçi o zamandan beri çok şey değişmişti. Su'yla ayrılalı çok olmuştu ve yıkanmaktan solmuş o tişört yatak odasındaki gardırobunun bir köşesinde, belediyenin eski giysi kumbarasına atılmayı bekliyordu. Ancak tişörtün üzerindeki sözler Patrick'i hâlâ yansıtıyordu, hatta yaşı ilerledikçe daha da çok uyuyordu ona. Otuz beş yıllık yaşamında olayların çoğunun ilk bakışta göründüklerinden çok daha masum bir sona bağlandığını öğrenmişti. Tabii bunlara dikkatli ve gerekli soğukkanlılıkla yaklaşmak koşuluyla.

Gelgelelim Patrick bu kez durumu azımsamıştı. Su, onu arayacağına söz vermişti. Birbirlerini tanıdıkları onca yılda sözünü tutmadığı tek bir gün olmamıştı. Ama şimdi aradan üç gün geçmiş, Su'dan hiçbir haber gelmemişti. Telefonlarına yanıt vermemiş, mesaj yollamamış, onunla hiçbir şekilde bağlantı kurmamıştı. Patrick haklı olarak kaygılanıyordu. Su'nun başına bir şey gelmiş olabilirdi ve Patrick haberi olsa bunun önüne geçebilirdi belki de.

Bunca zaman neden kararsız davranmıştı ki? Su'yu defalarca boş yere arayıp onun telefonlarına yanıt vermesini bekleyeceği yerde çoktan yola koyulmuş olması gerekirdi. Çünkü içini saran ve beyninde gitgide kesinlik kazanan kuşku gerçek olmuşsa, artık kaybedecek zamanı yoktu.

Ya geç kalırsam?

Ona itici bir böcek gibi tekrar tekrar saldıran düşünceleri kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ve yanan gözlerini ovaladı. Uzun yolculuktan ve huzursuz geçen geceden sonra yorgun düşmüştü. Yatakta dönüp durmuş, şimdi yine beynine üşüşen o sesler yüzünden işkence çekmişti:

"... bir anda değişti..."

"... davranışları tuhaf..."

"... ürkütücü!"

Koyu bir kahve için şimdi neler vermezdi! Bu arada benzin göstergesinin ibresi yedek depo çizgisine doğru kayıyordu. Benzin gideceği yere kadar onu götürürdü belki ama belli de olmazdı.

Sonunda mantığı sabırsızlığından üstün geldi ve bir benzincide durdu. Girişteki tabela, bir sonraki benzincinin otuz kilometre ötede olduğunu hatırlatıyordu.

Ancak tabela, kaderin kötü bir şakası olmalıydı. Çünkü Patrick aceleyle inip pompayı otomobilinin benzin girişine soktuğunda pompada hiçbir hareketlilik olmadı. Pompa, bu ıssız yerdeki benzinci binasının ışıkları gibi kapatılmıştı. Patrick bunun üzerine binanın bitişiğindeki evin de karanlıklara gömülü olduğunu fark etti.

Benzinci, *her gün taze kruvasan, kahve ve ücretsiz lastik kontrolü, lütfen kasaya danışın* yazılı afişlerle donatılmıştı ama kapıya yapıştırılmış bir kâğıt, eğri büğrü bir yazıyla *geçici olarak kapalı* olduklarını duyuruyordu.

Patrick kapının önünde bir an öylece durdu. Bu duyuruda onu rahatsız eden bir şey vardı. Rahatsızlığının nedenini kendine açıklayamıyordu, bunu ancak sezgi olarak tanımlayabilirdi. Tıp eğitimi sırasında *gözleriniz sizi yanıltabilir ama hisleriniz asla* anlayışını zihnine işlemişlerdi. Bu cümlenin yalnızca tıbbi teşhisler için geçerli olmadığını da yaşamın kendisi öğretmişti ona.

O kâğıdın yazılma şekline takılmıştı belki Patrick. Aceleyle karalanmıştı ve dükkân sahibi sanki orayı kaçarcasına terk etmişti.

Önü sıra yağmur kokusu yayan rüzgâr gitgide şiddetleniyordu. Şimşek çaktı ve gök, sarsılırcasına gürledi. Gümbürtü, insanı ürkütecek kadar yakından geliyordu.

Patrick kapıdaki tuhaf notu incelemekten vazgeçip hızla arabasına doğru koştu. Burada gereksiz yere zaman harcamıştı zaten. Yeniden karayoluna çıktı, benzin göstergesini görmezden gelip yoluna devam etti.

Karanlık pencereli terk edilmiş binalar çok geçmeden dikiz aynasının açısından çıkmıştı. Patrick bu pencerelerden birine üşüşmüş sinek sürüsünü fark etmemişti.

Dağ geçidine birkaç kilometre kala fırtına nihayet koptu. Buluttan kapkara bir duvar, geceye hazırlanan gökyüzünü iyice yutmuş, karanlıklara boğmuştu. Uğultusu dayanılmaz bir gümbürtüye dönüşen rüzgâr, Mercedes'i öyle savuruyordu ki Patrick şeridinde kalmakta zorlanıyordu.

İri yağmur taneleri ön cama çarparak iniyordu. Sağanak her saniyeyle birlikte şiddetlendi ve sularla kaplanan yolu seçebilmek olanaksız hale geldi.

Patrick'in hızını düşürmekten başka seçeneği yoktu. Küfrederek vites küçülttü. Virajlı yolları tırmanırken ve sel gibi akan sular arasından önünü görmeye çalışırken düşünceleri yine elle yazılmış o kâğıda kayıyordu. Çünkü o tuhaf ve huzursuz edici sezgi aklına takılmıştı; içindeki kaygılar ve terk edilmiş benzin istasyonu arasında bir bağ vardı sanki.

Bu saçmaydı elbette. Yorgun, gergin ve telaşlı olduğu için kuruyordu bu bağlantıyı sadece. İnsan bitkinse ve stres altındaysa bir anda kolayca paranoyak eğilimler gösterebiliyordu.

Silecek düğmesini en yüksek seviyeye getirdiği ve silecekler de titreyerek bir sağa bir sola koşturdukları halde sel gibi inen sulara yetişemiyorlardı. Üstelik yolun gitgide dikleştiği ve virajların arttığı bir sırada...

Direksiyona sertçe sarıldı ama hemen ardından kendini sakin olması yönünde telkin etti. İçinden, gaz pedalına yüklenip bir

sonraki virajı hızla almak geçse de bu dürtüye karşı koymalıydı. Zaten böyle bir havada yolculuk yapmak bile yeterince tehlikeli bir işti. Önünü neredeyse hiç göremiyordu. Kayma tehlikesi yaratan sonbahar yaprakları her virajda pusuda bekliyor olabilirdi. Ya da kayalıklardan kopmuş taşlar yola saçılmış olabilirdi.

Patrik yeniden gözlerini ovalayıp dikiz aynasına hızla göz attı. Yolda hâlâ tek başınaydı. Ön panel ışıklarının loşluğunda gözleri bir korku filminin başkarakterinin gözlerine benziyordu. Dr. Jekyll'in Mr. Hyde'a dönüştükten sonraki gözlerine...

Geçidin tepe noktasına birazdan ulaşacağını düşünerek kendini yatıştırmaya çalıştı. Bu çevreye gerçi yıllardır gelmemişti ama vadinin derinliklerine kadar eşsiz bir manzara sunan seyir terasını anımsıyordu. Bu yağmurda, üstelik gece vakti ilerisi görülemezdi elbette. Ancak o noktadan sonra en fazla yarım saatlik bir yolunun kalacağını biliyordu. Ulaşır ulaşmaz ilk işi...

Aşırı parlak bir ışık huzmesi, yağmurdan ıslanmış ön camı göz kamaştıran bir ışık denizine dönüştürdü. *Motosiklet* sözcüğü Patrick'in beyninde şimşek gibi çaktı.

Frene öyle ani yüklendi ki bir an otomobilin kontrolden çıkacağını düşündü. Ama Mercedes, biraz ilerledikten sonra lastiklerini gıcırdatarak komut almış gibi durdu. Patrick bir an karşıdan gelenin ona çarpacağından korktu yine de. Korku dolu ikinci saniyeden sonra ışığın hareket etmediğini anladı.

Fardan kamaşan gözlerini kıstı, yine fardan aydınlanan yağmur sularının ve hızla gidip gelen sileceklerin arasından bir şeyler seçebilmeye çalıştı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Yanılmıştı. Görebildiği kadarıyla yolun sol kenarındaki şey motosiklet değildi. Yalnızca tek farı çalışan bir otomobildi orada duran. Sürücüsü keskin virajda direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş olmalıydı.

"Bir bu eksikti!"

Patrick motoru kapattı, bulunduğu yerde pek bir anlamı olmasa da flaşörleri yaktı. Virajlar öylesine art arda geliyordu ki elli metre ötesini görmek olanaksızdı. Kaza mahalline iki adet üçgen reflektör yerleştirmesi gerekiyordu. Gelgelelim karşısına ne zamandır başka bir araç çıkmadığı için bu kuralı göz ardı edip önce araçtaki sürücüyle ilgilenmeye karar verdi. Otomobilde başka yolcular da olabilirdi.

Torpidodan el fenerini çıkardı ve yan koltukta duran cep telefonunu cebine attı. Sonra rüzgârlığının kapüşonunu başına geçirip araçtan indi.

Kazanın gerçek boyutlarını şimdi fark edebiliyordu. Audi'nin ön yarısı, sanki pres makinesinin içine girmiş gibi yok olmuştu. Otomobil önce sağ şeritten çıkmış ve sürücü hizasında kayalıklara çarpmış olmalıydı. Aracın bu kısmında gümüş rengi boyadan neredeyse hiçbir şeyin kalmamış olması bu varsayımı doğruluyordu. Sürücü bunun ardından direksiyonu telaşla sağa sola çevirmek gibi bir hata yapmıştı anlaşılan. Kayalık duvar, savrulan otomobili sonunda durdurmuş ve aracın sağ tarafını boş bir bira kutusu gibi ezmişti.

Patrick yarı açık duran motor kapağına baktı. Bu haliyle yan yan sırıtıyormuş hissini veriyordu. Patrick serin akşam havasını içine çekerken burnuna yola akmış benzin kokusu geldi ve az sonra karşılaşacağı sahneye kendini hazırlamaya çalıştı. Otomobile doğru koşarken bir eliyle de fırtınanın başından çekip almaya çalıştığı kapüşonunu tutuyordu.

Asfalta saçılmış cam kırıklarının ayakkabılarının altında gıcırdadığını duydu. Katlanmış bir mozaik gibi otomobilin içine doğru asılı kalmış ön cam dışında bütün camlar kırılıp dağılmıştı. Patrick böylece daha aracın yanına varmadan direksiyonda bir kadının oturduğunu fark etti. Başı sağ omzuna düşmüş, uzun sarı saçları yüzünü örtmüştü.

Patrick sesi fırtınanın uğultusuna karışarak, "Merhaba?" dedi ancak yanıt alamadı.

Patrick otomobilin içine doğru biraz daha yaklaştı. El fenerinin ışığında kadının göğsünün inip kalktığını görünce rahat bir soluk aldı. Göğüs üzerindeki hareketler zayıf ama düzenliydi. Araçta kadından başka kimse yoktu.

"Merhaba, beni duyabiliyor musunuz?"

Kadın tepki vermedi. Baygındı. Patrick kazanın üzerinden ne kadar süre geçmiş olabileceğini düşündü. Audi'nin içe göçmüş ön cephesinden serin havaya ve yağmura karşın buhar çıkmıyordu. Motor epeyce bir süre önce soğumuş olmalıydı.

Patrick kadının üst bedeninin kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü. Bacaklarının hasar görüp görmediğini seçemiyordu. Airbag, kadının belden aşağısını gevşemiş bir örtü gibi sarmıştı.

Patrick kapıyı tutup sarstı ancak açılmıyordu. Hiç şaşırmadı çünkü kapı çerçevesi ve bütün kaporta olduğu gibi göçmüştü.

Yağmurluğunun cebinden cep telefonunu çıkarıp kısayol üzerinden imdat numarasını çevirdi. Ancak numarayı arayabilmek için yağmurdan ıslanmış ekrana birkaç kez basmak zorunda kaldı.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açan yardım birimi görevlisinin genç ve sakinleştirici bir sesi vardı. Ancak Patrick kaza mahallini yaklaşık olarak tarif edince karşıdaki ses gitgide gerilmeye başladı. Belli ki ne adı geçen geçidin yerinden ne de oraya en yakın hastanenin nerede olduğundan haberi vardı. Sonunda dağlık bölge arama kurtarma ekibinin muhtemelen bir helikopter yollamak zorunda kalacağını belirtti. Bu biraz zaman alabilirdi ama elbette ellerinden geleni yapacaklardı.

"Lütfen kaza mahallinden ayrılmayın!" dedi adam. Yeniden alışıldık ses tonuna dönmüştü. "Kaza alanına gerekli uyarı işaretlerini yerleştirdiniz mi?"

Patrick telefonu kapatır kapatmaz bu konuyla ilgileneceğini açıklarken otomobildeki kadın ansızın kımıldadı. Patrick'in sesini duyup ayılmış olmalıydı.

Belki de hayati tehlikesi yoktu ve yalnızca uyuyordu. Orada uzun bir süre sıkışıp kaldıysa mümkündü bu. Hem insanın hemen en kötüsünü düşünmesi gerekmiyordu, değil mi?

"Tamam, öyle yapın," dedi telefonun ucundaki adam. Bir yerlerde, imdat biriminin sıcak ve korunaklı bir çağrı merkezinde oturuyordu, Patrick ise buz gibi yağmura ve kulaklarını uğuldatan fırtınaya maruzdu. "Ama dikkatli olun ve sakın kendinizi tehlikeye..."

Patrick sözlerin devamını algılayamadı çünkü kadın şimdi başını çevirmiş ve Patrick onun yüzünü görmüştü.

"Aman Tanrım, olamaz!" diyebildi Patrick ve telefon elinden düştü. "Laura!"

Kadın dudaklarını oynatıp bir şeyler mırıldansa da sesi fırtınanın uğultusunda duyulamayacak kadar zayıftı. Yüzünün sağ yarısını kaplayan kan kurumuştu, sarı saçları ise kurumaya yüz tutmuş bir yaranın üzerine yapışmıştı. Akan kan, şakağını ve yanağını kırmızı-kahverengi karışımı bir ağ gibi örtmüştü. Teni, korkudan ve soğuktan sarımsı bir renk aldığı için kadın âdeta ceset gibi görünüyordu.

Patrick cep telefonunu aceleyle cebine soktu ve sürücü kapısını açmayı bir kez daha denedi fakat başaramadı.

"Laura, beni duyabiliyor musun?" Kadına iyice yaklaşıp üzerine doğru eğildi ve elini gözlerinin önünde gezdirdi. "Laura!"

Kadının gözleri seğirerek sağa sola kaydı; derin bir düşten uyanmış, gerçeğe dönmeye çalışan birini andırıyordu. Sonra Patrick'i ve onun elini fark etti.

"Pat... rick?"

Sesi hafif bir soluktu yalnızca ama Patrick'i tanımıştı. İyiye işaretti bu.

"Hiç kımıldama. Yardım geliyor. Canın acıyor mu?"

Kadın yeniden dudaklarını oynattı ama konuşamadı. Sonra başı yeniden koltuk başlığına düştü, gözleri seğirdi.

"Uyuma Laura! Uyumamalısın! Doktor birazdan burada olacak." Patrick sesi çatallaşacak kadar bağırıyor olsa da Laura'nın onu duyduğundan emin değildi. "Yanından kısa bir an ayrılıp yola işaretler yerleştireceğim, anlıyor musun? Hemen dönerim."

Laura gözlerini kapamıştı, yeniden bayılmış gibi duruyordu. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordu ve çok kan kaybetmişti.

Patrick otomobilin içinde sıkışıp kaldığı sürece genç kadını muayene etmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Ambulansı beklemekten başka seçeneği yoktu. Ya da helikopteri. Tanrı'nın unuttuğu bu yerde onları bulabilirlerse tabii.

Alt dudağını ısırdı ve bütün bedeninin titrediğini hissetti, üstelik sadece soğuktan olmuyordu bu. Sinirleri altüst olmuştu ve zamana karşı yarıştığını biliyordu.

Kendine gel, sen hekimsin, o halde gerektiği gibi davran.

Kafasını toplamalı, bundan sonra atacağı adımları soğukkanlılıkla belirlemeliydi. Laura'yı yalnız bırakamaz ama daha fazla da bekleyemezdi. Ama ya Su'nun başına bir şey geldiyse?

Bir an duraksadı. Yoksa Laura bu yüzden mi tek başına yola çıkmıştı? Yoksa Su'yu geride bırakmasının nedeni...

"Aklımı oynattığımı düşünebilirsiniz doktor ama bu kızdan korkuyorum."

Patrick bu düşünceyi aklından atabilmek için silkindi ve sonra Mercedes'ine doğru koştu. Bagajdaki üçgen reflektörü aldı, yağmurun altında viraja kadar koştu. Reflektörü yola yerleştirdikten sonra hızlı adımlarla Laura'nın yanına döndü.

Laura hâlâ gözleri kapalı, hiç kımıldamadan aynı yerde oturuyordu. Patrick onun nabzını dinledi, hızlı ama düzenliydi. Gözkapakları kötü bir rüya görürcesine pır pır ediyordu.

Üst taraftaki virajı emniyet altına almak için Laura'nın otomobilindeki üçgen reflektöre ihtiyaç vardı. Neyse ki otomobilin arkası kazayı ön tarafa kıyasla daha az hasarla atlatmıştı. Gelgelelim bagaj kapağı sıkışmıştı ve elle açılmıyordu. Patrick kapağı birkaç kez kuvvetle sarstıktan sonra vazgeçti. Yeniden kendi otomobiline koşup bagajdan kriko anahtarını çıkardı.

Rüzgâr giysilerini sağa sola savurduğu için tenine kadar ıslanmış, sırılsıklam olmuştu. Soğuktan parmaklarını hissedemiyordu.

Birkaç darbeden sonra bagaj kapağı sonunda havaya fırladı. Patrick'in yüzüne aynı anda öylesine ağır bir koku vurdu ki şiddetli rüzgâra karşın soluğu kesildi. Dehşet içinde geri çekilince kriko anahtarı elinden kayıp takırtıyla yola düştü.

Elini soluk soluğa ağzına ve burnuna bastırıp gözlerini kırpıştırdı. Bagajdaki nesne karanlıkta seçilemiyordu ancak çürümüş ceset ve dışkı karışımı bu koku bile insanı mahvetmeye yeterdi.

Zorla yutkunup bir adım daha geriledi ve cebindeki el fenerini çıkardı. Aklından geçen korkunç düşüncelerle feneri yaktı ve taş kesildi.

Âdeta ona bakıyormuş gibi iri iri açılmış gözlere dehşetle bakakaldı. Bu bakışta kırgınlık, korku, şaşkınlık ve öfke vardı. Patrick sonra yarılmış kafatasını gördü. Dışarı fırlamış beyin, sarımsı bir griye bürünmüştü, bir daha asla düşünemeyecek, hissedemeyecekti. Cansız bir maddeydi artık.

Patrick geriye doğru sendeledi, tökezledi ve düştü. El feneri yola sertçe çarpıp söndü.

Patrick midesinin kasıldığını fark etti ve kustu. Kusmuğunun montundan ve pantolonundan aktığını fark etmedi bile.

Bir süre sonra öğürme ve kasılmalar hafifledi. Patrick sarhoş gibi yerinden doğruldu, titreyen dizlerle sendeleyerek kaza yapan arabanın yanından yürüdü.

Laura'nın yanına ulaştığında genç kadın gözlerini açmıştı. Laura ona baktı, yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Çok... özür dilerim... ben... bunu... istememiştim..."

Laura'nın sesi bir fısıltıydı sadece. Ama Patrick onu anlamış, bütün bedeni ürpermişti.

"Su hâlâ orada mı?" diye sert bir tonda sordu. Dengesini kaybetmemek için otomobilin tavanına tutunmuştu. "Bana yanıt ver Laura, saklama benden! Su orada mı?"

Dizlerinin bağı çözülmüştü, her an yığılacağını hissediyordu.

Laura'nın gözleri dehşetle açıldı.

"Gitme... oraya!" diyebildi. Bu kez ses tonu biraz yükselmişti, çaba harcadığı belliydi. "Sakın gitme... ben..."

Sonra son gücünü de yitirdi. Gözleri kaydı, gözlerinin akı belirdi, Patrick'e bakamıyordu. Onu uyarmadan bayılmamak için güç sarf ettiği belliydi.

Patrick otomobilin tavanından elini çekti ve Mercedes'e doğru sendeledi. Laura arkasından bağırıyordu.

Patrick otomobiline oturdu, kapıyı çarptı ve motoru fırtınaya karşı uğuldatarak oradan ayrıldı.

II.

Yüz altmış dört.
Odadaki kadın.

Asansörün sürgülü kapısı önünde açıldığında Robert Winter'in aklına ilk gelen sözcük *ıssız* olmuştu. Hastanenin alt katına nadiren inerdi. Çalışma odası ikinci kattaydı ve orada, şu aşağının aksine hiç değilse gün ışığı vardı.

Her köşesi dezenfektan kokan uzun koridora çıktı. Kâfur, amonyak ve limon karışımı bir kokuydu bu, pencereler açılmadan da çıkmazdı. Darbeye dayanıklı çelik pervazlarla donatılmış beyaz duvarlar floresan ışığında buz gibi duruyordu. Koridorun iki yanına sıralanmış kapıların yalnızca dış tarafta kolları vardı ve her kapı şifreli kilitlerle güvence altına alınmıştı.

Bu kapıların ardından bazı günler çığlıklar, ağlamalar ve delice kahkahalar yükselirdi. Ama o sabah hiç ses yoktu. Çünkü daha erkendi. Bu servisin hastaları uykudaydı henüz, neredeyse her vakada sakinleştirici ilaçlarla sağlanıyordu bu.

Koridorun en sonundaki odadan çıkan Bennell ona doğru gelmeye başladı. Robert bir buçuk yıl önceki son karşılaşmalarından bu yana Bennell'in gözle görülür biçimde yaşlandığı izlenimine kapıldı. Komiserin adımları hâlâ hırslı uzun mesafe

koşucusununkini andırıyordu ancak burnunun ve ağzının çevresindeki çizgiler iyice derinleşmiş, kısa saçları tamamen kırlaşmıştı. Hatta saçları floresan ışığında beyaz gibi parlıyordu.

Frank Bennell altmış yaşını artık geçmiş olmalıydı ve yakında da hak ettiği emekliliğe ayrılırdı. Ama o tarihe kadar en özel vakaları üstlenmeyi sürdürebilecek zehir gibi bir hafiyeydi. *Yedinci his* denen o yetiye sahipti Bennell; sonradan öğrenilemeyen, doğuştan var olan çok özel bir sezgi gücüydü bu. Kriminal alanda sergilediği içgüdüleri ona amirlerinin, özellikle de genç meslektaşlarının gözünde büyük saygı ve takdir kazandırmıştı. Bennell'in çözdüğü olayların oranı onunla aynı rütbedeki meslektaşlarını kıskançlıktan çıldırtıyordu.

Bennell yine de hiçbir zaman kibre teslim olmamıştı. Aksine kendi sınırlarını çok iyi tanıyan, bir olayda ilerleme kaydedebilmek için ne zaman yardım alması gerektiğini ölçebilen bir polisti. İşte bu anlayışı doğrultusunda birkaç yıldan beri Robert'le işbirliğine girmişti. Kriminal komiser ve psikolog olarak her ikisi de insanoğlunun karanlık yönlerini inceleme konusunda uzman kişilerdi.

Bennell, Robert'le koridorun orta yerinde buluştuklarında, "Bu kadar kısa bir sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sizi yatağınızdan kaldırdığım, tatilinizi böldüğüm için çok özür dilerim." Robert'e dumanı tüten bir karton bardak uzattı. "Sade ve şekersiz, doğru mu?"

"Hem kahve hem özür, öyle mi? Demek ki durum çok acil."

Bennell hafifçe gülümseyip başını salladı. "Aynen öyle. Yaşamım boyunca sayısız çılgın vakayla karşılaştım ama bu..."

Sustu, yüzündeki ifade iyi şeyler anlatmıyordu. Gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa gece uyumamış olmalıydı. Tıraş olmaya bile fırsat bulamamıştı.

Robert'in aklına, çekiçli katil vakasında yaptıkları son ortak çalışma geldi. Katil orta yaşlarda bir borsacıydı, maruz kaldığı stres sonucunda psikosomatik bozukluğa dayalı halüsinasyonlar geliştirmişti. Zaman zaman sesler duymuş ve bu sesler onu dünya çapında bir ekonomik kriz planlayan domuz başlı insan benzeri yaratıkların yaşadığı evlere götürmüştü. Adam böylece tamir çantasından bir çekip kapıp bu canavarların önünü kesmek için harekete geçmişti. Yakalanıncaya kadar dokuz erkeği ve dört kadını başlarını ezerek öldürmüştü. Sanrılar devre dışı bırakıldığında tümüyle keyfî gibi görünen ve araştırmaları fazlasıyla güçleştiren bu cinayetlerin her birinden sonra, katil gündelik olağan yaşamına dönüyor ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Adam, sanrı krizlerinden sonra mantığının sanki reset düğmesine bastığını savunmuş, Robert de ona inanmıştı. Çünkü beyin, özellikle kontrolden çıktığı zamanlarda her şeye muktedirdi.

Bu vaka Robert'i de Bennell'i de oldukça yormuştu. Bu olaydan daha ağırı ne olabilirdi acaba?

Robert kahve bardağını aldı ve Bennell'in peşi sıra koridorda ilerledi.

"Bu defa konu nedir? Ekip arkadaşınız devlet sırrından söz eder gibi konuştu."

"Lipinski'nin bir suçu yok bunda," dedi Bennell. "Telefonda konuyu açmamasını ondan ben istedim. Savcılık vakaya kesin haber yasağı getirdi. Henüz dışarıya sızan bir şey yok ama basının olayı duyması artık an meselesi. O zamana kadar bir sonuç elde edemezsek yandık demektir. Bu yüzden acilen bazı yanıtlara ihtiyacımız var."

Küçük bir odaya girdiler, topluca genç bir adam dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Bir kamera görüntüsünün yansıtıldığı ekrana vermişti tüm dikkatini. Görüntü sık sık tit-

reyip kopsa da Robert bitişikteki görüşme odasının masasını seçebilmişti. Bir kadın ve bir hemşire karşılıklı oturuyorlardı.

Bennell, "Markus Lipinski. Lipinski, bu da Doktor Winter," sözleriyle iki adamı tanıştırdı. "Lipinski, görüşmenizin kayıt altına alınmasını sağlayacak."

"Günaydın doktor." Lipinski başındaki kulaklığı çıkarıp doktoru başıyla selamladı. "Kayıt birazdan gerçekleşecek. Kusura bakmayın, kliniğinizin kamera sistemi oldukça eski."

"Keşke sadece kamera sistemi eski olsa. Sağlık Bakanlığı'na gel de anlat bunları."

Lipinski sırıttı, sonra dalgalanan ekrana yeniden dönüp görüntüyü sabitlemeye çalıştı.

Bennell yan tarafta duran dosyalarla dolu masaya geçti ve Robert'e karşısına oturması için işaret etti.

"İyi madem," dedi Robert ve oturdu. "Hadi, anlatın bakalım."

Bennell kısa sakalını ovuşturarak, "Yani, evet..." diye başladı. "Size olayın tamamını açıklamaya çalışacağım ama kolay olmayacak bu."

En üstte duran dosyayı alıp açtı. Robert'in gözüne bir operasyon tutanağı ilişti.

"Dün akşam saat 19.23'te bir acil durum çağrısı aldık," dedi Bennell. "Dr. Patrick Landers diye biri dağlık bir bölgede trafik kazası meydana geldiğini bildiriyordu. Merkez derhal kurtarma ekiplerini aramış ve ekip kırk beş dakika sonra kaza mahalline ulaşmıştı."

Robert şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Kırk beş dakika sonra mı?"

"Evet, ilk etapta gönderilen helikopter fırtına yüzünden geri dönmek zorunda kaldı. İtfaiyenin ve ambulansın olay yerini bulması biraz zaman aldı."

Bennell tutanağın altından bir harita kesitinin çıktısını çekip çıkardı. Robert çıktıya kısaca göz attı ama hiçbir şey anlamadı. O bölgeyi bilmiyor, orada yaşamıyordu, tatilini de dağlarda geçirmemişti hiç. O da Jeanette ve çocuklar gibi deniz kıyısını ve sahil yaşamını severdi.

"Sonunda otomobili buldular," diye sözlerini sürdürdü Bennell. "Kadın sürücüyü hurdaya dönmüş araçtan çıkarmak epeyce zaman aldı. Şiddetli sağanakta direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş olmalı. Kadın yine de şanslıymış. Çok halsizdi ama şakağındaki kanama ve hafif bir beyin sarsıntısı dışında yara almamıştı."

Robert hâlâ titreyen ekranı gösterdi. "Kadın herhalde bu?"

Lipinski ve Bennell neredeyse aynı anda başlarını salladılar. Belli ki tıpkı Lipinski'nin selefiyle daha önce de olduğu gibi, bu ikili de uyum içinde çalışıyordu. Lipinski'den önce Bennell'in asistanlığını yapan memur, çekiçli katil vakasından sonra iç hizmete tayinini istemişti.

Bennell kadının kimlik bilgilerinin yer aldığı bir dosya daha açtı.

"Bu arada kadının adının Laura Schrader olduğunu öğrendik," dedi. "Olay yerinden birkaç kilometre uzaklıkta anne ve babasından kalma bir tatil evleri bulunuyor. Kadın ifadesinde oradan geldiğini belirtti. Onu içinde bulduğumuz otomobil Boris Schumann adına kayıtlı." Haritadaki küçücük bir noktayı gösterdi. "Schumann bu köyde küçük bir market işletiyor, tatil evinin hemen yakınında. Bayan Schrader'in neden Schumann'ın otomobiliyle yola çıktığını bilmiyoruz, olaydan üç gün önce otomobil kiralamış biri için ayrıca şaşırtıcı bir durum." Parmağıyla Laura Schrader isminin altındaki adresi gösterdi. "Kiralama yaşadığı yerde, bu köyden en az iki yüz elli kilometre uzaklıkta gerçekleşmiş. Bunu kadının akıllı cep telefonu üzerindeki elektronik postalardan öğrendik. Otomobil geri verilmemiş, bunu kontrol

ettik. Kiralık bir otomobille tatile çıkmışsa ve aracı kiralayan şirket hasar durumunda birkaç saat içinde yeni bir araç sağlayacağını garantilemişse kadın neden başka bir araçla yoldaydı?"

"Köy sapa bir yerde olduğu için yeni araç gönderilmesi uzun sürmüştür belki?"

"Benim aklıma da ilk gelen düşünce buydu," dedi Bennell. "Ama aracı kiralayan şirkete herhangi bir hasar bildirilmemiş."

Robert dosyayı önüne çekip Laura Schrader'e ait bilgilere hızla göz gezdirdi. Otuz iki yaşında, bekâr, bir reklam ajansında proje müdürü.

"İyi, araçta hasar yok yani. Ama beni bu soru yüzünden yatağımdan kaldırmadınız herhalde?"

Bennell keyifsiz bir kahkaha attı. "Hayır, ama hikâyenin basit bölümüyle başlayayım diye düşündüm. Kulağa kısmen mantıklı gelen bölümüyle."

İskambilde elini aheste aheste açan bir oyuncu gibi, tutanağın altından bir şey daha çekip çıkardı Bennell. Bu seferki de eski bir modelmiş gibi görünen ince hatlı bir tabancanın fotoğrafıydı.

"Laura Schrader otomobilden kurtarılırken bu silah yan koltuğun tabanında bulundu. Bir Luger 08. Çok eski bir model, Bernhard Jacobs diye birinin üzerine kayıtlı. Bu kişi Schumann'ın marketinin arkasındaki sokakta oturuyor. Adam avcı olduğu için ruhsatlı bir silah. İyi de bu moruğun Laura Schrader'le ne işi olabilir?" Robert'e bir an baktı, sanki bu sorusuyla da etki yaratmak ister gibiydi, sonra sözlerine devam etti. "Tabanca kullanılmış. Şarjör, kurşun atma yoluyla boşaltılmış."

"Kaç kurşun atılmış?"

"Azami sekiz. Eğer şarjör yeniden doldurulmadıysa. Şey... bir şey daha bulduk."

Bernell bu kez dosyaya el atmadan önce duraksadı. Robert'e özür dilercesine bakıp hafifçe öksürdü.

"Güzel bir manzarayla karşılaşmayacaksınız. Hazırlayın kendinizi."

Robert, Bennell'in ona uzattığı fotoğrafı aldı. Uzun yıllara dayanan mesleki deneyimleri adli tıp vakalarını da içeriyordu, olay yeri fotoğraflarına alışkındı ancak Bennell'in kırışmış yüzündeki ifadeye bakılırsa onu çok ağır bir manzara bekliyordu. Gelgelelim gördüğü şey beklediğinden de berbattı. Fotoğrafı, tiksindiğini anlatan bir ifadeyle Bennell'e geri verdi.

Bennell başını sallarken onu anladığını belli ediyordu. "Kızın adı Mia Landers. Sekiz yaşındaymış. Kızcağız kaza yapan aracın bagajındaydı. Adli tıp, kafatasının sıkılan kurşun yüzünden dağıldığını söyledi."

Robert bu adı duyunca dikkat kesildi.

"Landers mi? Telefon eden kişiyle aynı yani?"

"Evet, çocuk onun kızı, daha doğrusu *kızıymış*. Laura Schrader, Patrick Landers'in baldızı. Daha doğrusu, eski baldızı. Patrick Landers, dört yıl öncesine kadar kadının ablası Susann'la evliymiş. Özellikle böyle bir yolda karşılaşmış olmaları tuhaf, değil mi?"

Robert tabancanın namlusunu gösterdi.

"Olayda bu silah mı kullanılmış?"

"Şu an inceleniyor," dedi Bennell. "Ama sanmam. Böyle bir sonuç için daha yüksek kalibre gerekir. Bir çocuk kafatasında bile."

"Landers ne diyor?"

Bennell omuzlarını silkti. "Bilmiyoruz. Çünkü hikâyenin çılgın bölümü bu noktada başlıyor. Bence en iyisi kemerlerinizi bağlayın ve size anlatacaklarıma inanın. Zor gelse bile."

Bennell yine tuhaf gözlerle baktı. Bu bakışlar Robert'in hiç hoşuna gitmedi çünkü uzun zamandır tanışmalarına karşın komiserin böyle baktığını hiç görmemişti. Bennell'in yüzünde kararsız, hatta ürkek denebilecek bir ifade vardı.

"Acil durum çağrısının Landers'in cep telefonundan yapıldığını ve arayan kişinin, adını Patrick Landers olarak verdiğini kesin olarak biliyoruz," dedi Bennell. "Arayanın gerçekten o olduğunu yüzde yüz söyleyemesek de odur diye düşünüyorum. Cep telefonunun pozisyon belirleme profiline göre Landers öğleden sonraya kadar muayenehanesindeymiş; muayenehane, Laura Schrader'in, eski karısının ve kızının yaşadıkları semtte bulunuyor." Bennell anlattıklarına vurgu yapmak istercesine adı geçen dört kişinin kimlik bilgilerini masanın üzerine koyup bunları gösterdi. "Landers akşamüstü üçe doğru yola çıkmış. Yol boyunca muhtemelen üç gün önce Laura Schrader'le birlikte tatil evine gitmiş olan eski karısının numarasını birkaç kez aramış. Yani kadının cep telefonu pozisyon belirleme profili böyle gösteriyor."

"Landers'in karısından ne istediğini biliyor muyuz?"

"Eski karısından," diye düzeltti Bennell. "Hayır, kadın telefonlara yanıt vermemiş. Yargıcın, kadına gelen mesaj kayıtları üzerindeki yasağı kaldırmasını bekliyoruz. Landers'in onunla ısrarla ne konuşmak istediğini ve sonunda neden oraya gitmek üzere yola çıktığını öğreneceğiz herhalde. Çünkü tatil evi Landers'in büyük olasılıkla asıl hedefi olmalı. Son görüşmesini imdat birimiyle yapmış ve görüşme sürerken telefonu ansızın kapatmış."

"Nedenini biliyor muyuz?"

"İmdat birimi çalışanı, Landers'in sesinde şaşkınlık hissetmiş. Baldızını otomobilde görünce olmuştur mutlaka."

"Ama telefon görüşmesini bu yüzden yarıda kesmesi yine de tuhaf."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum. Landers birkaç dakika sonra tatil evi yönünde yola çıkmış. Ondan sonra sinyal kesilmiş. Oradaki vadinin tamamından sinyal alınamıyor. On kilometrelik bir alanda tek bir baz istasyonu yok. Ne yapalım, güzelim doğayı koruma çabaları işimizin önünü kesiyor. Hem de ne kesme!"

"Bu durumda Landers kayıp," diye bir sonuç çıkardı Robert.

"Aynen." Bennell başını ağır ağır sallarken Robert'in gözlerinin içine ısrarla baktı. "Üstelik sırf o değil."

"Başka kim?"

Bennell yanıt vermek yerine Robert'i süzmeyi sürdürdü. Seçeceği sözleri düşünür gibiydi.

"Benim işim tamam," dedi o sırada Lipinski ve ayağa kalktı. "İsterseniz başlayabilirsiniz."

Bennell gözünü Robert'ten ayırmadan, "Tamam, teşekkür ederim," dedi. "Birazdan bitiyor."

Lipinski başını sallayıp kapıya yöneldi. "Kahve almaya gidiyorum. Başka isteyen var mı?"

Robert başını hayır anlamında salladı ama Bennell iki parmağını havaya kaldırdı.

"Bize de iki tane getirin lütfen." Robert'e ciddi bir ifadeyle baktı. "İnanın bana bugün daha çok kahveye ihtiyacınız olacak. İşimiz uzun."

Lipinski, amirinin sözlerini doğrulamak istercesine başını sallayıp odadan çıktı.

"Hadi ama, neler olduğunu anlatın artık," dedi Robert.

Bennell gözlerini masaya dikip dudaklarını dalgın dalgın büzdü. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirmişti. Robert bu yüz ifadesini iyi tanırdı. Hastaları, sanrılarla dolu dünyalarını ona açmaya karar verdiklerinde böyle bakarlardı.

Pekâlâ, inandırıcılığım dışında kaybedecek bir şeyim yok, diyordu bu gözler âdeta.

"Sizi uyarmıştım, bu hikâyenin baştan sona kulağa çılgınca geldiğini söylemiştim," dedi Bennell. Sonra derin bir soluk aldı. "Olay şu, Patrick Landers'in otomobilini kapıları ve farları açık halde Schumann'ın marketinin önünde bulduk. Adam ise sırra

kadem basmış." Yine bir an durdu, sonra ekledi: "Bütün köy halkı da."

"Ne?" Robert ona dehşet içinde bakıyordu şimdi.

"Muhtarlık kayıtlarına göre yüz altmış üç kişi," dedi arkasından gelen ses. Odaya dönen Lipinski kahve bardaklarını masanın üzerine bıraktı.

"Landers'i de eklersek yüz altmış dört oluyor," diye ekledi Bennell.

Robert tiz bir kahkaha attı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Lütfen üstünüze alınmayın, ama böyle bir zahmetin altına giremeyiz," dedi Bennell ciddi bir sesle. "Bu arada arama ekipleri dün geceden beri bölgeyi karış karış tarıyorlar. Yüz altmış dört kişi kayıp. Kadın, erkek, çocuk."

"İyi de bu nasıl olabilir?"

"İşte bunu çözmek için buradayız," dedi Bennell. "Şimdilik bu insanların hâlâ bölgede olduklarını varsayıyoruz. Çünkü Laura Schrader dışında, birilerinin köyden ayrılıp ayrılmadığını bilmiyoruz. En büyük sorunumuz, buranın bir zamanlar maden bölgesi olması. Bölgede, bir peynirdeki deliklerden çok maden galerisi bulunuyor. İnsanlar havaya karışıp uçmadılar herhalde! Bu yüzden yer altında olduklarına inanıyoruz. Bir ya da birden fazla maden galerisi içinde olabilirler."

Bennell kahve bardaklarından birini alıp bir yudum içti ve yüzünü buruşturdu. Robert şimdi ona kaygıyla bakıyordu. Birlikte yalnızca çekiçli katilinkini değil, daha birçok vakayı çözmüşlerdi. Robert'in aklına bebek arabalarından bebek çalan kadın, ölülerle ilişkiye giren kadın katili ya da İsa ona görev verdi diye erkek çocuklarını önce kısırlaştırıp sonra öldüren adam geldi. Bu olayların hepsinde yeni cinayetlerin işlenmesini engellemek esas olduğu için müthiş bir baskı altına girmişlerdi. Olabilecek en kısa sürede katillerin gerekçelerini bulmak zorundalardı ve

bulmuşlardı da. Tabii bunda en büyük pay, Bennell'in kararlı ve yolundan şaşmayan araştırma anlayışıydı.

Gelgelim Robert'in karşısında şimdi bambaşka bir Frank Bennell oturuyordu. Bu Frank Bennell ne kendine ne de üstlendiği görevin başarıyla sonuçlanacağına inanıyordu sanki.

"Her şey tamamen farklı seyretmiş olamaz mı?" diye sordu Robert. "Mesela köy halkı toplu halde seyahate çıkmış olamaz mı? Aslında üç büyük otobüs..."

"Küçük bir gezinti mi diyorsunuz? Hani eskiden köy sakinlerinin dinî bir alay düzenleyip köyden ayrılmaları gibi mi? Hayır." Bennell başını iki yana sallayıp şakaklarını ovaladı. "Bakın, delikanlılık yıllarımda çok hayalet romanı okumuş, özellikle de *Mary Celeste*'nin hikâyesinden etkilenmiştim. On dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru okyanusun ortasında sürüklenen bir yük gemisi bulunmuştu. Dolu fıçılar ve bütün yiyecekler hâlâ gemideydi ama kaptandan, karısından, kızından ve bütün mürettebattan tek bir iz dahi bulunamamıştı. Bu insanların başına gelenlerle ilgili bugün hâlâ çeşitli tezler ortaya konur. Batırılacağından korktukları için gemiyi terk etmişlerdir; ya denizde meydana gelecek bir deprem ya da en maceralı teorilerde savunulduğu gibi bir deniz canavarının saldırısıyla batacaktır gemi... En olası gibi görünen teori ise olayın sigorta dolandırma girişimi olduğu, bütün mürettebatın bir tekneyle kaçtığı ve teknenin batmasıyla hepsinin boğulduğu yönündedir. Evet, çeşitli varsayımlar vardır ancak gerçek asla ortaya çıkarılamamıştır. Buldukları yalnızca terk edilmiş, her yeri darmadağın bir gemi olmuştur. Sanki Vandallar gelip gemiyi basmıştır."

"Peki köy halkının ortadan kaybolmasıyla bu olayı neden bağlıyorsunuz?"

Bennell yüzünü asıp gözlerini önünde duran dosyaya dikti, sonra dosyayı yeniden açıp içindeki fotoğrafları karıştırdı. Elinde

iki fotoğraf tutuyordu ama kararsızdı. Robert'in yüzüne yeniden baktı. Yüzü sağlıksız bir renk almıştı şimdi.

"Devriye gezen arkadaşlarımız oraya ulaştığında... yumuşatarak söylemem gerekirse evlerde ve sokaklarda büyük bir karmaşa yaşanıyordu," dedi. "Kan izleri de vardı. İnsanlar birbirlerinin üzerine saldırmıştı sanki."

İki fotoğrafı Robert'e uzattı. Fotoğraflardan birinde bir çamaşır makinesi görülüyordu; yere, makinenin yanına rastgele savrulmuş gibi duran çamaşırlar atılmıştı. Makinenin deterjan gözü açıktı, üzerine bir çamaşır tozu kutusu konmuştu, içinden akan beyaz tozlardan yerde küçük bir küme oluşmuştu. İkinci fotoğrafta kurulu bir sofra vardı. Masa örtüsü kaymıştı; tabaklar, ekmek sepeti ve içine salam, yeşillik ve peynir dizili olan bir tepsi savrulmuş, sandalyeler devrilmişti.

"İşte bu yüzden *Mary Celeste* olayıyla kıyaslıyorum," dedi Bennell. "Eh, sonra bir de o silah ve Laura Schrader'in otomobilinde bulduğumuz cinayete kurban gitmiş kız çocuğu... Otomobilin asıl sahibi de ortada yok."

Robert başını salladı. Bunlar kulağa gerçekten ürkütücü geliyordu. Ama o, Bennell'in aksine gençliğinde hayalet romanları okumamıştı ve rasyonel bir insan olarak her şeyin ne kadar garip görünürse görünsün mantıklı bir açıklaması olduğuna inanırdı.

Bennell, "Bence bu kadın köyde olup bitenleri biliyor," diyerek sözlerine devam etti ve ekranı gösterdi. "İhtiyacımız olan yanıtları ondan alabileceğimizden kuşkum yok. İş arkadaşları, Bayan Schrader'in hâlâ şokun etkisinde olduğunu söylüyorlar. Şu ana kadar bize anlattıklarından herhalde bu yüzden tam bir anlam çıkaramadık. Daha doğrusu, hayalet hikâyelerine inanması çoktan geçmişte kalmış benim yaşımdaki bir adam, anlam çıkaramadı bunlardan."

"Size şimdiye kadar tam olarak ne anlattı kadın?"

"O köyde herkesin canına kastetmiş birilerinin olduğunu," dedi Bennell.

"Ayrıntı vermedi mi?"

"Vermez olur mu, zaten bunun için burada." Bennell iç geçirdi. "Orada canavarların olduğunu savunuyor."

Robert ayağa kalktı ve ekranın başına gitti. Kadın sandalyesine yığılmıştı. Dirseklerini masaya dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onun karşısında oturan hemşire de kameraya sırtını dönmüştü, bütün dikkatini bir e-kitap okuyucuya vermiş gibi görünüyordu.

Robert yanına yaklaşan Bennell'e dönüp, "Kadınla siz konuştunuz," dedi. "Kadının psikolojik karmaşasının gerçek olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Travma uzmanı sizsiniz, siz anlayacaksınız bunu." Bennell ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. "Çekiçli katilde bundan hiç kuşkum yoktu. Bu durumu bir uzman olarak doğrulamanıza ihtiyacım vardı sadece. Ama bu vakada... Şu an elimizde bir bulgu yumağı var ve hiçbiri birbirine uymuyor ama duruma bakılırsa yine de aralarında bir bağlantı olmalı. Bu insanların başına neler geldiğini bulmak zorundayız, yeni ipuçları elde edemediğimiz sürece de tek umudum sizsiniz."

"Peki, kadınla konuşacağım. Ama mucize beklemeyin."

"İşte tam da bunu bekliyorum sizden," dedi Bennell. "Lanet olası bir mucizeye ihtiyacımız var şimdi."

Bennell önden yürüdü, Robert de koridorda onun peşi sıra görüşme odasının kapısına doğru ilerledi.

Bennell şifreyi girip Robert'e döndü.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi sesini alçaltarak. "Laura Schrader'i araçtan çıkardıklarında elbisesi kurumuş kandan kaskatı olmuştu. Gerçi alnından yaralanmıştı ancak

ambulans doktoru bu yaranın, kadının üstünü başını kana bulamaya yetmeyeceğini belirtti. Kan belki küçük kıza, belki de başka birine ait olabilirmiş. Laboratuvarda giysiler incelendikten sonra öğreneceğiz bunu."

Robert başını salladı, anlıyordu. "Yani söylemek istediğiniz..."

"Dikkatli olmanız," diye Robert'in cümlesini tamamladı Bennell. "Ne derler, *in dubio pro reo,* kuşku sanığın yararınadır. Ve Laura Schrader muhtemelen yalnızca tanık değil."

Punon Pen

KAMBOÇYA

"Hadi gel ama! Oyalanıp durma öyle!"

Kannitha'yı babası kolundan çekiştiriyor, o da sendeleyerek ilerliyordu. Ama bir yandan da hızla önünden geçtikleri vitrinlerden gözünü alamıyordu. O vitrinlerdeki sayısız şeyleri hayranlıkla seyretmek için durabilmeyi ne çok isterdi!

Kannitha heyecandan ölüyordu. Nasıl da büyük bir kentti burası böyle! Mağazalar, tabelalar, insanlar, otomobiller, motosikletler ne de çoktu! Sokak satıcıları, içleri karpuz dolu el arabalarını itip duruyorlardı. Her sokağın başında yer alan büfelerden baharatlı çorba, sebze, pilav ve kızarmış et kokuları yayılıyordu. Kannitha, renk renk dondurmaların satıldığı küçük tezgâhları görünce, "Acaba bu kadar soğuk bir şeyin tadını sevebilir miyim?" diye geçirdi içinden.

Ah, o güzel elbiselerle dolu moda mağazaları yok muydu hele! Her birinden yüksek perdeden müzik yayılıyordu, evdeki transistörlü radyonun çıkardığından çok daha yüksekti bu sesler. Daha önce hiç duymadığı şarkılar çalınıyordu kulağına. Çoğu yabancı bir dilde söyleniyordu. Kannitha bu dilin İngilizce olabileceğini düşündü.

Parçalardan biri çok hoşuna gitmişti. Şarkıyı söyleyen kadının tıpkı fare gibi incecik bir sesi vardı. Her mısradan sonra "Hey!" diye cırıldaması Kannitha'ya çok eğlenceli gelmişti. Ona kalsa bu melodi eşliğinde dans ederdi ama bu olanaksızdı. Aceleleri vardı, babası onu kolundan yakalamış ardı sıra çekiştiriyordu.

Ablalarından ve abilerinden bu kent hakkında çok şey duymuştu ama şimdi gördükleri, en renkli düşlerini bile aşıyordu.

Örneğin az önce, yalnızca oyuncak satan bir mağazanın önünden geçmişlerdi. Oyuncaktan başka hiçbir şey yoktu mağazada! İnanılır gibi değildi!

Elinde olsa sonsuza kadar orada yaşardı, gerçi mağazadaki adam onu karanlık bakışlarla süzmüştü ama olsun! O bakışın hedefi kendi değildi elbette, bundan emindi küçük kız. Kenti buhar tabakası gibi kaplayan boğucu sıcağın etkisiyle öyle bakmıştı adam mutlaka. Sıcak hava adamı yormuştu kuşkusuz. Babası da birkaç adımda bir inliyor ve terini siliyordu.

Kız en çok plastikten yapılmış kocaman hayvanları sevmişti. Çimen yeşili timsah, gülen aslan ve kardeşleriyle paylaştığı küçük odaya asla sığmayacak devasa fil.

Sonra bir de şu her boy ve renkteki toplar çekmişti dikkatini. Evde yalnızca bir tane topu vardı, o da küçüktü ve sıklıkla sönerdi. Oysa altı kardeşlerdi ve onlara yetmiyordu.

Kannitha bir top daha satın almasını babasından isteyemeyeceğini biliyordu, hele her birinin birer topa sahip olması bütünüyle olanaksızdı. İstemeye kalksa babasına saygısızlık etmiş sayılacağı için bir araba da sopa yerdi.

Üstelik babasının parasının ancak karınlarını doyurmaya yettiğini, hatta bazen bunu bile sağlayamadığını biliyordu küçük kız. Babası geçirdiği kazadan sonra çalışamıyordu artık. Ama bu renk renk toplar yine de rüya gibi güzeldi.

Günün birinde kendi parası olursa bu topları nereden satın alabileceğini öğrenmişti hiç değilse. Bu dükkânı belleğine kazıyacaktı. Öyle ya, tanrıların insanı ne zaman mükafatlandıracağı hiç belli olmazdı, büyükannesi her zaman öyle derdi.

Babası ansızın durdu ve baba kız az kalsın çarpışacaktı.

"Bekle," dedi babası ve bir mendille yüzünün terini sildi. Sonra büyük bir binanın duvarına soluk soluğa yaslandı, başını kaldırıp yukarıya baktı.

"Geldik mi?" diye sordu Kannitha. Babası başını sallamakla yetindi.

Babasının güçlükle soluk alması Kannitha'yı şaşırtmadı. Her yıl boğucu sıcakları izleyen yağmur dönemi kadar bacağı da zorluyordu adamı. Babaları hastaneden çıktıktan sonra Kannitha'ya abisi anlatmıştı bunu, babasının bacağı işlevini tam olarak yerine getiremiyordu. Tedavi ettirecek parası olmadığı için babası o günden beri topallayarak yürüyordu. Bu çok yorucu olmalıydı.

Ama bundan da kötüsü, o kaza sırasında babasının mobiletinin de parçalanmış olmasıydı. Babası artık pazar yerlerindeki satıcılara mal taşıyamıyor ve para kazanamıyordu.

Ah o lanet olası kamyon!

O kamyon olmasaydı bugün mutlaka bir ya da iki, hatta belki de altı tane top satın alabilirlerdi. Üstelik topları mobiletle eve götürür, onca uzun yolu yaya dönmek zorunda kalmazlardı.

Babası gibi o da başını kaldırıp cephesi camlarla kaplı devasa yapıya baktı. Ne büyük bir binaydı bu böyle!

Kannitha'ya öğretmişlerdi, böyle bir binaya otel denirdi. İçeri girebilmek için önce doktora gitmek gerekiyordu. Doktor insanların kanını alıp inceliyordu. Hoş bir şey değildi bu, iğne azıcık da olsa acıtıyordu. Hem insan sekiz yaşında olunca ağlamak da yasaktı. Ayrıca doktorun sonradan yaptığı şey bundan

da berbattı. Hayır, canı acıdığından değil, rahatsız olduğu için. Doktor alt kısmına bakmış ve küçük kız bundan çok utanmıştı.

Otelin yan sokaklarından birinden madenî takırtılar ve çocuk kahkahaları duydu. Merakla baktı ve o da gülmeye başladı.

Onun yaşlarında kızlı erkekli bir grup başka bir binanın arka avlusunda futbol oynuyordu. Top, boş bir Pepsi kutusuydu, iki çöp bidonu da kale yerine geçiyordu.

Bidonlardan birinin üzerinde bir kız oturmuş, kahkahalarla gülüyordu çünkü kola kutusunu kaleye doğru tekmeleyen çocuk gülünç hareketler yapıyordu.

Hem koşturuyor hem de *"Aye, sexy baby,"* diye şarkı söylüyordu. *"Gangnam style!"*

Kannitha bunun anlamını bilmiyordu ama çocuğun komik bir şekilde poposunu sallamasına gülmeden edemedi.

Bidonun üzerinde oturan kız onu fark edince el salladı. Bunun üzerine erkek çocuklar da Kannitha'yı gördüler ve onlar da ona el salladılar.

Az önce dans eden çocuk, "Hey!" diye seslendi ve abartılı el kol hareketleriyle Kannitha'yı gösterdi.

"Hey!" diye yanıt verdi Kannitha ve mutlu bir gülümsemeyle o da onlara el salladı.

Çocukların yanına koşmak, onlarla oynamak ya da o komik çocuğu bir süre daha izleyip onlarla gülebilmek için neler vermezdi! Fakat mümkün değildi bu. Babası asla izin vermezdi. Özellikle moralinin berbat olduğu bugün hiç vermezdi.

Kannitha özür dilercesine omuzlarını silkti, çocuklara bir kez daha el salladıktan sonra babasının yanına döndü. Otel binasının saçağının altındaki gölgelik yerde duran babası, kızının bir süre uzaklaştığını fark etmemiş gibiydi. Kendi sardığı bir sigarayı içiyordu ve alnını buruşturup gözlerini yere dikmişti.

Kannitha babasının bu yüz ifadesini iyi tanırdı. Babası aklından binbir düşünce geçirdiği zamanlar böyle görünür ve o zamanlarda onunla asla konuşulamazdı. Bu yüzden babasının yanında durup sabırla bekledi, kentin sayısız kokularıyla birleşen tatlımsı tütün kokusunu duyumsadı ve caddedeki devinimi şaşkınlıkla izlemeye koyuldu.

Babası sonunda sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi, doğruldu ve kızının yeniden elinden tuttu.

"Gel," dedi kısaca, küçük kızın yüzüne bakmadan. Sonra onu camdan bir kapıdan geçirerek otele soktu.

İçerinin serinliği ve temizliği karşısında Kannitha'nın şaşkınlığı daha da arttı. Herkes, yerliler bile tertemiz giysiler içindeydi, hatta bazıları üniforma giymişti.

Babası onu, dümdüz bir taş gibi parıldayan çok uzun bir masanın başına götürdü. Masanın arkasında üniformalı bir adam duruyordu. Çok gençti. Üniforması, Kannitha'nın o güne kadar mahallelerinde gördüğü bütün askerlerinkinden çok daha güzeldi.

"Ben Vibol," dedi babası askere. Evde konuştuğundan çok daha anlaşılır bir tonda konuşmuştu. "Bay Haddenbach beni bekliyor."

Ne komik bir ad, diye içinden geçirdi Kannitha. Ama büyük masanın ardındaki askerin bakışlarını görünce yüzündeki gülümseme kayboldu. Adam kızı ısrarla süzüyor ve bu bakışlarla oyuncakçı dükkânındaki tezgâhtarı andırıyordu.

Tuhaf, diye düşündü küçük kız. *Burası serin, havası da dışarıdakinden çok daha iyi. İnsan böyle bir yerde nasıl neşesiz olabilir ki?*

"Üç yüz bir numaralı oda," dedi asker, babasına. O da Kannitha'yı hemen kolundan çekiştirdi.

Geniş salonun, koyu yeşil renkte halıyla kaplı olan karşı tarafına geçtikleri sırada Kannitha genç adamın bakışlarını hâlâ

üzerinde hissediyordu. Ona neden böyle bakıyordu ki? Oysa adama sevimli bir ifadeyle gülümsemişti.

Ama üniformalı adamı hemen unuttu çünkü annesinin mutfağının büyüklüğünde, tavanı ve duvarları aynalarla kaplı bir kabine girmişlerdi. Sonra bir düğmeye basıldı ve bütün oda hafif bir sarsıntıyla harekete geçti, sonra sallanarak yükseldi. Kannitha'nın içi bir hoş olmuştu. Derken ince bir zil sesi duyuldu, kapı sanki hayalet ellerle açıldı ve bir anda başka bir kata geldiler.

Kente sık sık gelmiş olan abisi her nedense burayı hiç sevmemişti, şimdi yanında olsa bu yaşadıklarına herhalde *teknoloji* derdi. Ama Kannitha'nın gözünde sihirbazlıktı bunlar. İnsan başka bir yerde olmak istediğinde bir düğmeye basıyor ve hop diye oraya ulaşıyordu. Sihirbazlıktı bu!

Babası yine önden ilerliyordu. Karşılarında yine yeşil halılarla kaplı upuzun bir koridor uzanıyordu.

Küçük kız bir huzursuzluk hissetti. Çok sessizdi burası. Görünürde kimseler yoktu. Ürkmüştü bundan. Eğer yalnız olsaydı şimdi hemen asansöre koşar, diğer insanların olduğu alt kata inerdi.

Nereye gidiyorlardı böyle? Babasını bekleyen şu adam da kimdi?

Kapılardan birinin önünde durdular, babası derin bir soluk aldı. Bunaltıcı sıcakta katettiği uzun yol onu gerçekten çok sarsmış olmalıydı çünkü canı çok yanıyormuş gibi görünüyordu. Kannitha ona pencerenin önünde duran iki sandalyeden birine oturup biraz dinlenmesini önerecekti ki babası kapıya vurdu.

Kapıyı bir adam açtı hemen, önce gözleriyle koridoru taradı, sonra bir şeyler fısıldadı. İçeri girmelerini söylemişti herhalde çünkü babası onu aceleyle odanın içine çekti.

Adam kapıyı kapattı, sonra ikisine de bakıp gülümsedi. Kısa kesilmiş kızıla çalan saçları vardı, çok varlıklı birine benziyordu.

Evet, bir otel odasına, takım elbiseye ve gömleğe harcayacak parası varsa çok varlıklı olmalıydı. Bir de şu ayakkabıları! Bu ayakkabılarla hiç kumların içinde yürümemişti besbelli.

Adam, "Hello," dedi ve ağzını iyice yayarak gülümsedi. "*Eim Dieter.*"

Kannitha da gülümsemeye çalıştı, öyle ya selamlaşmaydı bu. Ama başaramadı. Bunun nedeni, adamın bakışlarıydı herhalde. *Doktor gibi bakıyor sanki,* diye düşündü kız. Belki gerçekten de doktordu bu adam.

Adam sonra babasıyla konuştu. Muhtemelen İngilizceydi dili. Mahallelerine arada sırada gelen ve çocuklara yanlarında getirdikleri şekerleri dağıtan turistlerin konuşmasına benziyordu.

Kannitha o adamları sevmezdi.

Babası, adama bir zarf uzattı. Kannitha zarfın üst sağ köşesinde bir damga olduğunu fark etti. Bir direğe dolanmış yılan resmine benziyordu.

Adam mektubu okudu, gülümseyerek başını salladı ve mektubu babasına iade etti. Sonra elbisesinin cebinden bir zarf çıkarıp babasına uzattı.

"*Sausend feif handred,*" gibi bir şey söyledi.

Kannitha'nın babası zarfı hızla kaptı ve pantolonunun beline soktu. Bunun üzerine adam yeniden küçük kıza döndü ve gülümseyerek onu gösterdi. Bir şey sordu ve babası ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Kannitha bu kez sözcüklerden birini anladı ve o da gülümsedi. Moda mağazalarından birinin önünde cırıldar gibi şarkı söyleyen kadının ağzından çıkan sözcüktü bu.

Adam kaşlarını keyifle kaldırdı, kızın gülümsemesine şaşırmış gibiydi. Neşeli birine benziyordu, Kannitha elinde olmadan güldü.

Ardından, *"Leika wördshinn,"* diye şarkı söylemeye başladı, sesi tıpkı hoparlörden duyulan kadınınki kadar tizdi, sonra aynen şarkıdaki gibi, *"Hey,"* diye ekledi.

Adam kahkahayla güldü ve babasının omzuna hafifçe vurdu.

Kannitha başını kaldırıp babasına baktı, onun da gülmesini umut ediyordu. Ama babası gözlerini ona dikmiş bakıyordu yalnızca, hatta küçük kız babasının yanağından bir gözyaşının süzüldüğünü görür gibi oldu.

Gözlerini korkuyla ona çevirdi. Neler oluyordu?

Ancak ne olduğunu soramadan, hatta yanına bile yaklaşamadan babası kendini odadan dışarı attı ve takım elbiseli adam onun önünü kesti. Kannitha'ya sımsıkı sarılmış sırıtmaya devam ediyordu.

Babasının neden gülmediğini Kannitha'nın anlaması uzun sürmeyecekti. O da bir daha gülmeyecekti zaten. Gülmek yerine, yeniden sihirbazlık yapabilmeyi dileyecekti tüm kalbiyle. Az önce asansörde, başka bir yere gidebilmek için sadece bir düğmeye basmanın yeterli olması gibi...

Gelgelelim o odadaki yatağın düğmesi yoktu.

Vibol başını önüne eğip hızlı adımlarla oteli terk etti. Çocuklarıyla buraya geldiği diğer zamanlarda olduğu gibi kendini sefil ve çaresiz hissediyordu. Pantolonunun cebine soktuğu zarf da bunu değiştiremiyordu.

Hiç değilse bu kez uzunca bir süre yeterli olacağını düşünüp kendini yatıştırmaya çalıştı. 1500 Amerikan doları epeyce paraydı. Gerçi bacağını iyileştirmeye yetmezdi ama ailesinin bir süre karnını doyurur ve kulübesi için ödediği haracı karşılardı. Bu da az sayılmazdı. Tutumlu davranmalıydı çünkü en küçük kızı için bir daha bu kadar çok para alamazdı.

Nasılsa bekâretini yakında kaybedecekti, diye kendini kandırmaya çalıştı. O halde bunu, karşılığında sağlam bir para ödeyen bir herifin yapması daha iyiydi. Bu iş bu dünyada gitgide daha erken yapılıyordu, belki de doğrusu buydu. Bekâret ve masumiyet insanı kırılgan kılıyor, hatta bazen ölümcül sonuçlar doğuruyordu. Yaşamak zorunda kaldığı o yerde çok iyi öğrenmişti bunu.

Kızı yaşamının en önemli dersini alıyordu şimdi: İnsan, acıya katlanmayı öğrenmeliydi. Yoksulluğun kaderiydi bu.

Yaptığını haklı göstermek için aklından geçen bunca gerekçeye karşın kendini daha iyi hissetmiyordu. Yoldan gelip geçenlerin bakışlarını üzerinde hisseder gibiydi. Ne yaptığını ve şu anda üç kat yukarıda neler olduğunu biliyorlardı âdeta. Ve de ondan tiksiniyorlardı.

Siktirin gidin, diye bağırmak geldi içinden. *Siktirin! Açlıktan uyuyamamanın ne demek olduğunu hiçbiriniz bilmiyorsunuz! Başka seçeneğim yoktu benim!*

Aklından geçenleri kendine saklayıp başını önüne eğdi. Yan sokağa sapıp otelin arka avlusuna doğru ilerledi. Anlaştıkları sürenin geçmesini bekleyecekti orada. Bu kez bir Alman'dı hiç değilse, onlar dakik olurdu. Üç saat demişlerse bu süreye uyarlardı.

Pantolon cebinden tütün çıkarırken elleri titriyordu, kendine bir sigara saracaktı. Her zamankinden daha çok uğraştı ama bir türlü başaramıyordu.

Duvara yaslanıp sigarasını içerken eski püskü ayakkabılarına baktı. Yenilerini mi almalı mıydı acaba? Eğer karısına, sebze yerine daha çok pirinç satın almasını söylerse yeni bir çiftin parası çıkardı aslında. O zaman yürürken böylesine canı yanmazdı belki.

Yamru yumru bir Pepsi kutusu tangırdayarak ayaklarının dibine yuvarlandı. Vibol korkuyla irkildi.

Kutuyu kimin attığına bakarken arka avluda bir grup çocuk gördü. Kız ve erkek çocuklar başlarını yan yatırıp gözlerini ona dikmişlerdi, tuhaf bir görüntüydü bu. Sanki Vibol'un sesini duyamadığı birine kulak vermiş gibilerdi.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz öyle!" diye çocuklara çıkıştı Vibol. "Aileniz size saygılı olmayı öğretmedi mi?"

Çocuklar yanıt vermediler. Gözlerini ona dikmişlerdi sadece.

Sonra gruptan bir kız çocuğu öne çıktı ve Vibol onun buz gibi gözlerini görünce sigarası parmaklarının arasından kayıp düştü.

Bennell'in şifreyi girmesinin ardından kısa bir tık sesi duyuldu ve görüşme odasının kapısı hemen açıldı. Az önce masada oturan hemşire, Robert'e doğru yürüdü. Bakışlarından, odadan bir an önce çıkmak istediği anlaşılıyordu.

"Günaydın doktor," dedi hemşire.

Karşılıklı ayakta durdukları sırada Robert, hemşirenin hamile olduğunu gördü. Hamilelik tahminen beşinci ya da altıncı ayındaydı. Kadın yakında doğum iznine çıkardı.

"Günaydın," dedi Robert. "Durumu nasıl?"

Hemşire bir an dönüp Laura Schrader'e baktı. Kadın yüzünü hâlâ ellerinin arasına gömmüş oturuyordu, masa başında uyur gibiydi.

Hemşire gözlerini Robert'ten kaçırarak, "Değişiklik yok," dedi. Tedirgin gibiydi. Ruhsal hastalıkları olan kişilerle yeni çalışmaya başlamış birini andırıyordu. "Gidebilir miyim?"

Robert başını salladı. "Ama uzaklaşmayın, bakarsınız size ihtiyacım olur."

"Yan tarafta bekleyeceğim."

Hemşire yanından hızla geçip gitti. Robert, hemşirenin cebinde şişkinlik yapmış sert bir nesnenin geçerken kendine değdiğini hissetti ve aklına hemşirenin az önce üzerine eğilmiş olduğu okuyucu geldi. *Anne adayları için bir e-kitap okuyordu herhalde,* diye içinden geçirdi. Çok genç olduğuna göre ilk bebeğini

bekliyordu muhtemelen. Vaktiyle karısı da okumadığı başvuru kitabı bırakmamıştı. Ayrıca sık sık tuvalete gitmek zorunda kalırdı. Hemşire bu yüzden acele ediyor olmalıydı.

Gelgelelim kapı hemşirenin ardından kapandıktan sonra Robert genç kadının tedirginliğinin nedenini hemen anladı. Bu odada bir şey vardı. Anlatılması zor, tuhaf bir havaydı bu, kliniklerdeki çalışma sistemini uzun yılardan beri bilen biri olarak onu bile sersemletiyordu.

Kasırga gözü gibi, diye düşündü ve elinde olmadan bir anısı tazelendi. On yaşında, henüz bir çocukken babasıyla gittiği bir teknik müzede Faraday Kafesi'yle ilgili bir sunum izlemişti. Bir adam, madenî tellerle örülü geniş bir kürenin içine girmiş ve kürenin içindeki bir tahta bankın üzerine oturmuştu. Sonra küre salonun tavanına kadar çekilmiş ve güçlü elektrik akımlarına maruz bırakılmıştı. Teknik yöntemlerle, kulakları uğuldatan mavi şimşek yağmuru yaratılmıştı. Sonra küre yere indirilmiş, adam içinden sapasağlam çıkmış ve alkışlarla karşılanmıştı.

Robert o gün, şimşekler çakıp kıyamet koparken adamın o kürenin içinde kendini nasıl hissettiğini merak etmişti. Şimdi bunu anladığını düşünüyordu. Çıplak beton duvarlarla kaplı, içinde bir masa, iki sandalye ve bir köşeden onları gözetleyen kameradan başka bir şey bulunmayan bu odayı böyle bir kafesin içiymiş gibi algılıyordu.

Bu duvarların dışında bir şey olmuştu ve muhtemelen olmaya da devam ediyordu. Buranın dışında bir dünyanın olduğunu sadece tepeden giren iki ışığın anımsattığı şu bulundukları odanın içinde, yani yerin altında, kendisi ve şu kadın dışarıdaki o dünyadan arınmışlardı.

Ya da burada esir alınmışlardı...

Robert bu tuhaf düşüncelerden sıyrılıp masanın başına gitti.

"Günaydın Bayan Schrader."

Kadın başını kaldırıp baktı. Narin yapılıydı ve düzgün yüz hatlarına sahipti, zeki bir kadın olduğunu açıkça anlatan esrarlı koyu yeşil gözleriyle Robert'i kuşkuyla süzdü. Uzun sarı saçlarını alnına kadar indirdiği bir bantla dizginlemişti. Bandın altındaki morluk sol gözüne kadar iniyordu.

"Adım Robert Winter," diye kendini tanıttı doktor. "Başkomiser Bennell sizinle görüşmemi istedi."

Kadının dudaklarında alaylı bir gülümseme belirip kayboldu. "Çünkü deli olduğumu düşünüyor."

"Çünkü neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor," dedi Robert kadının bakışlarına aynı ısrarla karşılık vererek.

Kadın, "O ve siz deli olduğumu düşünmeseniz burada olmazdım," dedi. "Göreviniz aklımı oynattığımı doğrulamak, öyle değil mi?"

"Görevim sizinle konuşmak çünkü travma altındaki insanlarla iletişim kurmak benim uzmanlık alanım," dedi Robert ve diğer sandalyeye işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Kadın omuzlarını silkti ve Robert sandalyeye oturdu.

"Başınızdan kötü bir olay geçtiğini düşünüyoruz. Ayrıca köydeki diğer insanların nerede olduklarını bildiğinizi de."

Kadın başını önüne eğdi ve masanın üzerine koyduğu titreyen ellerine baktı. Sonra yumruklarını sıktı.

"Patrick sonra gerçekten yola devam mı etmiş?" diye başını kaldırmadan usulca sordu.

Robert başını evet der gibi salladı. "Ne var ki şu ana kadar yalnızca otomobili bulunabildi. Diğerleri gibi o da ortada yok."

Kadın başını salladı, gözleri hâlâ yumruklarının üzerindeydi.

"Onu uyarmıştım," diye fısıldadı belli belirsiz. "Sersem, beni dinlemedi."

"Ne konuda uyarmıştınız?"

Kadın yanıt vermedi. Masanın üzerine gözünden bir damla yaş düştü.

Robert, kadına doğru eğildi. "Bayan Schrader, sizi zorlamak istemiyorum ama olanları öğrenmek zorundayız. Bu insanlar neredeler?"

Kadın aklını toplamak istercesine bir süre daha sustu. Sonra hasta önlüğünün koluyla yüzünü ovaladı ve bakışlarını yeniden Robert'e çevirdi.

"Anlatırsam tek sözüme bile inanmayacaksınız," dedi ciddi bir tonda. Korkusu yüzünden açıkça okunuyordu. Sonra kameraya işaret etti. "Deli olduğumu düşüneceksiniz, tıpkı o polisin düşündüğü gibi."

"Bence yine de denemelisiniz," diye önerdi Robert. "Siz bildiklerinizin doğruluğundan eminsiniz. O halde size inanmam için bana bir şans verin."

"Emin mi?" Alnını buruşturdu, sonra belli ki canı acıdığı için şakağındaki sargıya dokundu. "Evet, eminim. İçimdeki her şey dirense de eminim. Öylesine..." O sözcüğü söylemekten kaçınırcasına dudağını ısırdı. Ama sonunda içinde tutmadı. "... korkunç ki!"

Robert kadınla göz göze gelmeye çalıştı, sonunda başarıp kadını dikkatle süzdü. "Size ne yaptılar Laura?"

Kadının yanaklarından yaşlar süzüldü yine ve yüzünü koluyla sildi. Robert, onları karanlıktaki küçük bir göz gibi gözetleyen kameraya baktı.

"Mendil ve bir bardak su alabilir miyiz lütfen?"

Laura Schrader burnunu çekti, kendisiyle mücadele ettiği açıkça belliydi.

"Tamam, peki," dedi sonunda. "Size her şeyi anlatacağım. Nasılsa kaybedecek bir şeyim kalmadı."

Kapının kilit sistemi hafifçe tıkırdadı ve hemşire içeri gidi. Yanlarına yaklaştı, masanın üzerine bir paket kutu mendil, plastik su şişesi ve bir karton bardak bıraktı.

Laura Schrader başını kaldırıp hemşireye baktı.

"Teşekkür ederim."

Hemşire başını salladı ve aceleyle, hatta neredeyse kaçarcasına odadan çıktı.

Acemi gibi davranıyor, diye Robert kızdı içinden. Gelgelelim kendine başka bir asistan aramaya zamanı yoktu.

Laura Schrader burnunu mendile sildi. Sonra bardağa su doldurdu, içinden bir yudum içti ve şişeyi inceledi.

"Biliyor musunuz, dün akşamdan beri sürekli babamı düşünüyorum," dedi. "Bize vaktiyle söyledikleri aklıma geliyor. Kız kardeşime ve bana. Adı Susann ama herkes ona Su der. Ona uygun bir ad bu. Kısa ve zahmetsiz." Su şişesine bakıp gülümsedi, sanki içinde kız kardeşini görür gibiydi. "O günlerde beş ya da altı yaşında olmalıyım. Su ise yedi ya da sekiz. Yaz tatiliydi. O yıllarda tatillerde göl kıyısındaki eve giderdik. Orası şahanedir, dağların tam ortasında kalır. Su ve ben kıyıda durur, suyun yüzeyinde taş sektirirdik. Daima ben kazanırdım, Su buna çok sinirlenirdi. Bunu yapabilmek için ince taşlar toplamak gerekir ama Su bunu bir türlü beceremezdi. Onun taşları genelde atar atmaz suya gömülürdü. Ama Su yine de hatırım için her zaman oynardı. Biz oynarken babam çoğu zaman iskelede oturur, ayaklarını suya daldırır ve kitap okurdu. Babam kitap kurduydu ve her şeyi bilirdi. Bu yüzden taş konusunu ona sormuştum."

Gözleri yeniden dolunca biriken yaşları aceleyle sildi.

"Bir sabah kahvaltıda ilk kez ballı gevrek yemiştim," dedi Laura. "Annem bunları küçük markette bulmuştu."

"Bugün Boris Schumann'a ait olan dükkânda mı?"

Kadın başını salladı. "O yıllarda dükkân henüz babasınındı. O tatlı şeylere bayılıyor, yemeye doyamıyordum. Bu yüzden kâsemi, içindeki süt taşıncaya kadar bunlarla doldururdum. Masada küçük bir göl oluşur, annem de beni azarlardı. Bu işin çok basit bir fizik kuralı olduğunu söylerdi. Bu arada annem öğretmendi."

Kadın yine dalgın dalgın gülümsedi. Robert, kadının bu hikâyelerle nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Zaman daralıyor, Bennell sorularına yanıt bekliyordu. Ama Robert, Laura Schrader'e baskı uygulayamayacağını biliyordu. Kadın, nedenini henüz öğrenemedikleri bir şoku atlatmaya çalışıyordu. Robert'in o güne kadar tedavi ettiği, travma altında olan pek çok kişi gibi asıl konuya büyük bir dikkatle yaklaşıyordu. Dikkatli olmaması halinde onu kapıp yeniden ısıracak tehlikeli bir hayvana yaklaşır gibi âdeta...

Robert de Bennell de sabır göstermek zorundalardı. Değerli zamanları harcansa da başka seçenekleri yoktu.

"Biz taşları sektirirken aklıma kâseler gelirdi," diye sözlerini sürdürdü kadın. "Çok taş atarsak acaba gölü de taşırabilir miyiz, diye düşünürdüm. Babam bu soruyu eğlenceli bulmuştu ve yanıtı tabii ki hazırdı. Babamın *her zaman her şeye* verecek yanıtı vardı. 'Doğaya kattığımız her şey bir tepkiye yol açar elbette,' dedi babam. 'Ne var ki bunu hemen fark edemeyiz çünkü bizim kişisel algımızdan çok daha farklı boyutlarda bir tepki söz konusudur. Öyle ya göl, senin müsli kâsenden çok ama çok daha büyüktür. Sen içine taş attığında göl elbette kabarır ama eser miktarda olur bu. Öyle ki sen bunu fark edemezsin bile. Ama çok sayıda insan, çok sayıda taşı çok uzun bir zaman göle atarsa gün gelir bu taşlar kıyıya kadar yükselir. İnsanlar taş atmayı sürdürürse bu güzelim yeri sular basar. Bugün senin yemek masasında yarattığın taşkın gibi."

Laura Schrader karton bardağı kendine doğru çekip dalgın dalgın içine baktı.

"Biz çok kalabalıktık," dedi usulca. "Çok kalabalık. Ve uzun bir zaman gölün içine taş attık. Ve gün geldi, su baskını oluşması için tek bir taş gerekti. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Robert de ona baktı. "Doğrusunu isterseniz henüz anlamıyorum. Ailenizin tatil evine neden gittiğinizi ve ardından neler olduğunu niçin anlatmıyorsunuz bana?"

Kadın derin bir soluk alıp başını salladı. "Oraya birlikte gittik. Su, ben ve..." Yutkundu ve gözleri yeniden doldu. "Ve Mia. Her şey onunla başladı."

Ölen yeğenini düşünmek kadının dengesini yeniden bozmuş gibiydi. Ağlamaya başladı. Robert bunun üzerine ona biraz daha zaman tanımaya karar verdi.

Bennell, Laura Schrader'in küçük kızın ölümünden sorumlu olabileceğinden kuşkulandığını belirtmişti. Belki küçük kızı bu kadın öldürmüştü. Olasıydı bu. Gözyaşları pişmanlık belirtisi olabilirdi. Yaptıklarını kavradığında çekiçli katil de ağlamıştı.

Eğer öyleyse, köyde yaşananlar ile bu olay arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi? Orası neden savaş alanına dönmüştü?

"Size şimdi anlatacaklarım akla ve mantığa aykırı," dedi kadın biraz sakinleştikten sonra. "Kendim bile zor kavrayabiliyorum. Ama size yemin ederim ki hepsi doğru. Eğer bana inanırsanız, ki bunun için yalvarıyorum, o zaman bir şeyleri kurtarırız belki."

Sonra anlatmaya başladı ve Robert Winter çok geçmeden kadına hak verdi.

Gerçekten akla mantığa aykırı bir hikâyeydi bu.

III.

Geri gönderme. Dünya çıldırmış. Sussunlar!

Laura anlatmaya başlayınca olayların beş gün gibi kısa bir zaman içinde geliştiğini ancak fark edebilmişti. Yalnızca beş gün...

Oysa konuşurken çok daha eskilere döndüğü hissini taşıyordu. Yaşanan onca şeyden sonra, sanki eski yaşamını, artık olmayan Laura Schrader'in yaşamını anımsıyor gibiydi. Çünkü o güne kadar tanıdığını sandığı dünya da yoktu artık.

İnsanlar ülkelerine geri gönderildiklerinde böyle hissediyor olmalılar, diye düşündü ve bu düşünce onda şaşkınlık yarattı.

Laura o eski yaşamında, böyle şeylerin olabileceği fikrini bile saçma bulurdu. Her zaman her şeye mantık çerçevesinde yaklaşmış ve sağlıklı insan aklına ters düşebilecek hiçbir şeye inanmamıştı. Gerçi mutlu bir yaşamda bir miktar şansın da yeri olduğunu savunurdu ama onun kastettiği salt şanstı, yukarıdan gelen emir ya da değiştirilemez yazgı değildi.

Evet, şanslı biriydi ve yaşamın güzel yanlarını bolca tatmıştı. Otuz iki yaşındaydı, sağlıklıydı, güzeldi, işinde başarılıydı ve güzel bir semtte satın aldığı dairesinin taksitlerini dinmek bilmeyen hırsı sayesinde ödeyip bitirmişti. Yemeğini her gün

en iyi restoranlarda yer, senede iki kez Madeira Adaları'nda ya da Karayipler'de tatilini geçirir, en pahalı butiklerden alışveriş ederdi. Üstelik kenara koyduğu yüklü bir para sayesinde yaşlılığını da şimdiden garanti altına almıştı. Çalıştığı seçkin bir reklam ajansının ortağı olması an meselesiydi.

Fakat artık bütün bunlar geçmişte kalmış, üzerlerine koca bir karanlık çökmüştü. Şimdi kuşkuya düşmüştü: Acaba yanılmış mıydı? Gök ve dünya arasında gerçekten akılla kavranamayan güçler vardı belki de.

Eğer öyleyse, bu güçler onun aleyhine çevrilmişti şimdi. Her şey yitip gitmişti. İstisnasız her şey.

Aklını oynatmış olmayı ve tüm bunları uydurduğunu bilmeyi ne kadar da isterdi. Bu beton duvarlarla çevrili daracık odada oturmuş, ona artık yabancılaşan ve gerçek görünmeyen dünyadan soyutlanmıştı. Laura Schrader, psikoloğun gözlerinden, onun doğruyu yanlıştan ayırma yeteneğinden kuşku duyduğunu okuyordu ve her şey kendine bile inanılmaz geliyordu.

O ses ve olanlar... Yaptıkları... Bütün bunlar sanrı mıydı?

Eski Laura'nın bundan kuşkusu olmazdı.

Beş gün önceki o pazar günü, her şey başladığında yaşayan o eski Laura'nın...

Ağaçların altın sarısına boyandığı ekim günlerinden biriydi. Günlerden pazardı, öğrencilerin sonbahar tatili henüz başlamıştı.

Laura, Su ve Mia'yla kent parkının girişinde buluşacaktı. İkindi saatleriydi ve park çok kalabalıktı. Sanki bütün kent, yeşil alanların büründüğü renk cümbüşünün tadını çıkarmak üzere orada toplanmıştı.

Girişin hemen yanında, geleneksel İtalyan kahve ve dondurma çeşitlerinin büyük bir tabelayla tanıtıldığı bir tezgâhın önünde küçük bir kalabalık birikmişti. Tezgâhın arkasında duran

kadının ve iki adamın başlarını kaşıyacak vakitleri yoktu, güneşe doyamamış müşterilerine yaza dair son lezzetleri sunmaya çalışıyorlardı.

Laura kalabalıkta ablasını seçebilmek için epeyce bakınmak zorunda kalmıştı. Su kuyruktan çıkmıştı; her iki elinde birer karton kâse tutmuş, kız kardeşine gülümsüyordu.

Mia da teyzesini görünce sevinçle ona doğru koştu ve iki top çilekli dondurmanın olduğu kâseyi ona uzattı.

"Laura teyze, Laura teyze! Tadına bakmak ister misin?"

"Böyle tatlı bir kız ikram ederse hayır diyebilir miyim?"

Laura yeğenini sımsıkı sarıp öptü ve ağzına uzatılan bir kaşık dondurmayı afiyetle yedi.

"Hımın," dedi Laura, "kimseyle paylaşılamayacak kadar leziz."

"Doğru, ama paylaştığım sen olunca başka," dedi Mia ve gözlerinin içi gülerek teyzesine baktı. Dondurma bulaşmış ağzıyla palyaçoya benziyordu. "Sen benim en sevdiğim teyzemsin."

Laura güldü. Aralarında sürekli tekrarlanan bir espriydi bu çünkü Laura küçük kızın tek teyzesiydi.

Derken Su da onlara katıldı. İki karton kâseden birini kardeşinin eline tutuşturup ona sarıldı.

"Sonunda kavuştuk, güzel kardeşim."

"Evet, ben de özlemişim," dedi Laura. "İki aydır göremedim seni."

Su kardeşine göz kırparak, "Aslına bakarsan üç buçuk," dedi. "Mochaccino ister misin? Burada çok iyi yapıyorlar."

"Bayılırım," dedi Laura ve yeğenine döndü. "Sanırım en lezzetli yendiği yer de çocuk bahçesidir."

"Yaşasın!" diye çığlık attı Mia.

İki kardeş girişteki kalabalığın arasından güçlükle ilerlerken Mia önlerine geçmişti bile.

"Bekle bizi!" diye kızının arkasından seslendi Su ancak Mia arkasına dönüp bakmadan hızla ilerliyordu. Kalabalığın arasında ustaca manevralar yapıyor, çakıl taşlarıyla kaplı yolun iki yanında dizili ışık direklerinin çevresinde slalomcu gibi koşuyordu.

"Mia, duymuyor musun beni?"

Gelgelelim küçük kız oldukça uzaklaşmıştı, annesinin sesi kalabalığın gürültüsü arasında boğulup gidiyordu.

"Bırak çocuğu," dedi Laura, "burada bir şey olmaz."

"Sen öyle san." Su gözlerini kaydırıp iç geçirdi. "Bu enerji yumağından son zamanlarda ne çektiğimi bilmiyorsun. Geçenlerde az kalsın bir kamyon eziyordu."

"Aman Tanrım! Bir şey oldu mu?"

"Hayır, şansımız varmış," dedi Su ve yeniden iç geçirdi. "Sanırım Mia olayı çoktan unuttu ama aklıma geldikçe ben ölüp ölüp diriliyorum."

"Nasıl oldu bu olay?" diye sordu Laura ve yürüteciyle aralarından geçmeye çalışan sert ifadeli yaşlı bir kadına yol vermek için kenara çekildi.

"Kütüphaneye gidecektik ama geç kalmıştık," dedi Su. "Biliyorsun, geçtiğimiz salı günü otobüs şoförleri grevdeydi. Kütüphane kapanmadan yetişebilmek için yolun bir kısmını yürüyerek gitmek zorunda kaldık. Koşarken Mia'nın çantası açıldı, yolun tam ortasında. Bir an dikkatim dağılmış olmalı, bu yüzden kendimi affetmiyorum. Mia yola sakin sakin diz çökmüş, dağılan kitaplarını topluyordu. Kamyon Mia'nın otuz santim ötesinde durabildi ancak. Korkudan kalp krizi geçirecektim. Peki benim kızım ne yaptı, biliyor musun?"

"Ne yaptı?"

"Doğruca kamyon şoförünün yanına gidip adamdan özür diledi. Sonra yanıma döndü, bana sarıldı ve bundan böyle yaya ışıklarına dikkat edeceğine söz verdi."

"Yani seni o yatıştırdı, öyle mi?" Laura bu anı gözünün önüne getirince kendini tutamayıp güldü. "İnanılır gibi değil."

"Evet, inanılır gibi değil ama Mia bu işte," dedi Su ve o da kardeşi gibi güldü. "Artık iyileştiği için çok mutluyum ama o günden sonra saçlarımdaki aklar çoğaldı."

"Yanı uyurgezerliği bıraktı mı?"

Su başını salladı ve rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. "Hayır, artık olmuyor. Sanıyorum atlattı."

"Bu çok iyi," dedi Laura ve kolunu Su'ya doladı. "Ayrılmanızı kabullendi demek ki."

"Patrick'le gerçekten çok çaba harcıyoruz. Hiç değilse bu konuda anlaşabiliyoruz hâlâ. Gel konuyu değiştirelim. Sen nasılsın?"

"Hep aynı," dedi Laura. "Ajandam dolu, haftanın günleri yetmiyor ama hayatımdan memnunum."

Bu arada çocuk bahçesine gelmişlerdi. Boş kalabilmiş birkaç banktan birine oturdular. Laura arkasına yaslandı, elini gözlerine siper etti ve masmavi gökyüzüne hayranlıkla baktı.

Laura ablasına gerçeği söylememişti. Aklını meşgul eden bir konu vardı. Onu yoran ve o güne kadar çözüm bulamadığı bir sorundu bu. Ancak Su'yla bu konuyu konuşmak istemiyordu henüz. Hele şimdi hiç sırası değildi. Birlikte geçirdikleri bu öğleden sonrası sorunlarla uğraşamayacak kadar güzeldi. Laura güneşin ve ağaçlardaki altın sarısı yaprakları titreştiren hafif esintinin tadını çıkarıyordu. Eylül yağmurlu geçmişti, şimdi güneşli her günden yararlanma zamanıydı, hüzün mevsimi nasılsa kapıdaydı.

Babası olsa böyle bir anda *carpe diem* derdi. Evet, kızları şimdi tam da bunu yapıyordu.

Mia onlardan biraz ötede başka çocuklarla birlikte renk renk tırmanma kulesine çıkıp iniyordu. Kendini oyununa kaptırmış gülüyor, kahkahalar atıyordu.

Arkadaş edinme becerisinde üstüne yoktu. Bu konuda, çocukluğunda çekingen ve içedönük olan annesinden çok farklıydı. Hatırlayabildiği kadarıyla Su'nun, Mia'nın yaşındayken çok arkadaşı yoktu, kitaplardan yarattığı dünyaya çekilmeyi yeğlerdi. Çocuk bahçeleri, okul müsamereleri ve doğum günleri onun için kâbustu.

"Anne, Laura! Baksanıza buraya!"

Mia kırmızı kulenin en üst basamağına ulaşmış onlara el sallıyordu.

Laura ve Su da ona el salladılar. Su kızına, "Dikkat et, düşme!" diye seslendi.

Bu sözleriyle, kızları için sürekli kaygılanan kendi annelerine benziyordu. Dizlerinde sıyrıklar olması ya da bir yerlerinin morarması annelerinin gözünde her zaman ciddi bir yaralanma sayılmıştı. Oynarken üstlerini başlarını kirletmeleri ise azarlanma nedeniydi. Pis çocuklara benzemenin kızlara yakışmadığını düşünürdü anneleri.

Su her zaman annesinin hayal ettiği gibi bir çocuk olmuştu. Laura ise başına buyrukluğuyla kadını canından bezdirmişti.

Ama yeğeni ne kadar da ona benziyordu! Mia, annesinin sözlerine başını umursamaz bir gülümsemeyle iki yana sallayarak karşılık verdi ve kulenin demirleri üzerinde yürümeye başladı. Kulenin öbür ucunda onu iki erkek ve bir kız çocuk bekliyordu. Mia yanlarına gelince dördü birden çimenlerin üzerine atladılar, sonra şen kahkahalar atarak kaydırağa doğru koştular.

Küçük canavar, diye içinden geçirdi Laura ve Mia'nın bu neşesini yetişkin olduğunda da korumasını diledi. Çünkü o bunu başaramamıştı.

Ayaklarının dibine doğru yuvarlanan bir top onu düşüncelerinden sıyırdı.

Yeşil kasket takmış bir erkek çocuk, "Özür dilerim," dedi ve topu kaptığı gibi koşar adım arkadaşlarının yanına döndü.

Su, kaydırağın tepesinden hızla kayan Mia'ya bakarak, "Sanırım ona yeni pantolonlar almam gerekecek," dedi. "Boyu gözle görülür bir hızla uzuyor."

"Evimin çok yakınında yeni bir çocuk butiği açıldı," dedi Laura. "Sonbahar tatili olduğunda gidip birlikte bakabiliriz. Mia da alışverişin tadını çıkarır."

"Orası öyle," dedi Su, "ama bu çok pahalı bir keyif olur. Bizim oralarda da çocuk mağazaları var. Çok özel şeyler değil ama Mia için yeterli olur. Zaten altı ay sonra hiçbiri üzerine olmayacak."

"Ama ben yeğenim için bir şeyler..."

"Hayır canım. Bu konuyu çok konuştuk seninle. Mia için yaptıklarına minnettarım ama bu işi kendim de hallederim. Patrick boktan bir herif olsa da kızıyla gerçekten ilgileniyor. Mia'yı evde tek başına bırakmaya başladığımdan beri arada sırada gece nöbetlerine de kalıyorum. Bu sayede bütçem rahatladığı gibi sayın *başhekimimizle* karşılaşmaktan da kurtuluyorum."

"Hâlâ mı şansını deniyor o adam?"

Su başını sallayıp gözlerini kaydırdı. "Geçen hafta yıldönümümüz sayılırdı. Onuncu kez yemeğe davet etti beni. Ama adamın yaratıcılıktan yoksun olduğunu söyleyemem. Asla aynı restoran olmuyor."

"Davetini geri mi çevirdin?"

"Elbette."

Laura kaşlarını kaldırdı. "Neden *elbette*? Adama neden bir şans tanımıyorsun? Anlattığın kadar yakışıklıysa bir akşam dışarı çıkın, ne var bunda? Hemen git evlen demiyorum ki!"

"Laura!" Su başını iki yana salladı, gülümsüyordu. Laura'ya yine annesini anımsatan bir gülümsemeydi bu. Bağışlayıcı ve biraz da küçümseyici. "Belki sen böyle bir şey yapardın ama

ben macera aramıyorum. Böyle bir şey hiçbir zaman tarzım olmadı, biliyorsun zaten. Ayrıca Mia'yla yalnız yaşamaya başladığımızdan beri her şekilde olanaksız olur. Kızımın yanında olmak zorundayım."

"Anlıyorum. Ama diğer taraftan Mia artık bebek değil. Aksine bence yaşına göre oldukça bağımsız bir çocuk. Üstüne üstlük çok zeki. Annesinin de arada sırada eğlenmesini anlayışla karşılayacaktır."

Su mochaccino'sunu içi, boşalan bardağı bankın yanındaki çöp kutusuna attı. Sonra ciddi bakışlarla Laura'yı süzdü. Bu yüz ifadesini de fiziği ve daha birçok özelliği gibi annelerinden almıştı.

"Bu tür bir eğlence ilgimi çekmiyor Laura. Bunu bilmen gerekir."

Laura ablasından biraz uzaklaşıp geçiştiren bir el hareketi yaptı. "Ben bunu kastetmemiştim. Aslında demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye bir kez daha sözünü kesti Su. "Aramızdaki fark bu işte. Mutluluk anlayışımız farklı. Geçinebildiğim sürece benim için para ve kariyer pek önemli değil. Erkeklere gelince, Patrick'le yaşadıklarımdan yeterince ders aldım. Şu an için bir ihtiyaç hissetmiyorum. Öncelikle Mia'nın iyi olmasını esas alıyorum."

"Ama biri diğerini ortadan kaldırmaz ki."

"Çocuğun olmadığı için sen böyle görebilirsin."

Laura yüreğinin sızladığını hissetti. Su'nun, tıpkı annesinin de yaptığı gibi onu içten içe suçlayarak yarasına kasten dokunmadığını biliyordu gerçi ama canı yine de yanmıştı şimdi.

"Sana muhtaç olan ve ihtiyaç duyan bir çocuğun olsaydı konuya farklı yaklaşırdın," diye ekledi Su ama Laura'nın bakışını görünce gülümsedi. Yumuşak ve şefkatli bir gülümsemeydi bu. "Lütfen beni doğru anlamaya çalış," dedi. "Seni suçlamıyorum. Herkes nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşasın. Ama insan bir çocuğun

sorumluluğunu üstlenmişse kendi istek ve ihtiyaçlarını geri plana atmaya hazır olmalıdır. Daha doğrusu ben böyle bakıyorum."

Laura ses tonuna esprili bir tını katmaya çalışarak, "Bu yüzden bütün annelerin en iyisi sensin," dedi. Kasten ya da bilmeden olsun, az önceki sözler içine oturmuştu.

Su hiçbir şey olmamış gibi gülerek, "Sen bu sözleri akşamları onu yatırdığım sırada kızıma anlat bakalım," dedi. "O zaman sana annesinin hiç de öyle..."

Cümlesini yarıda kesti ve yüzü ciddileşti.

"Ne var?" diye sordu Laura.

"Şurada," dedi Su çenesiyle sol tarafını göstererek. "Şu herifi görüyor musun? Elinde gazete olan yaşlı adamı?"

Laura, ablası görüş alanını kapattığı için biraz öne doğru eğildi. Bankta tek başına oturan, az önce iki kadınla sohbet eden adamı sonra o da gördü.

"Gözünü çocuklara nasıl dikmiş, farkında mısın?" diye sordu Su sesini alçaltarak.

Tam da o sırada parkın dışını çevreleyen ağaçlardan bir kuş sürüsü havalandı. Kuşlar önce rastgele uçuşup durdular, ardından kapkara bir bulut kümesi oluşturdular ve uçup gittiler.

Bu hareketliliği ne Laura ne de Su fark etmişti. Başlarının üzerinde olup biteni belli ki parktaki diğer insanlar da hissetmemişti.

Yeşil kasketli çocuk görmüştü yalnızca. Kuşları korkutan şeyin ne olduğunu merak etmiş, hiç ses çıkarmamalarına şaşırmıştı. Heyecanla ötmemiş, kanatlarını çırpmakla yetinmişlerdi fakat sırf bundan bile şiddetli bir çağıltı meydana gelmişti.

Tuhaf, diye düşündü çocuk. Burada başka zamanlar izlediği göçmen kuşlar genelde müthiş gürültü koparırlardı.

Gitgide küçülüp sonunda gözden kaybolan karabulutun arkasından uzun uzun baktı çocuk. Sonra arkadaşlarının yanına dönüp oynamaya devam etti.

Laura'nın tahminine göre adam seksenine merdiven dayamış olmalıydı. Sımsıkı arkaya doğru taradığı bembeyaz saçları, şık bir takım elbisenin üstüne giydiği kaşmir paltosuyla ihtiyar bir jigoloyu andırıyordu. Âdeta bir fosildi.

Hareketsiz oturuyor, gazetesinin üzerinden dik dik çocuklara bakıyordu. Derken kız kardeşlerin bakışlarını fark etti ve buruşuk, ifadesiz yüzüyle iki kadına başıyla selam verdi.

Su, hemen Laura'ya döndü.

"Şu herif, *adı lazım değil* cinsinden biri mi acaba?"

Laura omuzlarını silkti. "Eğer öyleyse bayağı kart bir *adı lazım değil* olmalı."

Su öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun! Nasıl bıktığımı anlatamam! Bir buçuk yıl içinde parkımızı üçüncü kez değiştireceğiz bu durumda."

"Nedenmiş o?"

"Hemen evimizin köşesindeki ilk çocuk bahçesini belediye kaldırdı. Şimdi oraya bir market yapıyorlar. Biz de başka bir parka geçtik ama oranın hakkında hiç de iyi konuşulmadığını öğrendim. Anlatıldığına göre geceleri uyuşturucu satıcılarının ve kullanıcılarının uğrak yeriymiş. Bizim bloktan bir kadın çocuklarını artık oraya yollamadığını anlattı. Kum havuzu, içinde enjektörler ve prezervatifler yüzdüğü için kaldırılmış sözüm ona."

Laura burnunu buruşturdu. "İğrenç!"

"Sorma," dedi Su. "Bunun üzerine orayı da bıraktık. Mia çok üzüldü ama kısa bir süre sonra bunun doğru bir karar olduğu ortaya çıktı. Birkaç gün sonra gazetede okudum, yaşlı herifin biri orada çocuklara musallat olmuş. Çocuklara porno dergiler

göstermiş! Bizim mahallede yeşil alanlarda oynamak yasak olduğu için biz de o olaydan beri bu büyük kent parkına geliyoruz. Metroyla yarım saat kadar sürüyor ama Mia burayı seviyor. Şimdi ise yaşlı bir manyak kalkıp..."

Arkasında bir hışırtı duyunca ayağa fırladı. Laura şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Adamın geldiğini duymamıştı. İhtiyar onlardan birkaç adım ötede durmuş, açtığı gazetesini titreyen ellerle havaya kaldırmıştı. Kocaman harflerle yazılmış başlıkları iki kadının âdeta gözüne sokuyordu.

TERÖR SALDIRISINDA 85 ÖLÜ
ÇÖP BİDONUNDAN BEBEK CESEDİ ÇIKTI
KUZEY KORE YENİDEN FÜZE DENEMELERİNE BAŞLADI
SURİYE'DE HASTANE BOMBALANDI

Su hemen yerinden fırlayıp yaşlı adamın karşısına dikildi.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye çıkıştı. "Derhal defolup gitmezseniz polis çağıracağım!"

Laura öfkeden kükreyen ablasını, yavrularını koruyan bir dişi aslana benzetti. Su'yu hiç böyle görmemişti. Su eğer gerekli olduğuna inanırsa bu ani öfke nöbetinde hiç duraksamadan bu ihtiyarın üzerine saldıracak durumdaydı.

Adam elindeki gazeteyi biraz indirip bulanık gözlerini iki kadına dikti.

"Çıldırmış," dedi adam kalın bir sesle ve yüzü asıldı. "Bütün dünya çıldırmış. Dünya tımarhaneye dönmüş."

Laura şimdi yanıldığını görüyordu. Adamın uzaktan şık ve pahalı izlenimi yaratan elbisesi aslında lime lime ve yağ içindeydi. Gömleği ve özenle bağladığı kravatında da yağ lekeleri vardı, yine özenle katladığı mendili de ceketinin göğüs cebinde sararmış kâğıt gibi duruyordu. Düğmelerini iliklemediği kaşmir

paltosu iyi günlerini çoktan geride bırakmıştı. Kumaşı aşınmış, kolları sökülmüştü.

"Çekip gidin artık," diye bağırdı Su. "Bizi rahat bırakın ve çocuklara sakın bir daha yaklaşmayın!"

Adam bu kez gazeteyi tamamen indirdi, ifadesiz bir yüzle Su'ya baktı ve gazeteyi birkaç kez katladı. Sonra bankın yanındaki çöp kutusuna attı ve Su'ya sevimsiz bakışlarla sırıttı.

"İnanın bana hanımefendi, çocuklarınızın korkmaları gereken en son kişi benim," dedi usulca. "Asıl dünyadan korkmalısınız. Bu çıldırmış dünyadan."

Sonra sanki yolunu bulmak istercesine her yönü tarayarak dengesiz adımlarla yürüyüp gitti. Artık olmayan ya da hiçbir zaman var olmamış bir yeri arayan zavallı bir insana benziyordu.

"Neyin var büyükanne?"

Küçük kız başını kaldırıp büyükannesine kaygıyla baktı. Büyükannesi ansızın durmuş ve kızın elini sanki parmakları yanmış gibi itercesine bırakmıştı. Sonra eliyle kulağını yokladı. Alnını buruşturdu. Bir anda olduğundan yaşlı görünmüştü. Ve bakışlarında şaşkınlık belirdi.

"Büyükanne?"

Büyükannesi gözlerini ona çevirdi.

"Bir şey yok tatlım," dedi ve elini yeniden kulağına götürdü. "Kulaklığıma bir şey oldu sanırım."

"Bozuldu mu?"

"Hayır ama tuhaf bir ses çıktı," dedi büyükanne ve küçük kızın yeniden elini tuttu. "Ama geçti şimdi. Gel prensesim, banklarda bize yer kalmış mı gidip bakalım."

"Bize değil, *sana,*" dedi kız ve büyükannesinin elini çekiştirdi. "Ben oynamak istiyorum."

"Elbette isteyeceksin. Buraya bunun için geldik zaten."

Büyükanne gülümsedi. Ama zoraki bir gülümsemeydi bu çünkü yürürken kızın elini yine bırakıp elini kulağına bastırdı. Duyduğu şey kısık bir sese benziyordu şimdi. Arkasından biri fısıldıyordu sanki.

Dönüp arkasına baktı ancak kimse yoktu, daha yakınında da kimseyi göremedi. Kulaklığı şaşkınlık içinde çıkardı ve yaşlılıktan henüz pek nasibini almamış sol kulağıyla dinledi.

Hiçbir şey duymuyordu.

Elbette duyamazsın, diye düşündü kadın. Çünkü o sırada artık torunu bile yanında değildi. Küçük kız kaydırağın yanına koşmuştu.

Yaşlı kadın kulaklığını takar takmaz aynı ses yeniden duyuldu. Hatta şimdi birden fazla ses vardı, hepsi birden fısıldıyordu.

Kadın başını iki yana sallarken iç geçirdi. Gerçekten can sıkıcı bir durumdu. Kulaklığı satın alalı çok olmamıştı, şimdiden tamire göndermek zorunda kalacaktı.

Su, katlanıp çöp kutusuna atılan gazeteye bakarken mahcup olmuş gibi görünüyordu.

"Adamı azarlamasaydım keşke," dedi sesini biraz alçaltarak. "Ama insan kötü deneyimlerle karşılaşınca... Kulağımıza neler gelmiyor ki, üstelik sürekli. İnsan kuşkulanıyor. Bu kadar yaşlı bir adamdan bile."

Adamın, sırtında eski püskü kaşmir paltosuyla parkın çıkışına doğru sallanarak gidişini izlediler.

"Belki de haklı," dedi Su. "Dünyanın tamamen çıldırdığına ben de inanıyorum."

Laura eliyle geçiştirir gibi bir hareket yaptı. "Şimdiye kadar olduğundan daha çılgın değil dünya, neyse o."

"Olabilir," dedi Su. "Bunun da insanı rahatlatan bir yanı yok. Mia'nın kuşağı dünyayı daha iyi bir yere dönüştürebilir belki. Buna inanmayı çok isterdim. Çünkü gelecek onların."

İki kardeş, parktaki aletlerle eğlenip hayatın tadını çıkaran çocuklara doğru baktı yine. Koyu tenli bir kız, Asyalıya benzeyen bir kızla salıncakta yarış yapıyordu. Biri Türk'e, diğeri de İtalyan'a benzeyen başka iki kız da konuşmalarına el kol hareketleri katarak çocuklardan boşalacak bir oyuncak hayvanın sırtına ilk kimin bineceğini tartışıyorlardı. Birkaç metre ileride üç çocuk, dördüncü bir çocuğun kanarya sarısı plastik kepçe makinesinin marifetlerini onlara sergilemesini izliyorlardı. Sonra bir de yeşil kasketli çocuk vardı, biraz ileride arkadaşlarıyla futbol oynuyordu.

Bu çocukların ne ten renkleri ne dil ne de kültürel farklılıkları umurlarında, diye içinden hayranlık duydu Laura. *Onlar sadece çocuk ve birlikte eğleniyorlar. Evet, kim bilir, belki günün birinde bu dünyayı daha iyi bir yere gerçekten dönüştürebilirler.*

Gözleri şimdi başka bir yöne kaymıştı. Çocuklara yakın bir yerde köpeklerini gezdiren iki adam gördü. Adamlar onun yaşlarında olmalılardı. Karşılıklı durmuş cep telefonlarına bakıyorlardı. Köpekler koklaştıktan sonra adamlar birbirleriyle hiç ilgilenmeden yollarına devam ettiler.

Laura bu canlılardan gerçekten hangisinin daha zeki olduğunu düşündü. Tam puanını köpeklere verdiği sırada Su'nun şaşkın yüz ifadesi dikkatini çekti.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Laura. Gözlerinde şimdi kaygı vardı.

Su yerinden fırlayıp koşmaya başladı, Laura onun peşinden gitse de ablasına yetişemiyordu.

Su koşarken sürekli Mia'nın adını bağırıyor, ne var ki kızı onu duymuyordu. Küçük kız yüzünde acı dolu bir ifadeyle ayakta durmuş, gözlerini göğe dikmişti, çevresini saran diğer çocuk-

lar şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı. Mia küçük yumruklarını göğsüne bastırmıştı, bütün bedeni nöbet geçirircesine zangır zangır titriyordu. Sağ ayağını, sanki bir şeyi ezmek istercesine sürekli yere vuruyordu. Sonra canı çekilmiş gibi kolları düştü ve ağzından çevresindekileri ürperten upuzun bir, "Aaaaahhh!" nidası çıktı.

Su, Mia'nın yanına ulaşır ulaşmaz kızını kendine doğru çekince küçük kız ansızın sustu.

"Tatlım, neyin var senin?" diye soluk soluğa sordu Su. "Bir şey mi oldu? Düştün mü? Birisi canını mı acıttı?"

Mia yanıt vermiyor, annesinin kollarında titreyerek kıvranıyordu. Başını çevirip yeniden göğe doğru kaldırdı ve sanki ondan başka kimsenin duyamadığı bir sese kulak verir gibi gözlerini kıstı.

O sırada yanlarında duran bir kız hıçkırmaya başladı. Ellerini hızla kulaklarına bastırdı. Gözlerinden sicim gibi akan yaşlar yanaklarından süzülüp üzerinde sarı harflerle PRINCESS yazılı tişörtünün üzerine akıyordu.

"Sussunlar," diye iki kadına doğru bağırdı küçük kız. Kimden söz ettiğini sanki Su ve Laura biliyormuş gibi konuşuyordu. "Söyleyin onlara sussunlar!"

Bu arada diğer anneler ve babalar da koşarak yanlarına gelmiş, şaşkın ifadelerle Mia'ya ve Su'ya bakıyorlardı. Ya çocuklarına sımsıkı sarılmışlardı ya da onları korumak istercesine kaydıraktan çekip alıyorlardı.

Yeşil kasketli çocuğu omuzlarından tutmuş şişman bir kadın, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Su çaresizlik içinde. "Bir şey söylemiyor. Mia, ne oldu sana? Neyin var?"

Mia ile az önce tırmanma kulesinin üzerinde oynayan kızlardan biri, "Bir anda çırpınmaya başladı," dedi. İri kahverengi gözlerini

Mia'ya dikmişti ve ondan korkar gibi bakıyordu. "Neden böyle yaptığını bilmiyorum ama artık o şeyi duymak istemiyorum!"

"*Neyi* duymak istemiyorsun?" diye Laura ve Su aynı anda sordular.

"Ne demek istiyorsun?" diye atıldı Laura.

Ama kız yanıt vermedi. Annesine sımsıkı sarıldı ve anne kız hızlı adımlarla uzaklaştılar.

Mia ansızın, "Eve gitmek istiyorum," dedi ve Su rahat bir soluk alıp kızını göğsüne bastırdı.

"Tabii tatlım. Tanrım, beni nasıl korkuttun. İyi misin gerçekten?"

Mia dalgın dalgın başını salladı, sanki aklı başka bir yerde gibiydi. Ani bir hareketle annesinin kollarından sıyrıldı ve çıkışa doğru koşmaya başladı. Ama Su kızına yetişip elini tuttu.

Laura arkalarından geliyordu. Yürürken dönüp diğer çocuklara baktı, hepsinin anne ya da babaları kaygı içindeydi, çocuklarını aceleyle parktan uzaklaştırıyorlardı.

Tişörtünde *PRINCESS* yazan kız hâlâ ağlıyordu. Annesi önünde çömelmiş, kızını yatıştırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Laura sonra yeşil kasketli çocuğu gördü. Annesinin elinden tutmuş ilerlerken Laura'ya bakıp sırıttı.

Laura ürperdi. O güne kadar bir çocuğun böylesine haince gülümsediğine tanık olmamıştı.

Tıklım tıklım dolu olan metrodaki yolculuk bitmek bilmiyordu. Laura takım elbiseli iri yarı bir adamın, elleri alışveriş poşetleriyle dolu birkaç kadının ve devasa kulaklığından dinlediği müzik eşliğinde başını durmadan sallayan bir delikanlının arasında sıkışıp kalmıştı.

Kalabalıktan bunalmıştı. Hele yayılan kötü kokulara hiç dayanamıyordu. Başı ağrıyor, midesi bulanıyordu. Ter, parfüm,

bayat bira ve kirli çorap karışımı kokular yayan bir bulutun içine dalmış gibi hissediyordu.

Laura bu konuda son zamanlarda müthiş bir duyarlılık geliştirmişti ve o gün bunu iyiden iyiye hissediyordu. Sanki beyni, başka zamanlar onu aşırı koku algısından koruyan filtresini devre dışı bırakmıştı. Midesi her an ağzına gelecekmiş gibiydi.

Yakınında duran biri bol soğanlı bir yemek yemiş olmalıydı. Gözlerini doğrudan göğüslerine dikmiş olan takım elbiseli adamdı bu kişi muhtemelen, odun gibi parmağına geçirdiği alyans da hiç umurunda değildi.

Laura öğürmemek için kendini güçlükle tutuyordu. Adama sırtını dönüp vagonun tutunma askısını daha sıkı kavradı. Bir an önce durağa varabilselerdi keşke!

Tek başına olsaydı taksiyi seçer, metroya binmezdi. Ama bu ikindi trafiğinde taksiyle yolculuk çok uzun sürerdi ve Mia hâlâ kendine gelmiş gibi gözükmüyordu.

Küçük kız, Laura'ya uzak olmayan bir yerde annesinin kucağında oturuyordu. Alnını buruşturmuş yere bakıyordu, yalnızca kendisinin görebildiği karmaşık bir matematik problemini çözmek için uğraşıyordu sanki.

Su, kızının usulca başını okşayıp kulağına bir şeyler fısıldadı ama Mia annesine tepki vermedi. Ablasının çaresiz bakışları Laura'nın gözünden kaçmamıştı. Parkta her ne olduysa Mia bunu anlatmak istemiyor gibi duruyordu.

Laura düşüncelere daldı; bu neşeli, canlı kızı böylesine tuhaf davranışlara iten ne olabilirdi acaba? Olaydan birkaç dakika önce gönlünce eğlenen, birkaç gün önce de ezilmekten kıl payı kurtulduktan sonra annesini ve kamyoncuyu yatıştıran o kıza ne olmuştu?

Laura ani bir fısıltıyla düşüncelerinden sıyrıldı. İrkilerek döndü ve sesin kaynağını bulmak için çevresine bakındı. Takım

elbiseli adamın tombul yüzüyle karşılaşınca içini korku sardı. İğrenç adam sanki kulağını öpmek ister gibi ona çok yaklaşmıştı.

Ya da yalamak ister gibi.

Bunu düşününce midesi bir kez daha kasıldı.

"Ne dediniz siz az önce?" Sesi istediğinden de sert çıkmıştı.

"Hiçbir şey. Bir şey mi söylemem gerekirdi?" Adam şimdi ağzını yayarak sırıtıyordu. "Evet, aslında söylemeliydim."

Laura adama tiksintiyle bakıp arkasını döndü.

Hayır, adamın sesi farklıydı. Bu şişman adamın sesi kalındı ama fısıldayan ses kulağına çok daha ince gelmişti. Adamla konuşurken bunu iyice anlamıştı.

Sesi hâlâ duyuyordu. Öylesine alçaktı ki insan yanıldığını sanabilirdi. Uzaklardan gelen bir hava akımı olabilirdi örneğin.

Ama şu an sözcükler duyuyorum, yoksa öyle değil mi?

Dikkatle dinledi ve çevresindeki diğer gürültüleri algılamamaya çalıştı. Vagonun sarsıntısını. Kapılardaki lastik contaların gıcırtısını. Şimdi yeni bir Porsche kullanan ve Sonja diye birini hiç hak etmeyen Mario adlı adam hakkında konuşan kadınların seslerini. Delikanlının kulaklığından gümbür gümbür yayılan müziği. Takım elbiseli şişkonun solumasını.

Hayır, bu fısıltı hava akımı değil.

Kesinlikle yanılmıyordu. Yakınında duran biri fısıldıyordu. Tiz ama alçak bir sesti bu, söylediklerinin tek bir sözcüğünü anlamasa da bu fısıltı ona yönelikti.

Laura yeniden çevresine bakındı ama fısıltının kaynağı olabilecek kimseyi göremedi. Şişman adam dışında kimse onun farkında değildi zaten.

Ansızın boğazının düğümlendiğini hissetti ve gözleri doldu. İçini açıklayamadığı bir hüzün kapladı, bıraksalar ağlayacaktı.

Ne olmuştu ona böyle? Sinir krizi mi geçiriyordu? Aklını mı oynatıyordu yoksa?

Güçlükle de olsa soğukkanlılığını korumayı başardı. Gözlerinde biriken yaşları ceketinin koluna sildi ve Mia'nın o sırada aynı hareketi yaptığını gördü. Küçük kızın yanaklarından yaşlar süzülüyordu, sanki sevdiği birinin ölüm haberini almış gibiydi.

Metro sarsılarak durdu, kapılar gürültüyle açıldı.

İnecekleri durağa gelmişlerdi ve fısıltı, başladığı gibi ansızın kesilmişti.

Kalabalığı yararak çıkışa doğru ilerlediler. Raylarda ağır bir koku vardı. Kesif bir kanalizasyon ve zift karışımına yürüyen merdivenin üst kısmındaki büfeden esen sosis kokusu ekleniyordu. Ama bu koku Laura'ya az önce metroda içine dolan kötü koku kadar rahatsız edici gelmedi. Baş ağrısı da hafifler gibi olmuştu.

Arkasına dönüp takım elbiseli şişman adamı aradı. Adam onun epeyce gerisindeydi, başı kıpkırmızı olmuştu, maratona katılmış gibi soluk soluğa ilerliyordu.

O aptal sırıtman geçmiş, diye nefretle düşündü Laura ama sonra aklından geçenlere kendi de şaşırdı.

Bu adamla neden uğraşıyordu ki? Her köşe başı onun gibilerle dolu değil miydi zaten? Adam büyük olasılıkla sıradan bir memurdu. Yine de elinde olmadan öfke duymuştu ona. Şimdi bile ona tiksintiyle bakıyordu. Sanki adam ona kabaca sarkmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. *Adam sanki dünyanın en iğrenç...*

Laura kendine, *yeter,* diye kızınca düşüncelerin önü kesildi. *Çok gerginim, o yüzden oluyor.*

Su yanında yürüyordu. "Biraz açıldın mı tatlım?" diye kızına doğru eğilip sordu. Mia'yı ortalarına alıp elinden tutmuşlardı. Mia hiç sesini çıkarmadı, aklının hâlâ başka yerde olduğu anlaşılan bakışlarla annesinin ve teyzesinin arasında küçük adımlarla ilerlemeye devam etti.

Laura düşünüyordu, acaba Mia'nın rahatsızlığı mı depreşmişti? Su onun bir süredir iyi olduğunu söylemişti oysa. Ama az önce parkta bir şey yaşamıştı belki? Son aylardaki olumlu değişimi silip süpüren bir şey?

Ama güpegündüz ve uyanıkken uyurgezerlik mümkün müydü? Laura hiç böyle bir vaka duymasa da konunun yabancısıydı, belki de mümkündü.

Onları çıkışa taşıyacak yürüyen merdivene birkaç adım kala bir delikanlı onlara doğru koşmaya başladı. Bir elinde şişkin bir McDonald's poşeti, diğer elinde de bir bardak tutuyordu. Gözü, kapıları az önce kapanan metro vagonundan başka bir şey görmüyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdıktan sonra koşarken Su'ya öyle bir çarptı ki genç kadın az kalsın yere yuvarlanıyordu.

Şaşkınlıktan çığlık atan Su, dengesini son anda koruyabildi.

Mia kendini annesinden ve teyzesinden kurtardığı gibi, hareket eden trenin ardından öfkeyle bakan delikanlının üzerine yürüdü.

"Hey, bana bak!" diye bağırdı delikanlıya. "Yürüdüğün yere dikkat etsene! Bok herif!"

Delikanlı, tıpkı Su ve Laura kadar şaşırmıştı, öylece küçük kıza bakıyordu fakat Mia ona çoktan arkasını dönmüştü bile. Bir elini karnına koymuş, iri iri açtığı gözlerle Su'ya bakıyordu.

"Annecim, acıktım. Tonio'ya gidelim mi?"

Su, kızını az önceki kabalığından ötürü azarlayamayacak kadar afallamış ve sevinmişti. Mia'nın yeniden konuşmaya başlamasıyla genç kadının yüzü aydınlanmış, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Ee... tabii canım, istiyorsan tabii ki Tonio'ya gideriz."

"Hem de nasıl istiyorum!" Mia başını sallayıp annesi gibi gülümsedi. "Sen de bizimle gelir misin Laura teyze? Lütfen! Geçen sefer yaptığımız gibi büyük bir pizzayı paylaşırız."

"Canım şu an tam da pizza çekmişti," dedi Laura ve şaşkın ama mutlu bir ifadeyle omuzlarını kaldıran Su'yla göz göze geldi. Su, kızının az önce onu rahatsız eden şey her neyse bunu ağır bir yük gibi üzerinden attığını düşünüyordu.

Mia, Laura'yı elinden tutup çekiştirdi. "Laura teyze, çimenlerde hav hav eden nedir?"

"Eh, bence köpektir," dedi Laura ve ablasına göz kırptı. Su, küçük bir mucizeye tanık olmuş gibi bir mutlulukla kızına baktı. *Kim bilir, belki de gerçekten mucizeydi,* diye içinden geçirdi Laura.

"Bilemedin," dedi Mia kıkır kıkır gülerek. "Yabancı dil öğrenen at olacak." Ardından Su'yu elinden yakalayıp ileri itti. "Hadi yürü artık. Çok acıktım!"

Laura'yı ve annesini yürüyen merdivene doğru çekiştirdi, sonra dayanamayıp önden koşmaya başladı.

İki kadın şaşkınlıkla küçük kızın arkasından bakakaldı.

Günün devamında Mia'nın keyfine diyecek yoktu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Su'nun evinin yakınlarında bulunan *Tonio Ristorante*'de yemek yediler. Mia doymak bilmemiş, tekerlek büyüklüğündeki pizza margaritayı neredeyse tek başına silip süpürmüştü. Yemek boyunca durmadan kıkır kıkır gülmüş, teyzesine birkaç bilmece daha sormuştu. Yeşil olup da çayırların üzerinden uçan nedir? Siyah olup da köşede oturan? Sarı olup da ormanın içinde zıplayan?

Bu bulmacaları çocuk bahçesindeki bir kızdan öğrendiğini laf arasında anlatmış ama o öğleden sonrası hakkında başka

bir şey söylememişti. Ne Su ne de Laura ona bu konuda soru sormuştu.

Laura'nın aklına, PRINCESS yazılı tişört giymiş kız geldi. Kızın ellerini kulaklarına bastırıp ona yalvarırcasına bakması gözünün önündeydi şimdi.

Sussunlar! Söyleyin onlara sussunlar!

Küçük kız bu sözlerle ne demek istemişti? Laura'nın içine bir kuşku düştü, bu durumun Mia'nın ani değişimiyle bir bağlantısı olabilir miydi? Hatta kendisinin duyduğu fısıltıyla? Bu fısıltının onda yarattığı açıklanamaz hüzünle ve Mia'nın ağlamasıyla bir alakası olabilir miydi?

Gelgelelim Laura bu düşünceleri kendine sakladı. Henüz bir açıklama bile getiremediği bir konuyla Su'nun huzurunu kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Ayrıca yeğeni iyi görünüyordu. Her zamanki gibi canlı ve neşeliydi, birinin ona zarar verdiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

O öğleden sonrasında yaşananları acaba haddinden fazla mı önemsemişti? Öyle ya, çocukların da ruh durumları değişebilirdi, yetişkinlere özgü bir şey değildi bu.

Laura yemekten sonra anne kıza evlerine kadar eşlik etti. Mia, teyzesinin onu yatırması için ısrar etmişti.

Pembe pijamalarıyla banyodan çıkmış, zıplayarak yatağına girerken, "Bana masal okur musun?" diye sordu.

"Okurum tabii," dedi Laura yeğeninin üstünü örterken. O sırada burnuna mis gibi kokular geldi. Küçük kızın kremlenmiş teninin kokusu ile yeni yıkanmış yatak çarşaflarının çiçek kokusu birleşince Laura'ya kendi çocukluğunun güzel anılarını çağrıştırmıştı.

Mia, "Oduncunun Çocukları" masalını seçti ve Laura da bu masalı kendi annesi kadar kusursuz okumaya çalıştı. Bu da kendi çocukluğunun güzel anılarının bir parçasıydı.

Mia masalı ilk kez dinliyormuş gibi büyük bir merakla kulak kabartmıştı. Laura, çocukların kötü cadıyı kandırıp fırına attıkları yere geldiğinde Mia yüzünde mutlu bir ifadeyle mis kokulu yorganına sarıldı.

"Devamını okuman gerekmez," dedi gözlerini ovarak. "Her şey yoluna girdi nasılsa."

Laura kitabı elinden bıraktı, yeğenine iyi geceler öpücüğü verdi. Mia, pelüş Minion Bob'u göğsüne bastırıp uykulu uykulu gülümsedi.

"Onlar kesinlikle yanılıyor," dedi esneyerek. "Sen hain değilsin. Sen dünyanın en iyi teyzesisin."

"Kimden bahsediyorsun öyle?" diye sordu Laura.

Mia önce omuzlarını silkti. "Kim olacak, *onlar* işte."

Mia yeniden esnedi, yana döndü ve gözlerini kapattı.

Onlar, diye düşündü Laura. Sonra aklına yine aynı cümle geldi: *Sussunlar! Söyleyin onlara sussunlar!*

Görüşme odasında bir anlık bir sessizlik oldu. Sadece havalandırmadan belli belirsiz bir hışırtı yükseliyordu.

Robert defterine notlar alırken Laura'nın üşümüş gibi kollarını bedenine doladığını göz ucuyla fark etti. Odanın sıcaklığı oldukça yüksekti ama Laura yine de soğuktan titriyordu anlaşılan.

"Battaniye ister misiniz?"

Laura Schrader başını iki yana salladı, dalgındı.

"Mia'yı son kez böyle keyifli görüyordum," dedi ve gözlerini masada tam karşısında duran karton bardağa dikti. "Sonrasında yine değişti."

"Başka bir olay oldu mu?"

"Oldu tabii!"

Kadının sesindeki sertlik ürkütücüydü. Robert başını kaldırıp baktı.

Laura Schrader omuzlarını ovalıyordu. İçinde fırtınalar koptuğu belliydi. Kıstığı gözlerinin yerinde incecik birer çizgi kalmış, titreyen dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Şimdi artık çaresiz değil sinirli görünüyordu. Robert kendini bir öfke patlamasına hazırlamak zorundaydı. Ruhsal dengesi bozuk bir kişinin konuşmanın tam ortasında kendini kaybetmesi sıradan bir durumdu ve bir terapist olarak böyle bir olaya hazırlıklı olmasında yarar vardı. Özellikle de bu gibi vakalarda.

Bennell az önce ne demişti? *Laura Schrader muhtemelen yalnızca tanık değil.*

"Lanet olsun, bunu kendime saklamamalıydım!" Kadın kollarıyla omuzlarını öylesine sıkıyordu ki ellerinin kemikleri belirginleşmişti. "Konuyu Su'ya açsaydım belki her şey farklı gelişirdi. Ahmak gibi davrandım, olanları hafife aldım! Olayların arasındaki bağlantıları henüz bilmiyordum. Nereden bilecektim ki!" Robert'e yakarırcasına baktı. "İnanın bana!"

Robert sesine özellikle sakin bir tını vererek, "Hangi bağlantıları?" diye sordu.

"Hepsini!" dedi kadın heyecanla. "Parkta olanları. Sesleri! Gazetede yazılanları. Evet, hatta masalı. Özellikle de masalı! Ve de Mia'nın buna tepkisini. En geç orada fark etmeliydim. Anlıyor musunuz?"

Robert başını salladı. Kadının neden söz ettiğinden haberi yoktu ama önce onu yatıştırmak zorundaydı. Sürekli zaman kaybediyorlardı. Eğer köy halkı tehlikedeyse orada neler olup bittiğini bir an önce öğrenmesi gerekiyordu.

Yine de Laura Schrader'e baskı yapamazdı. Onu yeniden başa döndürmesi gerekiyordu. Olayları sırayla anlattığı sürece kadının dengesi bozulmuyordu. Gerçi anlattıklarının hepsi mantık çerçevesinde değildi ama ruhsal iniş çıkışlar yaşayan biri olarak

az önce sergilediği anlaşılmaz gelgitlerinden daha yararlıydı bir şeyler anlatması.

Robert, Laura Schrader'in muhtemelen paranoid şizofreni belirtileri gösterdiğinden kuşkulanmaya başlamıştı. Sözünü ettiği algı bozuklukları, özellikle de sesler duyması bunu düşündürüyordu. Ayrıca Bennell'e *canavarlar tarafından* tehdit edildiğini söylemesi de bu hastalığa işaretti.

"Az önce sözünü ettiğiniz şeyler... Yani şu fısıltılar ve kokulara karşı duyarlılığınız," dedi Robert çekinerek. "Bu sorunlarınız uzun zamandır mı var?"

"Parktaki olaydan birkaç hafta önce başlamıştı," dedi Laura. Sonra gözlerini yere dikip alaylı bir ifadeyle soludu. "Bunun bir nedeni var ama."

"Bana açıklamak ister misiniz?"

"Su'yu o akşam aynı nedenden yalnız bırakmıştım," dedi. Hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bu hataydı. Mia'nın düzelmediğini aslında hissediyordum. Kız kardeşim de biliyordu bunu, hiç kuşkum yok. Ama ikimiz de bunu dile getiremeyecek kadar rahatlamıştık. Su o gece onlarda kalmamı önerdi, ben istemeyince ısrar etmedi. Ama kendisinden sonradan öğrendim, o gece Mia için çok kaygılanmış ve bana ihtiyaç duymuş. Ben Su'nun bu durumda olduğunu fark etmemiştim. Beni meşgul eden konu farklıydı. Mia'yı yatağına yatırıp ona kitap okuduğum sırada çok daha açık bir şekilde anladığım bir şey. Ve bu meseleyi o akşam çözmek istiyordum artık."

Dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirir gibi oldu. Sonra Robert'in gözlerinin içine baktı.

"İnsanın ansızın daha yoğun koku alabilmesi ve daha yoğun hissedebilmesi için akıl hastası olması gerekmiyor, biliyor musunuz?"

Robert, kadının ne demek istediğini hemen anlamıştı. Gözlerini iri iri açtı.

Laura Schrader başını salladı.

"Benim sorunum aynen *buydu*. Hâlâ da devam ediyor."

IV.

Gerçek. Gece Gelen Ziyaretçi.

Victor Schwartz, Laura'ya sırtını dönmüş, dairesinin penceresinin önünde duruyordu. Laura bu görüntüyü, Caspar David Friedrich'in *Bulutların Üzerinde Yolculuk* tablosunun modern versiyonuna benzetmişti. Victor tıpkı o eserdeki adam gibi düşünceli ve suskundu. Tabii tablodaki adam Armani marka takım elbise giymemişti, gecenin karanlığına bürünmüş büyük kentin ışık denizine de bakmıyordu. Ayrıca Victor sağ elinde baston yerine içindeki buz küplerinin hafifçe çatırdadığı bir viski kadehi tutuyordu.

Pahalı Scotch, pahalı takım elbise, pahalı daire. Laura'nın tanıdığı Victor buydu. Pozisyonları çabuk ve fırsata dönüştürecek biçimde kavrayan, temkinli ve çözüm odaklı kararlar almayı bilen, başarı örneği bir insandı.

Ama şimdi kararsızlık gösteriyordu ve onun yanıtını beklemek Laura için dayanması zor bir durumdu. Duyduğu heyecan, umut ve korkudan içinde kıyametler kopuyordu genç kadının. Ani bir tepki beklemişti. Bir bakış, bir sözcük ya da herhangi başka bir şey. Ama Victor böyle davranacağı yerde o lanet olası

viskisinden kendine bir kadeh hazırlamış, ona sırtını dönmüş ve pencerenin önüne geçmişti.

Laura'nın içinden çekip gitmek geliyordu. Victor ona bu belirsizliği yaşattığı için kendini zayıf ve çaresiz hissediyordu. Bir de öfkeliydi, evet hem de çok öfkeliydi ama kaçıp gitmek çözüm değildi. Böyle yaparsa meseleyi ertelemiş olacaktı ve bunu artık kesinlikle istemiyordu.

"Emin misin?"

Victor'un sorusu öylesine anlamsızdı ki Laura kendini tutamayarak güldü. "Sen hiç hamileliğinden emin olmayan bir kadına rastladın mı?"

"Ama nasıl..."

Victor sorusunu tamamlamayıp yüzünü Laura'ya döndü. Bakışlarındaki suçlama, genç kadının öfkesini daha da körüklemişti.

"Bunun tek sorumlusu benmişim gibi bakma bana öyle. İki kişilik bir iş bu." Sesi tizleşmiş, histerik denebilecek bir ton almıştı.

"Laura, lütfen!" Victor kendini savunmak ister gibi ellerini kaldırınca kadehindeki buz küpleri de çıkardıkları şangırtıyla ona âdeta destek verir gibi oldu. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Nasıl olabildiğini ben de anlamadım," dedi Laura. "Bu yüzden beynime nasıl işkence ettiğimi bilemezsin. Kim bilir, belki doğum kontrol hapını almayı bir gün unutmuşumdur. Ya da yaşadığım stres yüzünden hapların etkisi geçici olarak kaybolmuştur. Belki de hapları yanlışlıkla kaydırıp eksik almışımdır. Ya da spermlerin bu haplara karşı direnç kazanmıştır. Lanet olsun, bunca yıldan sonra bir anda neden hamile kaldığımı ben nereden bileyim?"

Laura bunları söylerken başına gelene hâlâ inanamıyordu. Haftalardır bulantıdan, ruhsal iniş çıkışlardan ve kokulara karşı

aşırı duyarlılıktan şikâyetçiydi. Ama gebelik testi yapmak aklının ucundan bile geçmemişti. Aslında sıklıkla yaşadığı gibi regl dönemi de gecikmişti ama bunların hepsini son aylarda yeterince uyumamış ve aşırı çalışmış olmasına bağlamıştı. Derken sonunda bir gebelik testi satın almış ama sıkıntılarının gebelikten kaynaklanmadığını az sonra anlayacağından hiç kuşku duymamıştı. Testin pozitif çıkmasıyla büyük bir şok yaşamıştı. Bunun üzerine farklı üreticilere ait üç test daha uygulamış ancak sonuç hep aynı olmuştu.

Victor, Laura'yı tartan bakışlarla süzerken kadehini tek dikişte boşalttı ve pırıl pırıl parlayan mutfak tezgâhına bıraktı.

Orada yarın sabaha kadar duracak bu kadeh, diye düşündü Laura. *Yarın hizmetçin gelip bulaşık makinesine yerleştirecek. Çünkü ulu Victor Schwartz'ın her işini birileri onun için halleder. Sadece sevgilisini hamile bırakma işini kendi üstlendi, bu yüzden şimdi ne yapacağını kestiremiyor.*

Hiç değilse gelip ona sarılabilirdi! Empatinin başarı anahtarı olduğunu müşterilerine kasılarak öğütleyen adamdan, onu anladığını gösteren ufacık bir hareket bekliyordu.

Ama Victor şimdi karşısında durmuş, kibritle oynarken samanlığı tutuşturan oğlan çocuğuna benziyordu.

Laura'nın bu adama bağlanmaktan her zaman kaçınmış olmasının asıl nedeni buydu belki. Tabii bu arada Victor da ciddi bir ilişkiden ürküyordu ve yaşamlarını biriyle birleştirmeye uygun yapıda olmadıklarına ikisi de inanmıştı. Laura aslında, Victor onu benimsemediği için böyle düşünüyordu.

Tamam, Victor yıllardır patronuydu. Ona iş yaşamında yol göstermiş, kariyerinde ilerlemesini sağlamıştı. Ancak özel yaşamlarında akşam yemeklerine çıkmaktan, birlikte galerilere ve konserlere gitmekten öteye geçememişlerdi. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı, birbirlerini çekici buluyorlardı (evet, lanet olsun,

Victor çok çekici bir adamdı), arada sırada da sevişiyorlardı. Bunun dışında herkes kendi hayatını yaşıyordu. Aşk, Victor Schwartz için yabancı bir sözcüktü. Hatta Laura son yıllarda onun hayatındaki tek kadın olduğundan bile kuşkuluydu.

Peki kendisi ne durumdaydı? Eğer dürüst olması gerekiyorsa her zaman âşık olmaktan korkmuştu. Gönlünü yalnızca Victor'a değil, hiç kimseye kaptırmak istemiyordu. Bir insanın birini aşırı sevdiğinde neler olabileceğini annesinde görmüştü. İşi bu noktaya getirmeye hiç niyeti yoktu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Victor ansızın.

"Anlamadım?"

"Kaçıncı haftadasın?"

"Doktor on dedi."

Victor başını salladı. "Gel, yanıma otur."

Laura oturma grubuna doğru ilerledi. Burada bütün kentin ayaklar altında olduğu müthiş bir manzara vardı. *Bebek, dünyanın parasına mal olmuş bu özel tasarım kanepenin üzerinde can bulmuştur belki,* diye düşündü Laura ve gidip sevgilisinin yanına oturdu.

"Tutuk davrandığım için kusura bakma," dedi Victor ve sonunda kolunu Laura'nın omzuna doladı. "Önce durumu kavramam gerekiyor. Senin hiç değilse bunun için biraz zamanın olmuş."

Laura başını salladı. "Sinirli olduğum için özür dilerim. Gerginim."

"Haklısın tabii," dedi Victor. "Kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlayabiliyorum ama birlikte üstesinden geliriz."

Laura duyduklarına inanamıyordu şimdi. "Ciddi misin?"

"Elbette. Hallederiz. Böyle bir konuda şaka yapabileceğimi mi sanıyorsun?"

Laura'ya bakıp gülümsedi, o da aynı karşılığı verdi. Sonra Victor'a sokulup gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim Victor. Kaç gündür ne haldeydim, bilemezsin. Bir hafta önce, öğrenir öğrenmez sana söylemek istemiştim ama cesaret edemedim. İkimizin de işi başından aşkın, birbirimize çok az zaman ayırabiliyoruz... Yani şöyle doğru düzgün zaman ayırmaktan bahsediyorum... Ama şimdi çok daha iyiyim."

"Buna sevindim," dedi Victor ve Laura'nın omzunu hafifçe okşadı. "Şimdi kafanı yorma artık. Yarın hemen bir arkadaşımı arıyorum. Kendisi cerrahtır. Bize birini önerecektir mutlaka."

"Anlamadım?"

Laura kendini Victor'un kollarından sıyırıp ayağa fırladı.

"Sen neden söz ediyorsun? Benim... benim kürtaj yaptırmamı mı istiyorsun?"

Victor başını kaldırıp Laura'ya bakarken gerçekten şaşkındı. "Elbette, az önce anlaştık ya bu konuda."

"Hayır! Kesinlikle anlaşmadık!"

"Doğurmak istemiyorsun herhalde?"

"Bunu henüz bilmiyorum," dedi Laura samimiyetle. "Ama kürtaj..."

Şimdi Victor da ayağa kalkmıştı. Laura'ya sarılmak istedi, ama genç kadın uzaklaştı.

"Laura, dinle beni. Bütün bu ahlaki söylentiler, yaşam hakkı vesaire..." Laura karşı koymak isteyince ellerini kaldırdı. "... hepsi iyi hoş da sen bu çocuğu istemiyorsun. Kendine karşı dürüst davranırsan bunu gayet iyi görürsün."

"Hayır," diye çıkıştı Laura. "Bilmiyorum işte! Şu an tek bildiğim *senin* onu istemediğin."

"Çünkü senin yaşamında çocuk sahibi olmanın yeri yok," dedi Victor sert bir tonda. "Özellikle şirkete ortak olmaya hazırlandığın şu dönemde yok. Ne oldu senin o büyük projelerine, ha? Hepsinden vazgeçip evde oturmak, anne rolü mü oynamak istiyorsun?"

Laura ona küçümseyerek baktı. "Hâlâ bilincinde değilsen söyleyeyim, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz. İş ve çocuk birbiriyle artık pek güzel bağdaşabiliyor."

"Politikacıların söylemi bu," diye karşı çıktı Victor buz gibi bir sesle. "Sektörün içyüzünü çok iyi biliyorsun. Kendini yüzde yüz adamazsan işler elinden bir anda kayıp gider."

"Belki belli kişiler kendilerini böyle kandırıyordur sadece. Kendilerini vazgeçilmez sanıp onlar olmadan işlerin yürümediğine inanıyorlar. Bu işleyişin başka bir yolu olmalı Victor."

"Gerçek şu ki çocuk büyük bir sorumluluk demektir." Victor şimdi alçak ve sakin bir sesle konuşuyordu. "Çocuğu ilk günden kreşe mi vermek istiyorsun? Böyle bir durumda vicdan azabı duymadan toplantılarına gidebilecek misin?"

Victor'un bu sorulara yanıt beklemediğini Laura biliyordu. Tıpkı müşteri sunumlarında yaptığı gibi, söylediklerinin etki yaratabilmesi için iki saniye bekleyip konuşmasını sürdürdü.

"Şimdi itiraf et ya da etme fakat çocukla çok zaman geçirmek zorunda kalacaksın. Bugüne kadar her şeyin üzerinde tuttuğun mesleğinden çalacaksın bu zamanı. Hazır mısın buna?"

"Çocuk doğurmaya kesinlikle karşı olduğum bugüne kadar asla ağzımdan çıkmadı," diye söze girdi Laura. "Şu ana kadar senin bakış açını biliyoruz yalnızca, bunun da kendinden başkasını düşünmeyen bir bencilin bakış açısı olduğu açıkça ortada."

"Bak sen, öyle mi?" Victor tek kaşını kaldırdı. "Gereğinden fazla insanla dolu bir dünyaya çocuk getirmek istememenin neresi bencilce? Öğrencilik yıllarımda, dünyada beş buçuk milyar insan yaşadığını öğrenmiştim. Bu sayı şimdilerde iki milyar daha artmış durumda, kırk yıl sonra da bu günlerin iki misli olacak. Bu insanlar yaşayacak alan ve yiyecek ekmek bulamayacaklar. O zaman insanların derdi pahalı otomobiller, lüks evler olmayacak. Hayır Laura, ben bencil değil gerçekçiyim."

"Neye istersen ona inan," dedi Laura ve uzanıp montunu aldı. "Ama şurası kesin: Bu çocuğun babasısın. Ve de sorumluluğun yarısı senin."

Victor başını sallayıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Suçunun bilincinde olan birinin duruşuydu bu ve Laura'nın aklına yine suçüstü yakalanan oğlan çocuğu geldi.

"Bu doğru," dedi Victor usulca. "Elbette yanında olacağım. İşin ekonomik tarafı sorun değil, bunu biliyorsun zaten."

Laura ona dik dik baktı.

"Doğurmaya karar verirsem de mi?"

"Böyle bir şey yapmayacaksın Laura. Seni iyi tanıyorum."

Laura yanıt vermeden döndü ve kapıya doğru yürüdü. Victor peşi sıra geldi.

"Dur, bir taksi çağırayım."

Laura ona bakmadan başını hayır anlamında salladı. "Bunun için sana ihtiyacım yok."

Victor onun gönlünü almak ister gibi, "Laura, lütfen!" dedi. "Biliyorum hiç kolay değil ama sakin ve mantıklı davranmalısın. Eve git, dinlen. Yatıp uyu. Yarınki sunumda zinde olmalısın." Sonra çekinerek gülümsedi. "Ardından yeniden konuşuruz, tamam mı? Bir yolunu buluruz."

"Senin asıl derdin bu demek, yarınki büyük anlaşmayı garantilemek."

"Bu, *senin* büyük anlaşman olacak, unutma!" dedi Victor. "Ardından zihnin rahatlayacak, o zaman oturup senin... bizim küçük sorunumuza kafa yorarız. Benim bakış açımı anlayacağından hiç kuşkum yok. Ne de olsa birbirimize çok benziyoruz, öyle değil mi?"

"Bu konuda benzemiyormuşuz demek."

Şimdi Victor'un gülümsemesi kaybolmuş, sesi soğuk bir tını kazanmıştı. "Kendini benden üstün görebilirsin, bence sorun

yok. İnsan paylamak sana yine de yakışmıyor sevgilim. Benim tanığım Laura bu değil."

Laura kapı koluna sarıldı. Tam çıkacağı sırada bir kez daha Victor'a döndü.

"Mümkündür," dedi yorgun ve zayıf bir sesle. İçini bir anda müthiş bir boşluk kaplamıştı. "Beni tanımıyor olabilirsin."

Laura birkaç dakika sonra taksiye binmişti ve düşüncelerini yerli yerine oturtamıyordu. Victor'la konuştuktan sonra her şeyin netlik kazanacağını ummuştu. Oysa şimdi beyni daha da altüst olmuştu. Bu çocuğu gerçekten istiyor muydu? Yoksa Victor haklı mıydı, kendini mi kandırıyordu? Onun için asıl önemli olan neydi? Kariyer mi yoksa bir şekilde oluşturacağı aile yaşamı mı?

Yaşadığı daireyi düşündü. İçine elbette tadilat yaptırabilirdi. Bir duvar ördürmesi yeterliydi hatta. Çocuk odası olacak yeterince yeri vardı.

Ya da burayı satıp başka bir daireye taşınabilirdi. Yaşadığı semt çocuklara uygun sayılmazdı sonuçta. Geceleri bebek ağlamasından hoşlanabilecek tek bir komşusu yoktu.

Taksi şoförü kadındı. Dikiz aynasından ona bakarak, "İlk bebeğiniz mi?" diye sordu.

Laura gözlerini kadına çevirdi. Ellilerinde, şişman biriydi, Akdenizliye benziyordu, siyah gözlerinin içi gülüyordu.

"Belli mi oluyor?"

Taksi şoförü gülümsedi. "Olmaz mı? Ya da benim gözümden kaçmadı diyelim. Duruşunuzdan, karnınızı okşayışınızdan belli."

Laura başını eğip şaşkınlıkla kendine baktı ve elinin hareketini gördü. Hiç farkında değildi.

"Bence okşamaya devam edin," dedi kadın gülerek. "İkinize de iyi gelecektir. Annelerinin onları sevip sevmediğini o minikler hemen anlıyorlar. İnanın bana bu böyle."

Laura gözlerini eline dikti. İçi bir anda öylesine ısındı ki gözleri doldu. Başını yana yatırıp gözlerini kapattı ve elini karnından çekmedi. Orada büyüyen şey, yakında kendi düşünce ve duygularıyla bağımsız bir canlı olacaktı.

Evet, kadın herhalde haklıydı. Laura'nın okudukları doğruysa cenin onuncu haftadan itibaren noksansız bir insana dönüşüyordu, çevresinde olup bitenleri ve annesinin duygularını algılayabiliyordu.

Gözlerini kapattığında ceninin gördüklerini kendisinin de görebildiğine inandı. Sıcak, her şeyi içine alan, bir kalbin atışıyla bütünleşen bir karanlık. Bu düzenli ses, cenine güven ve huzur veriyordu.

Tak, tak, tak.

Kendisi cerrahtır. Bize birini önerecektir mutlaka.

Kürtaj...

... sen bu çocuğu istemiyorsun. Kendine karşı dürüst davranırsan bunu gayet iyi görürsün.

Tak, tak, tak.

Bilmiyorum işte.

Bir yolunu buluruz.

Tak, tak, tak.

"İyi misiniz?"

Laura gözlerini açınca kadının dikiz aynasından ona baktığını gördü. "Evet, teşekkür ederim. İyiyim."

"O gördüklerim mutluluk gözyaşları o zaman, öyle mi?"

Laura mahcup bir ifadeyle gülümseyip gözlerini sildi.

"Üzülmeyin kızım, mutlaka başaracaksınız," dedi şoför kadın. "Bana bakın, bu yaşlı Rosalia altı kız büyüttü ve her biri iyi bir yere geldi. Hatta en büyük kızım beni yakında büyükanne yapacak. Benim Chiara'm yola erken koyuldu, tıpkı annesi gibi. O da başaracak, siz de başaracaksınız canım. Bugüne kadar bü-

tün kadınlar başardı. Annelerimiz, büyükannelerimiz, onların anneleri de."

Laura başını sallayıp içini çekti. "Olabilir ama o zamanlar erkekler böyle değildi. Artık kariyerden ve başarıdan başka bir şey düşünmüyor gibiler."

"Hım, böyle biri demek," dedi Rosalia. "Bu durumda umarım cüzdanı şişkindir. Benim karşıma çıkan erkeklerin hepsi memeden kesilir kesilmez erkekliğe soyunmuş kişilerdi. Kız kardeşimin şansına da aslında annesiyle evlenmesi gereken biri çıktı."

Kadın bir kahkaha attı, Laura da kendini tutamayıp ona katıldı. Victor'da bulamadığı sıcaklığı kadının göstermesi Laura'ya iyi gelmişti.

"Korkarım bizim annelerimizin ve babalarımızın evliliklerinin nesli tükendi," dedi Laura.

Rosalia suratını asarak, "Onların evliliklerinin daha iyi olduğunu sakın düşünmeyin canım," dedi ve sürücüsünün yeşil yandığını fark etmediği Mercedes'i solladı. "Benim ihtiyarlar zerre kadar farklı değillerdi. Rahmetli annemin, sarhoş kocasının kıçına tekmeyi indirecek cesareti yoktu. Günümüz kadınları bu konuda daha kararlı. Belki kimi evlilikler çok erken bitiyor ama insanın, hayatının sonuna kadar her sabah işe yaramaz birinin yanında uyanmasından iyidir."

Laura yanıt vermedi. Rosalia bu konuda kötü deneyimler edinmiş olabilirdi ama onun annesinin ve babasının evlilikleri iyiydi, hatta Laura onlarınki gibi bir yuva kurmayı düşlemişti hep. Daha doğrusu genç kızlık yıllarının romantik hayalleri böyleydi, sonrasında kendi deneyimlerini edinmeye başlamıştı. Onu daima Victor tarzında erkekler çekmiş ve her seferinde düş kırıklığına uğramıştı. Bu erkeklerin gizli kalmış bir yönlerinin ortaya çıkmasını içten içe umut etmişti daima. Ama bu akşam

yaşadıklarından sonra artık kuşkusu kalmamıştı, umudunu piyangoya bağlasa başarı şansı belki çok daha yüksek olurdu.

"Geldik," dedi Rosalia ve otomobili Laura'nın oturduğu apartmanın önünde durdurdu. "Kendinizi bırakmayın öyle. Her şey yoluna girer. Tamam, biz kadınlar hâlâ taş devri yöntemlerine göre çocuk doğuruyor olabiliriz. Ama erkeklere kıyasla bizler ciddi bir ilerleme kaydettik. Darda kalırsak civcivlerimizi kendimiz büyütebiliyoruz. Bu altı çocuk annesinin sözlerini hiç unutmayın canım."

Laura kadının bu öğüdünü dikkate almaya karar verdi. Ama aynı zamanda korkuyordu da. Çünkü Victor'a ve ablasına bir noktada katılması gerekiyordu: Çocuk sahibi olmak, sorumluluk demekti. İşte buna hazır olup olmadığını bilmiyordu henüz.

Su'nun, Mia'yı parktan çıkarırken gözlerinde beliren yardım dilenen bakışlarını da hâlâ unutamıyordu.

Hayattan çok bunalırsan işine sığın. Laura'nın felsefesiydi bu. Hedefe yönelik bir uğraş, insanı her türlü sıkıntı ve sorundan uzaklaştırdığı gibi kazançlıydı da.

Bu ilke, Laura'nın henüz çocukken bile ilerlemesini sağlamıştı. Okul arkadaşları ya da ailesiyle sorun yaşadığında köşesine çekilip ders çalışırdı.

Lise bitirme sınavında sağladığı üstün başarıyı son sınıfta kalbini kıran Tom Krüger'e de borçluydu bu yüzden. Onu bir partide, diğer sınıftan bir kızla öpüşürken görmüş, kendini iyiden iyiye derslerine vermişti. Çok geçmeden Tom tarih olmuştu; Laura, çocuğun soyadının Krüger olduğundan bile emin değildi artık ama sınavda yakaladığı başarının yararını yıllarca görmüştü.

Çalışkanlığın karşılığı alınıyordu ama ilişkiler için her zaman aynı şey söylenemezdi. Laura'nın hayatında ne zaman bir şeyler ters gitse hırsı iyice kabarırdı. Belki hırslanarak o anki

sorun çözülemiyordu ama başarının yolu açılıyordu. Zedelenen özgüveni güçlendirmek için iyi bir yoldu bu, üstelik insana asıl problemin karşısına dikilecek gücü de veriyordu.

Laura eve girer girmez kendine bir fincan çay hazırladı, MacBook'unu alıp mutfak masasına oturdu ve bütün dikkatini yapacağı sunuma verdi.

Bir saatlik bir çalışmadan sonra ertesi güne en iyi şekilde hazırlandığını anlayıp rahatladı. Hazırladığı reklam projesinin söz konusu şirket için en mükemmel seçenek olduğuna müşterisini kolayca ikna edebilecekti. Bütçeye altı haneli bir girdi sağlayacak olan sözleşme, Schwartz Pazarlama'ya getireceği çeyiz gibiydi.

Bundan sonra Schwartz/Schrader Pazarlama olacak, diye düşünüp bıyık altından güldü.

Victor, benmerkezci ve kariyer hastası bir adam olabilirdi ancak bir noktada kesinlikle haklıydı: Bu proje, Laura'nın şirkete kazandıracağı çok büyük bir anlaşmaydı ve altından başarıyla kalkacaktı. Her zaman olduğu gibi.

Kendinden memnun bir ifadeyle MacBook'u kapattı ve buzdolabına yöneldi. Dolaptan üç adet kırmızı dolmalık biber ve birkaç havuç çıkarıp yıkadı. Son zamanlarda sürekli acıkıyordu ama cips ve şekerleme yemek yerine yemek pişirmeyi tercih etmeye başlamıştı. Bebeğinin bundan mutlu olacağını düşünüyordu.

Bebeği.

Sebzeleri kesme tahtasının üzerine koyup durdu.

Bebeği.

Bu öylesine yabancı bir düşünceydi ki ona ait değildi sanki. Victor'a belki de bu yüzden çok öfkelenmişti. Hayır, onunla ilgilenmediği için değil, kendisinin dile getirmeye cesaret edemediği şeyleri söylediği için kızmıştı ona. Kendisinden daha dürüst davrandığı için kızmıştı.

Masanın üzerinde duran MacBook'una baktı.

Onun sunumu.

Onun büyük anlaşması.

Onun ortaklığı.

Onun çocuğu.

Çocuk, sorumluluk demektir. Evde oturup anne rolü mü oynamak istiyorsun?

Kimin sesiydi bu? Su'nun mu Victor'un mu? Yoksa ikisinin birden mi?

Hayır, Laura'nın kendi düşünceleriydi bunlar.

Kürtaj yaptırmamı mı istiyorsun?

Victor konuyu sıradan bir lakırdı gibi geçiştirmişti. Laura kendine karşı dürüst olmak istiyorsa, *ama gerçek anlamda dürüst,* kısa bir süre öncesine kadar o da böyle düşünüyordu. Söz konusu kendi çocuğu olmadan önce tabii. Henüz adı ve cinsiyeti olmayan bir çocuk.

Ama yine de *onun çocuğuydu.*

Evet, çocukları severdi. Mia'nın çocuk bahçesinde yaptığı gibi oynayıp zıplayan çocukları izlemekten hoşlanırdı. Yeğenini çok seviyordu Laura. Sekreterinin küçük kızını da seviyordu. Okul çıkışı arada sırada ajansa gelen bu çilli yaramaza bayılıyordu. Onu, toplantı odasının bir köşesinde ödevleriyle boğuşurken izlemeye bayılıyordu. Küçük kız ona bir resim yaptığında gerçekten çok mutlu olmuştu. Hatta bu resmi, eseriyle gurur duyan bu küçük sanatçının gözleri önünde ofisine asmıştı.

Ama bu, Laura'lardan yalnızca biriydi. Öteki Laura resmi çok geçmeden duvardan indirmişti. Ofislerine çocuk resimleri asan insanlara kendini bildi bileli güven duyamamıştı. Bir profesyonelin farklı bir imajı olmalıydı. Ayrıca restoranlarda nasıl davranmaları gerektiğini bilmeyen çocukların masaların arasında koşuşturmalarına, bebek ağlamalarına, kızı hastalandığı için sekreterinin izin istemesine ne çok kızardı.

Ya da bugün Mia'yla yaşanan olay. Elini vicdanına koy, konunun senin değil Su'nun meselesi olmasına aslında şükrettin. Mia'nın senin değil Su'nun kızı olması seni nasıl da rahatlattı.

Bu seferki artık kesinlikle kendi sesiydi. Evet, aynen böyle olmuştu. *Dünyanın en iyi teyzesi* olmak kolaydı. Masallar okumak, dondurma ya da pizza ısmarlamak bir annenin sorumluluğunu almaktan çok daha kolaydı. Su'nun dediği gibi, *kendi istek ve ihtiyaçlarını geri plana atmak* zordu.

Onun çocuğu.

Benim çocuğum.

O benim içimde. Kendini güvende hissediyor. Kalp atışlarımı duyuyor.

Bıçağı eline alıp biberleri şerit halinde kesti.

Ben ne yapayım şimdi?

Bir yolunu bulmalı.

Kalp atışlarımı duyuyor.

Hissettiklerimi hissediyor.

Derken fısıltılar ansızın yeniden başladı. Metroda olduğundan daha açıktı ama şimdi anlaşılamayacak kadar alçak sesliydi.

Laura'nın şimdi çözebildiği tek şey, bu fısıltının bir çocuktan geldiğiydi.

Kitap, iyi bir arkadaş gibidir. İyi günde kötü günde daima yanındadır, sana yepyeni dünyaların kapılarını aralar. Kapağını aç, ardından da ruhunu.

Bu sözleri Su'nun annesi bir zamanlar kızının masal kitaplarından birinin içine yazmıştı. Okumak, annesinin ve babasının en büyük tutkusuydu. Schrader ailesi yıllar içinde büyük düşünü gerçekleştirip kendi kütüphanesini kurmuştu. Gün gelmiş evleri tıklım tıklım kitapla dolmuştu. Romanlar, biyografiler, şiir kitapları, araştırma kitapları... İlgi alanları oldukça genişti. Anna

Schrader, büyük kızının da okuma zevkini onunla paylaştığını anladığında çok mutlu olmuştu.

Masal kitabının içindeki o söz, Su'nun gözünde yıllar geçtikçe daha büyük anlam kazanmıştı. Başına çok şeyler gelmiş, kimi insanlar onu düş kırıklığına uğratmıştı ancak kitapları daima sadık dostları ve yol arkadaşları olmuştu.

O akşam annesinden kalan kitaplar arasından Daphne du Maurier'nin öykülerini seçmişti. Su, annesinin bütün kitaplarını evine almayı çok isterdi ancak o yıllarda yaşadığı dairede fazla yeri yoktu. Derken boşandıktan sonra küçük bir apartman dairesine taşınmış, sadık gençlik dostlarının çoğuyla vedalaşmak zorunda kalmıştı.

Gelgelelim elindeki kitap onun için çok önemliydi. Kütüphanesinin başköşesinde yer alıyordu. Maurier'nin öykülerini ilk okuduğunda özünü tam anlamıyla kavrayamayacak kadar küçük yaştaydı. Buna karşın yazarın karanlık fantezileriyle büyülenmiş, geceler boyu uyuyamamıştı. Özellikle yaşlı adam ile kuğuları ya da boğularak ölmüş olan kızlarıyla Venedik'in kasvetli sokaklarında karşılaşan karı kocayı anlatan öykülerden çok etkilenmişti. Ve tabii *Kuşlar*'dan. Öykünün seyri filmden farklıydı ve Su'ya göre çok daha ürperticiydi.

Annesiyle oturup bu öyküyü konuştuğu akşamı dün gibi anımsıyordu. Kuşların insanlara neden böylesine büyük bir öfke duyduğunu sormuştu annesine. Yazar gerçekten kuşları mı kastetmişti yoksa gerçekte bir simge miydi onlar?

"Yoksa sadece bir paralel mi kuşlar?" diye sormuştu Su.

Annesi, öğretmen tavrıyla, "Parabol demek istiyorsun," diye yanıt vermişti. "On yaşındaki bir kız için oldukça derin sorular soruyorsun."

"Merak ediyorum işte."

Annesi kızına bir süre dalgın dalgın bakmış, sonra başını sallamıştı. "Haklısın tatlım. Neden bu tür sorular soramayacaksın ki? Sanırım biz yetişkinler çocukları azımsamak gibi büyük bir hataya düşüyoruz. Aslında bizim bunu çok iyi bilmemiz gerekir. Ne de olsa bir zamanlar biz de çocuktuk. Bizim de sorularımız ve yanıtlarımız vardı. Bu yanıtların kimi basit, saftı ve her zaman doğru olmazlardı. İşte yaşamı muhteşem kılan tam da budur. İnsan isterse her gün yeni bir şey öğrenebilir. Senin de bunu istediğini görmek beni sevindiriyor."

Su için çok mutlu bir andı bu, şimdi bu kitabın sayfalarını yeniden çevirirken gençlik günlerinden kalma eski dostu, canlanan bu anısıyla yatıştırıyordu onu.

Laura'ya söylememişti, duygularını Mia'ya karşı da belli etmemişti ama şimdi yalnız kaldığına göre korkularını kendine itiraf edebilirdi.

Evet, kızı için kaygılıydı.

Mia'nın boşanmanın etkisinden kurtulup düzelmeye yüz tuttuğuna, parkta son yaşananlara kadar inanmıştı. Oysa durum, söndüğü sanılan ama kor odakları yeniden alevlenen bir yangın gibiydi.

Su altı ay öncesine kadar bir gece bile rahat uyuyamıyordu. Patrick'le ayrılmalarından hemen sonra Mia uyurgezer olmuştu. Her gece aynı sorun vardı. Gerçi küçük kız salon, mutfak ve banyo arasında dolaşmayı zamanla azaltmıştı ama Su yine de tek bir gece bile deliksiz uyku uyumamıştı. Hele Mia'nın bir gece daire kapısını açıp sokağa çıkmasından sonra Su'nun geceleri cehenneme dönmüştü.

Mia uykusunda gezindikten sonra çok gergin oluyor, ağlıyor ve anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. O gün parkta yaşanan olayda olduğu gibi.

Su'nun korkuları geri dönmüştü şimdi. Hayır, sıkıntılar geçmemişti. Belki de hiçbir zaman tam anlamıyla geçmeyecekti. O, Susann Landers, kızlık adıyla Schrader, bunun sorumlusuydu. *Suçluyum sayın hâkim. Hem de her konuda.*

Cezası, kızı için duyduğu kaygı ve anne olarak başarısızlığa uğradığı korkusuydu.

İç geçirip kanepeye oturdu, battaniyeyi çenesine kadar çekti ve kitabı açtı. Sayfaları karıştırırken burnuna eskimiş kâğıdın o bildik kokusu geldi.

Kapağını aç, ardından da ruhunu. Bir kitap sana yepyeni dünyaların kapılarını aralar.

"Ya da bildik eski dünyaların," diye ekledi Su ve yüz yirmi ikinci sayfayı okumaya başladı. Tarla işçisi Nat'in çocuklarını korumak için tek silahı olan battaniyeyle bir kuş sürüsüne karşı mücadele ettiği yerdi bu.

Bu saf adam, en sevilen başkahraman ödülüne asla layık görülemeyecek de olsa bu eylemi için ona hayrandı Su. Adam gözü pek ve özveriliydi, ailesini korumaktan başka amacı yoktu.

Onun gibi olmalıyım, diye düşündü. *Çocuğumu korumalıyım. Güçlü olmanın ve haksızlığa karşı direnmenin önemini Mia'ya öğretebilmeliyim. Çünkü onun babası bana haksızlık yaptı, Patrick'e bunun için sonsuza kadar kin beslemem doğru olmasa da gerçek böyle. Her şeye dürüst yaklaştım. Daima aklımla ve vicdanımla hareket ettim. Bazı hatalarım olmuştur ama insan bunu ancak sonradan değerlendirebiliyor. Kimse kasten hata yapmaz. Kimse kendine bilerek zarar vermez. Ancak bir hatamızı kabul ettikten sonra bundan ders çıkarabiliriz.*

Bu yüzden kendini Mia'ya daha çok adayacaktı. Güçlü biri olması için kızına yardım edecekti. Dünyadaki her şeyin iki yüzü vardı ve her iyiliğin ardında daima bir nebze kötülük de gizliydi. Ama Su, kızını bunlardan koruyacaktı.

Şimdilerde her zamankinden daha çok.

Bu düşünceyle dikkatini yeniden Nat'e verdi; ilk karşılaşmalarından yirmi yılı aşkın bir süre sonra Nat'i kendine örnek seçmişti. Ama bir farkla: Nat'in aksine, girdiği mücadeleyi kazanacaktı Su!

Evet, kazanacaktı! Hem de ne pahasına olursa olsun!

Su, uyandığında ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Dışarıda hava hâlâ zifirî karanlıktı ve rüzgâr görünmeyen güçlü bir el gibi camlara bastırıyordu âdeta.

Okurken uyuyakalmış olmalıydı; ensesi ağrı içindeydi. Eski kanepenin, okumak ve televizyon izlemek için sayısız saatler içine gömüldüğü çukurlaşmış yerine kaymış, iki büklüm olmuştu.

Mutlaka yeni bir kanepe almalıyım, diye içinden geçirdi ve inleyerek doğruldu.

Esnedi, uyuşmuş kollarını ovaladı, uykusunda elinden kayıp düşen kitabı yerden kaldırdı. Derken kendine geldi ve soğuk hava akımını fark etti. Titreyerek çevresine bakındı ve balkon kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü.

Beyninde *Mia* diye bir şimşek çaktı ve panikle ayağa fırladı.

Gözünün önünde, kızının sekiz kat aşağıda, yolun üzerinde yatan parçalanmış bedeni vardı şimdi. Küçük başının çevresinde birikmiş kan gölü... Kızının öldüğünü belirleyen ambulans doktorunun üzgün bakışı... Ve beton blokların arasında acıdan bağırıp çağırırken kendini görüyordu.

Benim suçum! Hepsi benim suçum!

Ama Mia balkondan düşmemişti. Nasıl düşebilirdi ki? Parmaklıklar çok yüksekti, bunlara tırmanması gerekirdi. Su, uyurgezer bir çocukla yaşarken bir şeyler öğrenmişse eğer, bu da uyurgezerlerin tırmanamadıklarıydı. Kapıları açar, buzdolabından süt kutularını çıkarabilirlerdi ama genelde ellerinden

düşürürlerdi. Bazen de banyonun musluğunu açabilirlerdi ama bir yere tırmanma becerileri yoktu.

Neyse ki!

Evet, Mia balkon kapısını açmış, evet, dışarı da çıkmıştı. Küçük kız şimdi yandaki parmaklığın önüne çömelmiş oturuyordu, tırmanmak gibi bir girişimi yoktu. Aksine hiç kımıldamıyordu, komşuların balkonunda ilginç bir şey keşfetmiş gibiydi. Mia'nın düşünde görebildiği bir şey olmalıydı bu çünkü gerçek dünyada geceydi ve her yer karanlıktı.

Su rahatlayıp derin bir soluk aldı ve usulca kızına yaklaştı. Onun yanına çömelip Mia'nın adını fısıldadı. Sonra kızının buz gibi olmuş kollarına hafifçe dokundu. Gündüz âdeta yaz havası yaşamışlardı ama geceler serindi artık ve onların bulunduğu tepede sert bir gündoğusu esiyordu.

Kim bilir kaç zamandır burada, diye düşündü. Yanıt ise *epeydir* olmalıydı. *Ah, keşke kanepenin üzerinde uyuyakalmasaydım, Mia da kalkıp...*

Düşüncesinden ansızın vazgeçti çünkü Mia'nın gözlerinin açık olduğunu ve kızının gerçekten bir şey gördüğünü fark etmişti. Hayır, *bir şey* değil, *birini* görüyordu.

Yandaki komşunun, yaklaşık Mia'nın yaşlarında olan siyah tenli oğluydu gördüğü. Çocuk parmaklıkların önünde tıpkı Mia gibi çömelmiş, demirlere onun gibi sarılmış ve gözlerini Mia'ya dikmişti. Gecenin karanlığının da vurduğu koyu tenli yüzünde gözlerinin akı daha da parlaktı.

Tanrı aşkına, neler oluyordu burada?

Su'nun kuşkusu kalmamıştı, o an bu iki çocuk arasında bir şeyler oluyordu. Kulağa tuhaf gelse de kızının ve bu çocuğun bakıştığından kuşkusu yoktu. Hatta Su'da, bu iki çocuğun garip bir şekilde... iletişim kurduğu izlenimi uyanmıştı. Hiç konuşmadan!

"Mia, canım, beni duyuyor musun?"

Sesi boğuk çıktığı için sorusunu tekrarlamadan önce hafifçe öksürmek zorunda kaldı.

Mia ağır ağır başını salladı. "Çekil anne," dedi alçak sesle ve annesine bakmadan. "Bizi rahat bırak."

Küçük kızın sesi öylesine ciddi ve kararlıydı ki Su ürperdi. Kızı gerçekten *bizi* demişti! Demek ki sezgilerinde yanılmıyordu!

"Hayır tatlım, burada kalırsan hasta olursun. Şimdi içeri giriyoruz."

Mia'yı şimdi daha sıkı kavradığı kolundan çekip ayağa kaldırdı. Mia direnmedi ama gözünü çocuktan ayırmıyordu. Derken çocuk da ayağa kalktı. Çocuk Mia'nın boyundaydı, incecik bedenine giydiği pijaması rüzgârda dalgalanıyordu.

Su, çocuğa kızını rahat bırakmasını söylemek istedi ama sonra sustu. Çocuğun Mia'ya bakış tarzı ürkütmüştü onu.

Su kızını zorlamadan ama kararlı bir hareketle salona çekti ve onu bırakmadan tek eliyle balkon kapısını kapattı. Sonra Mia'yı yatağına yatırıp üzerini örttü.

"Tatlım, sen neler yapıyorsun öyle?" diye sordu. "Sen... siz dışarıda ne yapıyordunuz?"

Mia annesine bakmakla yetindi. Gözleri bulanıktı ve yüzü ter içindeydi. Su kızının alnına dokundu ve elini irkilerek geri çekti.

Mia'nın ateşi vardı. Hem de çok.

Yarım saat sonra telefonun başındaydı. Mia sonunda uykuya dalmıştı. Su kızına soğuk sargılar yapmış, alnını serinletmişti. Ateş düşürücü bir hapı ılık suda eritip boğazından akıtmıştı. Sonra Mia'nın yanına oturup alnındaki terleri silmiş, ilacın etkisini göstermesini beklemişti.

Mia uykuya daldıktan sonra bir şeyler mırıldanmıştı. Tekrar tekrar söylediği tek bir sözcüktü bu.

"Yeter. Yeter. Yeter."

Su ahizeye uzanmamak için kendiyle çok mücadele ettiyse de sonunda yaptı bunu. Battaniyesiyle kuşlara karşı mücadele eden Nat gibi hissediyordu kendini.

Yeter, diye düşündü.

Ne yeter?

Ardından Patrick'in numarasını çevirdi.

Sesler. Çok uzaklardan fısıltı gibi duyuluyordu.

Kurt öldü, kurt öldü. Yaşasın, yaşasın, kurt öldü!

Kurtulduk ondan.

Evet, ötekilerden de.

Artık kimse canını acıtamayacak.

Asla! Asla!

Laura uykusundan sıçrayarak uyandı. Düşünde attığı çığlığı bastırmak için yumruğunu ağzına dayamıştı.

Ayılmaya çalışırken *rüya gördüm, sadece bir rüyaydı,* diye geçirdi içinden.

Ama hâlâ o yüzü görüyordu.

Onun yüzünü.

Yataktan fırladı ve var gücüyle banyoya koştu. Paspasa takıldı, az kalsın düşüyordu. Küvetin kenarına tutundu, klozet kapağını son anda açabildi ve midesinin içinde ne varsa ağır kokular yayarak klozetin içine fışkırdı. Laura'nın yüzünden soğuk terler akıyordu şimdi. Üşüyor ve zangır zangır titriyordu.

Rüya. Sadece bir rüya.

Bu cümleyi kendine ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın sakinleşemiyor, gördüğü o korkunç resimler gözünün önünden gitmiyordu. Aksine, bunları gitgide sanki daha önce yaşadığı bir olaya bağlıymış ve gerçekmiş gibi algılıyordu. Gözlerinin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu, bu resimler sürekli önündeydi.

Sanki hepsi beynine kazınmış gibiydi.

"Onun yüzünü sanki gerçekten gördüm. O adamı... Tanrım, başı tamamen..."

Laura Schrader cümlesini tamamlayamadı. Ellerini yüzüne kapatıp dirseklerini masaya dayadı.

Robert sessizce hıçkıran kadının omuzlarının sarsıldığını fark etti.

O düşü sanki yeniden görüyor gibi, diye düşündü Robert. *Ya da... eğer gerçekten paranoid şizofrense halüsinasyonlar yaşıyor. Sözünü ettiği hayalî seslerin bir ön evresi olabilecek ve psikolojik bozuklukla birlikte ortaya çıkan fısıltılar da bunu doğrular nitelikte.*

Robert kendine sürekli aynı soruyu soruyordu: Laura Schrader'in anlattıkları ruh hastalığının belirtilerinden başka bir şey olabilir miydi? Bu olasıydı ama Robert'in kuşkuları vardı.

Not defterini elinden bırakıp kadına doğru eğildi.

"Biraz dinlenmek ister misiniz?" diye sordu.

Kadın yanıt olarak önce başını salladı.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi sonra. Ellerini yüzünden çekti, rengi çok solgundu.

Robert kameraya bakıp hafifçe başını salladı. Ama tam o sırada kapının kilit mekanizmasından ince bir tık sesi duyuldu ve hemşire koşarak içeri girdi. Belli ki yan odada Bennell'in yanına oturmuş ve kadının ağzından çıkan her sözcüğü takip etmişti.

Robert'in gözünden kaçmamıştı; hemşire şimdi çok farklı davranışlar sergiliyordu, daha canlı ve azimliydi. Laura için gerçekten kaygılandığı anlaşılıyordu. Robert hemşirenin tavrını değiştirmesinde, Laura Schrader'in hamile olduğunu öğrenmesinin etkili olabileceğini düşündü. Eğer öyleyse bu ani çabası hamileler arasında bir tür dayanışmaydı.

Karısı da bebek beklerken başka hamilelerle karşılaştığında böyle davranırdı. Jeanette bu kadınların hiçbirini tanımasa da aralarında her zaman özel bir bağ kurulurdu. Tıpkı suç ortaklarının arasında olduğu gibi.

Ama bir nokta tuhaftı. Ufak bir şeydi bu, hatta daha az deneyime sahip birinin gözünden kaçardı belki. Ancak mesleğinin önemli bir bölümü gözlemlemek ve davranış bozukluklarını belirlemek olan Robert fark etmişti bunu. Sadece bir ya da iki saniye sürmüştü ama o kısacık an Robert'i huzursuz etmeye yetmişti.

Laura Schrader ayağa kalkıp kapıya doğru giderken hemşire hemen onu karşılamaya çalışmıştı. Laura'nın adımları güvensizdi, hemşire onu bu yüzden tutmak istemişti ama Laura Schrader bundan kaçınmıştı. Hemşire yine de kadının kolunu tutmayı denemiş ancak irkilerek geri çekilmişti. Öyle ki Laura Schrader'in kolundan ona elektrik çarpmıştı sanki.

İçgüdüsel bir tepki olmuştu bu, hemşire kendi bile anlamamıştı sanki. Çünkü Laura Schrader'le birlikte dışarı çıkıp kapıyı kapatırken yüzünde buna dair hiçbir iz belirmemişti. İki kadın çıktıktan sonra Robert odada tek başına kaldı.

Lavabolar koridorun karşı tarafındaydı. Laura Schrader, hemşirenin yanında hızlı adımlarla yürüyordu. Floresan ışığında yüzü daha solgun duruyor, gözlerinin çevresindeki mor halkalar dikkat çekiyordu.

Hemşire hızlı adımlarla öne geçip kadına kapıyı açtı ve Laura üç kabinden ortadakine koşarcasına girerken lavaboların yanında bekledi. Tuvalet kapağının hızla açılırken çıkardığı takırtı fayans kaplı duvarlarda yankılandı. Ardından öğürme sesleri duyuldu.

Kusmuğun ekşi kokusu yayılınca hemşire bir eliyle burnunu kapadı. Bu dönemi çok iyi bilirdi. Gebeliğinin ilk aylarını o da

çok ağır geçirmişti. Ağzına aldığı her şey, isterse bir yudum su olsun içinde kalmazdı. Korkunç bir süreçti. Bedeni, içinde büyüyen canlıya bütün gücüyle karşı koymuştu sanki. Hormonları, şimdi bu kadında olduğu gibi zıvanadan çıkmıştı.

Laura Schrader kendine gelmişti sanki. Öğürmeler ve sesler kesilmişti.

"Biraz daha iyi misiniz?" diye sordu hemşire.

Ama yanıt alamadı. Yanındaki musluk kaçağından sürekli damlayan su ve floresan lambasının tekdüze vızıltısı dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"Bayan Schrader?"

Hiç ses çıkmadı. Acaba kadın bayılmış mıydı? Hemşire iç geçirip tuvalet kabinine yaklaştı.

"Bayan Schrader, iyi misiniz?"

Belli belirsiz bir inleme, ardından hafif bir öksürük geldi. "Evet, fena değilim."

Hemşire biraz geri çekildi, rahatlamıştı. Bu arada ekşimsi koku içine işlemişti. Elini yeniden yüzüne bastırıp muslukların yanına gitti. Orası o kadar ağır kokmuyordu. Kusma dönemini o bir süre önce geride bırakmıştı ama yine de hiç belli olmazdı. Ayrıca minik oğlu o gün çok hareketliydi. Genç kadının midesine baskı yapıyordu.

Bebeğim sanki bir şeylerden huzursuz gibi, diye düşündü ve lavabolardan birine belini yasladı. Laura Schrader'i beklerken karnını okşadı. Evet! Oğlu yine hareket ediyordu işte. Ayaklarını ve tekmelerini açıkça hissediyordu.

Neyi var acaba? Kötü bir rüya mü gördü yoksa?

Doğmamış bir bebeğin rüya görüp görmediğini düşünmesine fırsat bile kalmadan hafif bir ses duydu. Tuhaf, belli belirsiz bir fısıltıydı bu. Kabinden geliyordu.

Hemşire kulak verince anladı, kabindeki kadın fısır fısır konuşuyordu. Hemşire çıt çıkarmamaya özen göstererek kabine yaklaştı.

Evet, doğuydu. Laura Schrader fısıldıyordu. Biriyle sohbet eder gibiydi.

Merhametli Rahibeler Hastanesi

UKRAYNA

Kapı açıldı ve hastane odası aşırı parlak gün ışığıyla doldu. Rahibe kıyafeti giymiş kadın odaya girdi ama yalnızca bir karaltı gibi seçilebiliyordu. Odaya dolan ışık, azizelerin başındaki hale gibi sarmalamıştı onu.

İsa'nın azize annesi gibi, diye düşündü Svetlana ve ışık gözünü aldığı için gözünü kıstı.

Kapı yeniden kapanınca gelenin başhemşire olduğunu anladı. Rahibe Hyazintha uzun boylu ve çok zayıf bir kadındı, yüzü buruşuktu, mavi gözleri dikkat çekecek kadar açık bir tondaydı. Yaşlıydı, yetmişini aşmıştı mutlaka. Svetlana, Hıristiyanlık kurallarına göre eğitildiği için baş rahibenin onun adını Azize Hyazintha Marescotti'den esinlenerek verdiğini biliyordu; Azize Hyazintha ağır bir hastalık döneminden sonra kalan yaşamını tövbe edip kendini cezalandırarak geçirmek için dünyevi olan her şeyden uzaklaşmıştı. Ömrünün kalan bölümünde yalnızca pelin otuyla ve acı otlarla beslenmiş ve ibadetini ısırgan otu, sıcak balmumu ya da buz gibi karların içinde diz çökerek yapmıştı. Dünyevi şeyleri çok iyi biliyor olmasına rağmen tevazu ve iffet içinde yaşamıştı.

Svetlana bu yüzden genç bir kızınki kadar tertemiz, aynı zamanda da yaşının ona kazandırdığı deneyimi yansıtan gözlere sahip rahibeye bu adın çok yakıştığını düşündü.

Yatağının yanındaki tahta sandalyeye oturan başhemşireye, "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır yavrum. Gömdük onu."

"Mezarı peki? Hiç değilse mezarını..."

"Mezarı yok," dedi başhemşire. "Daha doğrusu başında mezar taşı olan bir mezarı yok. Çünkü henüz vaftiz edilmemişti."

Svetlana yatağında doğruldu. Kasıkları ağrıyordu ama göğüslerindeki ağrı çok daha şiddetliydi. Hele hemşirenin ona ne söylediğini kavradıktan sonra yüreğindeki o sızı...

"Yani onu alıp öylece..." *Toprağın altına soktunuz,* diyecekti ama sonra daha şerefli bir sözcük olan "gömdünüz"ü seçti. Çünkü iki saat önce bedenini terk edip tek bir kez soluk almamış ve ağlayamamış bebeğine bu saygıyı borçluydu.

Bebeğimin sesini tanıma şansım hiç kalmadı, diye düşünüp yüreğindeki sızıyı bir kez daha hissetti.

"Sakin ol," dedi başhemşire. Aptalca bir soruyla karşılaşmış bir kişinin acıyan gözleriyle bakıyordu. "Işığı henüz doğmadan sönmüştü. Ruhu, efendimizin yanındaki yerini hiçbir zaman terk etmedi. Senin gövdenden çıkan beden boş bir kılıftı yalnızca. Böyle bir kılıfa mezar gerekmez."

Svetlana ağlamamak için kendini güçlükle tutuyordu. Bebeğine bir isim bile verememişti. Bir mezar taşı için isim gerekliydi, öyle değil mi? Bebeğin gelecekteki ailesi, kız olursa ona *Emma* adını vereceklerini söylemişti. Ama Svetlana'nın bir erkek bebek beklediğini öğrenince *Jonas* adında karar kılmışlardı.

Svetlana iki ismi de beğenmişti. Gelgelelim, yaşasaydı adını alacağı aziz, bir balinanın karnında bile hayatta kalmayı başarırken Jonas *onun karnından* canlı olarak çıkamamıştı.

Şimdi bir yerlerde gömülüydü Jonas. Hastanenin arkasındaki manastırın bahçesindeydi muhtemelen. Orada hiçbir şeyin, tek bir otun, tek bir çimen sapının yetişmediği bir alan vardı. Svetlana bu alana, muayene odasının penceresinden birkaç kez bakmış ve ne işe yaradığını merak etmişti.

"O insanlar da öğrendiler mi?"

Başhemşire başını salladı. "Evet, kendilerine az önce söyledim. Onlar da acı içinde, senin için dua edecekler."

Svetlana gülümsemeye çalıştı. "Onlara çok teşekkür ettiğimi ve bir dahaki sefere mutlaka sağlıklı ve güzel bir bebek doğuracağımı söyleyin lütfen. Çabuk toparlanacağım ve kendime daha iyi bakacağım, söz veriyorum."

"İleteceğim," dedi başhemşire ve derin derin iç geçirdi. "Ama senin için bir dahaki sefer olmayacak."

"Ne?" Svetlana, hemşireye korkuyla baktı. "Nedenmiş o? Yüzüme bakın. Gencim, sağlıklıyım ve güçlüyüm. Çocuk doğurmak için yaratıldığımı ve Tanrı'nın bana iyi geniler bahşettiğini kendiniz söylediniz."

"Genler," diye düzeltti başhemşire. "Doğrusu *gen*. Doğru, genlerin mükemmel, bünyen de. Ama yine de risk büyük. Bir sonraki bebeğin engelli olabilir ve bizim yurdumuz zaten acınası yaratıklarla dolu. Ama bundan da kötüsü, bir sonraki bebeğinin de ölü doğmasıdır. Bu zavallı insanlara bir kez daha böyle bir acı yaşatmak istemezsin herhalde?"

"Ama ben..."

"Burada konu sen değilsin," diye Svetlana'nın sözünü kesti başhemşire. Sesi bu kez sertti. "Tanrı katında bir aile olabilmek için bir çocuklarının olmasını dünyada her şeyden çok isteyen şu genç çift nasıl yıkılır, bir düşünsene! Onlar güzel ve sağlıklı bir çocuk istiyorlar ki bu çocuk da günün birinde efendimize güzel ve sağlıklı çocuklar armağan edebilsin."

Başhemşire, Svetlana'yı bir süre ısrarla süzdükten sonra cebinden bir zarf çıkardı ve komodinin üzerindeki su bardağının yanına bıraktı.

"Emeklerin karşılıksız kalmayacak elbette," dedi rahibe hafifçe gülümseyerek. "Özellikle de o genç kadın iyi olmanı ve yaşamının bu acıdan sonra bir an önce mutlulukla dolmasını diliyor."

Svetlana zarfı alıp içine baktı.

Mutlu bir yaşam mı? Ondan bir çocuk bekleyen kadın, Svetlana'nın yaşamı hakkında ne biliyordu ki? Svetlana'nın büyüdüğü köyü görmüş müydü? Asla bir çiftlikte çalışmamış, domuzları besleyip ahırları temizlememişti o. Azgın bir çiftçinin sonu gelmez sarkıntılıklarına katlanmak zorunda da kalmamıştı. Svetlana'dan yalnızca birkaç yaş daha küçük olan bu genç kadın, kentin göbeğindeki şık ve geniş bir dairede yaşıyordu, evin duvarları bembeyaz, zemini tertemizdi. Hayattaki en büyük derdi de büyüdüğünde çocuğunun hangi okula gideceği ve piyano derslerini kimden alacağıydı.

Svetlana'yla ilk buluşmalarında, *biliyor musunuz, biz müzisyen bir aileden geliyoruz*, demişti. *Sizin ailenizde de müzik yeteneği olan insanlar var mıdır? Siz bir enstrüman çalıyor musunuz? Eğer çalmıyorsanız bu sizi devre dışı bırakmam için bir kriter değil. O güzel yeşil gözleriniz bile bizim için çok değerli. Umarım çocuğumuz gözlerini sizden alır. Değil mi Bruno?*

Kadın dönüp kocasına bakmış, adam da Svetlana'yı ısrarla süzdükten sonra başını sallamış, sonra da gülümsemişti.

Tabii müzisyen bir aileden geliyor olsaydınız bizim için müthiş olurdu.

Svetlana bunun üzerine dedesinin müzisyen olduğunu uydurmuş, köy kilisesinde org çaldığını, ayrıca çok güzel şarkı söylediğini anlatmıştı. Aslında ikincisi doğru sayılırdı; dedesi

özellikle sarhoş olduğunda şarkı söylemeyi severdi. Bir de sıklıkla sarhoş olurdu.

Ama altından kalkamayacağı bir yalan söylememişti Svetlana. Ne de olsa zorunluluktan yapmıştı bunu, günah sayılmazdı.

Bu insanlardan alacağı paraya ihtiyacı vardı. Yaşadığı yerde kadınlara uygun bir iş kalmamıştı. Savaş ülkeyi kurutmuştu, hükümetin anlatıp durduğu refahtan eser yoktu.

Svetlana açık duran zarfı başhemşireye uzatıp, "Bana vadettiğiniz rakamın sadece bir kısmı bu," dedi. "Görüyor musunuz? Yarısı bile değil!"

"Biliyorum canım. Ama onlara istedikleri şeyi veremediğini unutma. Bu yüzden yine de senin yanında yer aldıklarına şükretmelisin."

Svetlana yüreğinde yine o sızıyı hissetti.

"Lütfen," dedi yalvaran bir sesle. Ki bu ses tonundan nefret ederdi. "Lütfen bana bir şans daha verin. Henüz yirmi dört yaşındayım. Daha nice sağlıklı çocuklar doğurabilirim."

Ancak başhemşire ayağa kalktı. "Üzgünüm."

"Ama ben ne yaparım şimdi?" diye başhemşirenin ardından seslendi. "Köyüme dönemem. Onlar sanıyorlar ki artık ben bir... bir..."

O sözcüğü telaffuz etmek istemedi. Nasılsa yaşamı boyunca sıklıkla duyacaktı, bundan kuşkusu yoktu. Yabancı bir adamın spermini içine almış, onun çocuğunu karnında taşımıştı. Spermin onun içine nasıl girdiği ve çocuğun ölmüş olması köydekilerin umurunda olmazdı. Öyle ya da böyle, bedenini para karşılığında satmıştı çünkü. Gerçek buydu.

Hemşire Hyazintha kapıya geldiğinde bir an durdu. Svetlana kadının ona dönmeden önce alçak sesle iç geçirdiğini duydu.

"Yarın sabaha kadar bu odada kalabilirsin," dedi başhemşire. "Karnını iyice doyur ve uykunu al. Yarın öğleye doğru bu odaya bir başkası için ihtiyacımız olacak. Yani vakitlice boşalt odayı."

"Ben nereye giderim?" Svetlana çaresizlik içindeydi. "Söyleyin, nereye?"

"Tanrı sana yol gösterecektir," dedi hemşire ve haç çıkardı. "Yolunu aydınlık etsin ve sana yoldaş olsun. Tanrı'nın, oğlunun ve kutsal ruhun adına."

"Âmin," diye fısıldadı Svetlana ağlamaklı bir sesle.

Başhemşire çıkıp kapıyı kapatıncaya kadar kendini güçlükle tuttu, sonra sarsılarak ağlamaya başladı.

V.

Kelebekler. Kararlar. Sen de duyuyorsun.

Laura Schrader tuvaletten döndükten sonra Robert kadının bardağına yeniden su doldurdu. Laura'nın suyunu yudum yudum içerken ellerinin titrediğini fark edince sorgulamayı sürdürmenin yerinde olup olmadığını düşündü.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Biraz ara vermek ister misiniz?"

"Hayır, iyiyim ben," dedi kadın boğuk bir sesle. "Az önce, şey... O rüyayı anımsadım... Her şey yeniden canlandı."

"Neler görmüştünüz rüyada?"

"Bir otel odasındaydım," dedi kadın ve başındaki sargının üstünü kaşıdı. Yüzünde acı dolu, iğrenen bir ifade belirdi. "Hatırlıyorum, bir koku vardı orada... Sanırım sandal ağacı kokusuydu. Şu tütsü çubukları gibi ama isli değil taze bir kokuydu. Belki parfüm ya da duş jeliydi. Yorgan hâlâ çok net olarak gözümün önünde. Çok canlı renklerde. Çiçek desenli. Baskı değil, işleme. Belki de yatak örtüsüydü... Evet... evet, sanırım yatak örtüsü..."

Asıl konudan, onu korkutan şeyden kaçınıyordu. Robert bu yüzden, "Az önce bir adamdan söz ettiniz. Yüzünde bir şey varmış," dedi.

Laura Schrader başını sallayıp gözünü masaya dikti. Sanki orada, ona rüyadaki resmi gösteren bir fotoğraf duruyordu.

"Evet, şimdi hiç kuşkum yok. İşlemeli bir yatak örtüsü. Aralardan beyaz bir çarşaf görüyorum. Ama tamamen beyaz değil. Artık değil. Şey... kan var. Çok kan var!"

Ellerini yüzüne kapattı, sanki beynindeki fotoğrafın üzerini örtmek ister gibiydi.

Aslında yalnızca rüyasında gördüğü fotoğraf, diye düşündü Robert.

"Hayır, onun kim olduğunu o zaman bilmiyordum henüz. Ama çok geçmeden öğrendim."

"Bunu nasıl anlamalıyım? O adam gerçekte var mıydı?"

Kadın başını salladı. "Siz bana inanmasanız da gördüğüm şey bir rüyadan fazlasıydı."

"Dediğim gibi, size inanmak istiyorum," diye karşılık verdi Robert. "Ama bunun için bana yardım etmelisiniz. Gördüğünüzün rüya olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Onu daha sonra yine gördüm," dedi kadın. "Gerçek hayatta. Ama ölmüştü o zaman. Bunun en kötü yanı nedir, biliyor musunuz? Kötü olan kan değil, adamın dağılmış kafatası da değil. Benim için olayın en kötü yanı, adamın öldüğüne sevinmemdi. Sevinçten kahkaha atmak istediğim halde dehşetle bağırmamdı."

Sabahın erken saatiydi, Dr. Patrick Landers'in muayenehanesi henüz sakindi. Mia ve Patrick yandaki muayene odasındalardı, Su ise görüşme odasında Patrick'in ona ikram ettiği makine

kahvesini yudumluyor ve küçük hastaların eski kocasına getirdiği resimlere bakıyordu.

Renkli boya kalemleri ve mum boyalarla çizilmiş resimlerin çoğunda Patrick'i seçebiliyordu. Bu çizimlerde siyah saçlı, uzun boylu bir adam görülüyordu, çevresi gülen çocuklarla ve gülen yetişkinlerle sarılıydı. Neredeyse her resimde bir de gülen güneş vardı, sanki yazılmamış bir kuralmış gibi güneş daima sağ üst köşeye oturtulmuştu. Bazı resimlere palyaço ya da peri, tek boynuzlu at ve dinozor gibi hayalî figürler eklenmişti. Kimilerinde kediler, köpekler, hatta bir resimde bacakları fazlaca uzun tutulmuş bir fil dikkat çekiyordu. Hayvanların bile neşeli, gülen yüzleri vardı.

Huzur ve gülmek çocukluğa dair özellikler, diye düşündü Su. *Çünkü çocukken olaylara ve insanlara önyargısız yaklaşıyoruz ve her şeye, herkese şans tanıyoruz. Sonraları yaşamın gerçek doğasını tanıdıktan sonra resimlere gülen güneşler çizmekten vazgeçiyoruz. O zaman boya kutusundaki koyu renklere uzanıyoruz.*

Bu resimlerde kendisinin değil yalnızca Patrick'in ebedileştirilmiş olması kocası hakkında yanılmış, onun karanlık yönlerini çok geç anlamış olmasından kaynaklanıyordu.

Su ortak bir muayenehane açma hayalinden Mia'ya hamile kalınca vazgeçmişti. Tıp eğitimini yalnızca Mia için değil, Patrick uğruna da yarıda bırakmıştı. Kocasının günün birinde mükemmel bir çocuk doktoru olacağını anlamış, onu bütün gücüyle desteklemişti.

Mia'nın doğumuna kadar bir bakımevinde çalışmış, Mia yuvaya başladıktan sonra da hemşirelik eğitimine başlamıştı. Stajdan ve gece nöbetlerinden kazandığı paraları biriktirmişti. Bir servet edinmemişti elbette. Ama Patrick daha sonra muayenehanesini kurarken bu para işe yaramıştı.

Evlenmişlerdi ve muayenehane daha ilk günlerden başarılı olmuştu. Su yarım gün kocasının asistanlığını yapmış ve kendini mutlu hissetmişti. Böylece hem kızına yeterince zaman ayırmış hem de sevdiği adamla birlikle çalışma olanağı bulmuştu.

Kocasının mesleki yeteneklerini değerlendirirken yanılmadığı kısa zamanda ortaya çıkmıştı. Patrick küçük hastalarının güvenini kazanmış, başarılı ve sevilen bir hekim olmuştu. Çocuklar kadar anne ve babaları da ona güveniyordu. Hele annelerden biri fazlasıyla...

Su, altı ayını dolduran bu macerayı tesadüfen öğrenmişti. Sıradan ama çok açık bir kısa mesajla.

Onuru kırılmış, canı çok acımıştı. Kendini bir pembe dizinin sıradan bir kahramanı gibi hissetmişti. Aradan geçen onca zamana karşın canını en çok neyin yaktığını şimdi bile kestiremiyordu: Patrick'in onu aldatması mı, yoksa uzun süre onu kandırması mı? Muhtemelen her ikisi de onu yıkmıştı.

Buna bir de kendine karşı duyduğu öfke eklenmişti. Patrick'in onu kandırmasına neden izin vermişti? Bu öfke sonucunda kendi açısından en mantıklı kararı verip kocasından boşanmıştı.

Ayrılmaları, başta Mia açısından olmak üzere pek çok şeyi değiştirmişti. Kızı, yaptığı resimlere gülen güneşler çizmiyordu artık. Daha ciddi, daha içine kapanık olmuş ve bir süre sonra uyurgezerliğe başlamıştı. Hatta en ağır dönemde bazı geceler yatağını ıslatmıştı.

İşin artık bu düzeye çıkmasına izin veremezdi.

Mia'nın durumundan sorumlu tuttuğu adamdan ikinci kez yardım istemek zorunda kalması kaderin cilvesiydi. Gerçi Su başka bir çocuk doktoruna gitmek istemişti ama Mia istediği kadar sevimli olsun, babasına güvendiği kadar hiçbir yabancıya yakınlık duyamıyordu.

Su, Mia'nın Patrick'e açılacağını umuyordu. Bunu öylesine istiyordu ki annelik gururu kesinlikle incinmeyecekti. Eğer daha etkin bir yardım alma şansı var ise boş yere battaniyeyle kuş sürüsüne karşı mücadele vermek istemiyordu.

Ayrıca bütün gücüyle savaşsa bile bu olayın içinden tek başına çıkamayacağını seziyor, bundan çok rahatsız oluyordu. Mia'nın o gece ağzından çıkan tek bir söz beyninde yankılanıyordu.

Yeter.

Patrick yarım saat kadar sonra görüşme odasına döndüğünde yalnızdı.

Su'nun soran bakışlarını görünce, "Biz rahat rahat konuşalım diye Mia bekleme salonuna geçti," dedi. "Ona yeni aldığım malzemeleri gösterdim. Küçük ejderhanın maceraları şu sıralar çocukların gözdesi, anlaşılan bizim kitap kurdumuz da çok sevdi bunları."

Patrick yorgun görünüyordu. En son, Mia'nın üç ay önceki doğum gününde karşılaşmışlardı, o günden sonra sakal bırakmıştı. Sakalı kısa ve bakımlıydı, yani tarzına uygundu ancak buna gözlerinin yorgunluğu eklenince olduğundan çok yaşlı görünüyordu.

"Bir kahve daha ister misin?"

Su başını iki yana salladı.

"Benim acilen içmem lazım," dedi Patrick esneyerek. "Öyle yorgunum ki!"

"Seni bu kadar erken yataktan kaldırdığım için üzgünüm..."

"Hayır, hayır, kesinlikle doğru yaptın." Kahve makinesine gidip bir fincanı doldurdu. "Bu gece çok az uyudum çünkü şiddet eğilimli bir baba yedi yaşındaki kızını merdivenlerden yuvarlamış. Sözüm ona kız makasla üzerine yürüdüğü için kendini korumak amacıyla yapmış."

Fincanını alıp Su'nun karşısına oturdu. "Sen de kalkmış bana kötü baba diyorsun..."

Su gözlerini devirdi. "Bir seferlik olsun bizim meselemizi unutup kızımızı konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Patrick başını salladı ve gözlerini Su'dan kaçırdı.

"Evet, neyi var?"

"İyi haber şu ki Mia'da sıradışı bir şey göremedim. Sıkı bir muayeneden geçti. Ateşi, nabzı, tansiyonu ve refleksleri normal. Kan ve idrar örnekleri bugün öğlen olmadan laboratuvara gidecek. Ama doğrusunu istersen bunlardan bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bence Mia sapasağlam. O da yorgun görünüyor ama bana anlattıklarından sonra bu çok doğal."

"Yani geçen seferki gibi değil mi diyorsun?"

Patrick kahvesinden küçük bir yudum alıp başını iki yana salladı. "Hayır, değil. O zaman düşmeyen bir ateşi vardı ve kayıtsızdı."

"Ama bu gece de öyleydi."

"Şu an değil ama. Ben bunu iyi bir işaret olarak yorumluyorum. Son zamanlarda yine tuhaf davranışları oldu mu? Yani dünkü olaylardan önce?"

Su elindeki fincana baktı. Fincanın yarısı doluydu ve kahve çoktan soğumuştu. Bir şey tutma ihtiyacı duyduğu için fincanı elinden bırakmıyordu.

"Hayır. Düne kadar gerçekten iyileştiğine inanıyordum."

"Uyurgezerlik bitti mi?"

"Bitti."

"Yatak ıslatma? İştahsızlık?"

Su başını hayır anlamında salladı. "Dün kocaman bir pizza, üstüne de dondurma yedi."

Patrick başını sallayıp şakaklarını ovaladı. Esnememek için uğraştığı Su'nun gözünden kaçmadı.

Adam yedi yaşındaki kızı merdivenlerden yuvarlamış, diye düşündü Su.

"Onunla bu geceki olay hakkında konuştum," dedi Patrick ve yan odadan kısık sesler gelince başını kaldırdı. Hastalar bekleme salonunda yerlerini almaya başlamışlardı.

"Şöyle... Mia'nın uykusunda gezindiğini düşünmüyorum," dedi sonra. "Çünkü olayı anımsıyor."

"Seninle bu konuyu konuştu mu yani?"

Su içinde hafif de olsa bir kıskançlık hissetmişti. *Babalar ve kızları,* diye düşündü. *Ama Laura da ben de böyleydik.*

"Yani tam olarak konuştu diyemem," dedi Patrick, Su'nun içinden geçenleri fark edince. "Bazı imalarda bulundu."

"Ne gibi imalar?"

Patrick kahvesinden bir yudum daha alıp yüzünü buruşturdu. "Belli belirsiz şeyler. Parkta ansızın çok üzüldüğünü söyledi. *Fena üzüldüm,* aynen böyle dedi. Ve ansızın bir sürü fena şey görüyormuş gibi hissetmiş kendini."

"Ne gibi fena şeyler?"

Patrick omuzlarını silkti. "Daha açık anlatmadı. Sonrasında parktan gitmek istediğini, yemeğe gittiğinizde kendini daha iyi hissettiğini söyledi."

"Sonra?"

Patrick başını iki yana sallayıp derin bir soluk aldı. "Sonrası yok. Balkondaki olaydan bahsetmedi."

"Demek uyurgezerlikti?"

"Hayır, sanmıyorum. O konuyu sorduğumda kaçamak davrandığını hemen fark ettim. Bana komşunun kedisini sordu, fareleri hâlâ teras kapısının önüne bırakıyor mu diye öğrenmek istedi." Romantik bir şeyi anımsamış gibi hafifçe gülümsedi, sonra ciddi bir tonda devam etti. "Benden bir şey gizlediğini bakışlarından anladım. Hatırlamıyormuş gibi bakmıyordu. Bir

çocuğun şaşkın bakışı değildi. Mia daha çok... *suçluymuş* gibi baktı. Sanki yalan söylerken yakalanmıştı. Çocuklar iyi oyuncular değildir ama sana bunu anlatmama gerek yok zaten."

"Yani olanları çok iyi bildiğini ama bu konuda konuşmak istemediğini mi düşünüyorsun?"

Patrick başını salladı.

"Ama neden? Bizden saklayacağı ne olabilir ki?"

"Şu komşu çocuğuyla samimiler mi?"

Su önce düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Daha doğrusu şimdiye kadar böyle bir izlenim uyanmadı bende. Arada sırada merdivenlerde karşılaşıyoruz ama hepsi bu. Bildiğim kadarıyla çocukla aynı okulda bile değiller."

"Yani ergenlik öncesi hikâyeler söz konusu değil mi diyorsun?"

"Babasının aksine kendine sahip olabilen bir çocuk Mia."

Patrick ondan yine bakışlarını kaçırdı ama Su bu defa Patrick'in gözlerinde öfke görmüştü. *Belki ötekiyle ilişkisi gerçekten çoktan bitmiştir,* diye düşündü Su. *Belki şimdi o da yalnızdır?*

Oh olsun!

"Mia'nın *doktoru* olarak," dedi Patrick, "kızımızın bedenen hiçbir sorunu olmadığını sana kesin olarak söyleyebilirim. Dikkatimi çeken fiziksel bir durum yok. Ben daha çok psikolojik bir sıkıntı üzerinde duruyorum. Son zamanlarda stresli bir durum yaşadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bir sıkıntısını dile getirmedi."

"Okul nasıl gidiyor?"

İçinden, *kızına daha çok zaman ayırabilseydin bilirdin bunu,* demek geçtiyse de bu düşünceyi yutmayı yeğledi. Şu an en son ihtiyaçları olan şey kavgaydı. Tartışmanın Mia'ya bir yararı olmazdı.

"Çok çalışıyor," dedi sonra Su. "Bir ilkokul çocuğu için gereğinden fazla ödev veriyorlar. Ama derslerin Mia'yı yorduğu

izlenimine hiç kapılmadım. Gerçi arada sırada yakınıyor ama her çocuk kadar. Ayrıca benden neredeyse hiç yardım istemiyor. Son veli toplantısında öğretmeninden sadece olumlu sözler duydum. Mia'nın dikkatini toplamayı bildiğini, derse katıldığını, arkadaşlarıyla iyi geçindiğini söyledi."

Patrick kahvesini bitirip fincanı masaya bıraktı. Alnını buruşturup düşündü.

"Belki biraz değişikliğe ihtiyacı vardır," dedi. "Farklı bir ortam ona iyi gelebilir. Şu sıra tatildeler. İkiniz bir yerlere gitseniz nasıl olur? Eğer bu bütçeni sarsacaksa..."

"Sarsmaz," diye sert bir tonda onun sözünü kesti Su. Ama sonra kendine geldi ve sesini yumuşattı. "Belki de haklısın," dedi, "değişiklik Mia'ya çok iyi gelecektir."

Fincanını Patrick'in fincanının yanına bıraktı ve kapıya yöneldi. Patrick de ayağa kalkıp Su'nun arkasından gitti.

"Beni gelişmelerden haberdar et, tamam mı?"

"Tamam," dedi Su. Elini kapı koluna koydu, sonra bir an durdu ve çevresine bakındı. "Adam kızını gerçekten merdivenden aşağı mı yuvarlamış?"

Patrick ellerini doktor önlüğünün cebine soktu, üzgün bir ifadeyle bakıyordu. "Evet, kafatasında kırık var. Kızın durumu hiç iyi görünmüyor."

"Adama gerçekten makasla mı saldırmış peki?"

"Şöyle yanıt vereyim, Winnie the Pooh yırtıcı bir hayvan mıydı?"

Bir an için, bir zamanlar sırılsıklam âşık olduğu genç adamı karşısında görür gibi olmuştu.

"Üniversitedeyken bir çocuk doktorunun temel işinin kızamık, kızamıkçık ve boğmacayla boğuşmak olduğunu sandığımız günleri anımsıyor musun?" diye sordu Patrick. "Gerçek şu ki çocukları neredeyse her şeye karşı aşılayabiliyoruz ama

çocuklar için en büyük tehlike anneleri ve babaları. Bu geceki olay ilk değil. Aksine, sık sık meydana geldiğini düşünüyorum. Midem bulanıyor!"

Bekleme salonunun duvar kâğıtlarının üzerindeki alacalı kukuletalar giymiş cüceler, çiçek tarlalarının keyfini çıkarıyordu. Sümüklü böceklerin üzerine at biner gibi oturmuş, böceklerin sırtında uçuyor ya da ağızlarını yayarak gülen kurbağalarla birlikte çimlerde hoplayıp zıplıyorlardı.

Su, bu duvar kâğıdını vaktiyle kendisi seçmişti. *Çok şirin, tam senin hayat dolu hastalarına göre,* demişti Patrick'e.

Gelgelelim o sabah bekleme salonunda cücelerden başka hayat dolu olan hiçbir şey yoktu. Sandalyelerin neredeyse hepsi doluydu, içeriye tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Anneler ve babalar dergi karıştırıyorlardı ya da akıllı telefonlarına gömülmüşlerdi, çocuklar da ağızlarını açmadan tahtadan taşlarla, yapbozlarla ve otomobillerle oynuyor ya da dalgın dalgın bakınıyorlardı.

Mia köşeye, resimli kitap rafının yanındaki küçük kanepeye çekilmişti, elinde de minik ejderhanın kitabı vardı. Ama okumuyordu. Kitabı açmıştı sadece. *Sanki kalkan gibi,* diye düşündü Su. Kitabı önünde tutuyor, bazı çocuklarla bakışıyordu.

Su kızının yanına gidip elini tuttu. Bir şey söylemek istedi ama ağzının kuruduğunu hissetti, sanki boğazı sıkılıyor gibiydi.

Bu daralma hissi muayenehaneden çıkmadan geçmedi.

Lipinski içecek almak için izleme odasından çıktı. Bennell bir an onun arkasından baktı, sonra yanan gözlerini ovalayıp başını sağa sola oynatınca boyun omurları çıtırdadı.

Saate baktı. Dokuzdu. Yorgunluktan ölüyordu, ayrıca sinirleri belirsizlikten harap olmuştu. Elinde olsa o da odadan çıkar, iç avluda bir iki sigara içerdi. Evet, içinden tam da bu

geçiyordu ama yan odadaki konuşmaların tek bir sözcüğünü dahi kaçırmak istemiyordu. Böylece bir kez daha gerindi, derin derin soluk aldı ve dikkatini ekrana ve masanın üzerindeki iki hoparlörden gelen seslere verdi.

O sırada Laura Schrader ablasını ve onun şimdi kayıp olan çocuk doktorunun muayenehanesinde yaşadıklarını anlatıyordu.

Patrick Landers geçen gece neden eski karısının yanına gitmek istemişti acaba? Muhtemelen çalıntı olan otomobilin içinde sıkışıp kalmış olan Laura Schrader'i neden öylece bırakıp gitmişti? Kaldı ki o otomobilin bagajında öldürülen öz kızı yatıyordu!

Peki Patrick Landers ve köy sakinleri neredeydi?

Bennell'in kafasındaki sorular bitmek bilmiyordu. Laura Schrader'den o ana kadar öğrendikleri arasında bir bağlantı kuramıyordu, dinlediklerinde de hiç mantık yoktu. Bu yüzden not defterini birkaç sözcük dışında karalamalar ve sanatsal süslemelerle doldurmuştu.

Tükenmez kalemi yine dalgın dalgın kavrayıp Laura Schrader'in ağzından çıkan birkaç sözü daire içine aldı.

Onu uyarmıştım.

Kadın, Patrick Landers'i kastediyordu.

Neden ve neye karşı uyarmıştı peki onu?

Kadın saatlerdir hikâyesini anlatıyordu ve Bennell'in aklından yine saatlerdir aynı soru geçiyordu. Ama yanıt değişmiyordu: Tek bir adım bile yol alamamışlardı.

Arkasında hafif bir mırıldanma duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Bennell dönüp hemşireye baktı. Kadın duvara dayalı küçük masaya oturmuş, kendisi gibi düşüncelere dalmış bir halde ekrana bakıyordu.

"Ne dediniz?"

Kadın irkildi. Yüksek sesle konuştuğunun belli ki farkında değildi.

"Ah, yok bir şey. Öylesine bir düşünceydi."

"Ne düşündünüz peki?"

Kadın omuzlarını silkip ekranı gösterdi. "Bence bu kadında bir tuhaflık var."

Ama az önce başka bir şey söyledin işte, diye düşündü Bennell. Tamam, kulakları çok keskin değildi artık ama kadının başka bir sözcük kullandığından kuşkusu yoktu. *Korkunç.*

"Tuhaf mı?" diye kurcaladı Bennell. "Ne açıdan tuhaf?"

"Yani, tam olarak öyle değil belki," dedi hemşire. "Biraz... garip davranıyor. Bu kadında yolunda olmayan bir şeyler varmış gibi geliyor bana."

Bundan Bennell'in de kuşkusu yoktu. Meslek yaşamı boyunca çok kaçık görmüştü, olmadık hikâyeler anlatmışlardı. Ama Laura Schrader'in durumu biraz farklıydı. Hikâyesi kimi yerlerde insanın kulağına delice gelebilirdi ama kadınının deli olmadığı ortadaydı. Bennell şuna inanmaya başlamıştı artık: Kadın, Robert Winter'i ve tabii onu sudan konularla kasten oyalıyor ve böylelikle köyde asıl olup bitenlerle ilgili dikkatlerini dağıtmak istiyordu. Çünkü ağzından o olay hakkında tek bir sözcük çıkmamıştı.

"Neden kuşkulandığınızı bana tam olarak açar mısınız?"

Bennell hemşireye merakla baktı. Laura Schrader'le ilgilenmek için odadan çıktığından beri hemşirenin rengi atmış, aklı karışmıştı sanki. Sanki o ana kadar söz etmediği bir olay yaşamış gibiydi.

"Nasıl söylesem, şimdiye kadar anlattıklarının dışında..." Kadın alnını buruşturdu, doğru sözcükleri arar gibiydi. "Yani anlattıkları garip geliyor, öyle değil mi?"

Bennell başını salladı.

Genç kadın, ucunda gümüşten küçük bir haçın sallandığı kolyesiyle oynuyordu.

"Az önce," dedi hemşire çekinerek, "onu tuvalete götürdüğümde... Kabinin önünde bekledim ve... şey, kadının orada biriyle konuştuğunu duydum. Fısıldayarak yaptı bunu ve orada kimse yoktu. Benim dışımda tabii."

"Bayan Schrader'in ne konuştuğunu anlayabildiniz mi peki?"

"Kısmen ama kendi kendine konuşmuyordu, düşüncelere daldığımızda bunun nasıl olduğunu hepimiz kendimizden biliriz çünkü."

"Neydi peki?"

Hemşire, Bennell'e çekinerek baktı. Sanki komiserin ona inanmayacağından korkar gibiydi. Bennell de kadına cesaret vermek istercesine başını salladı.

"Bana sanki biriyle konuşuyormuş gibi geldi," dedi kadın sonra. "Hani tuvalette telefonla konuşan insanlar gibi. Kadının yanında cep telefonu olmadığını biliyorum ama söyledikleri kulağa telefon görüşmesi gibi geliyordu. Sanki birisiyle tartışıyordu."

"Tartışma mı?"

"Evet, şöyle şeyler söylüyordu: *Hayır, yapamazsın bunu.* Ya da *göreceğiz bakalım.* Böyle şeyler yani. Ama sesinde korku vardı. Sonra bir de onu kimsenin durduramayacağını söyledi. Ardından yeniden kustu. Kapıyı açması için kabin kapısına birkaç kez vurmak zorunda kaldım. Gerçekten iyi görünmüyordu."

Kadının gözü yeniden ekrana kaydı.

"Aklım sürekli kadının çocuğunda," dedi usulca. "Gerçekten akıl hastasıysa ve bunu o yaptıysa, çocuğu için korkunç olmalı..."

"Henüz bilmiyoruz..." diye söze başladı Bennell ama elinde içeceklerle odaya dönen Lipinski onun sözünü kesti.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu Lipinski ve üç kola şişesini ekranın yanına bıraktı.

Aynı anda telefon çaldı. Lipinski duvarda asılı olan biraz modası geçmiş telefonu gidip açtı.

"Evet, burada," deyip ahizeyi Bennell'e uzattı. "Holt arıyor."

Bennell başını salladı. Olay yeri operasyon amirinin onu araması, arama ekibinin sonunda bir şeyler bulduğu anlamına gelirdi.

"Benim, Bennell. Yeni bir şey mi var?"

"Maalesef," dedi karşıdaki ses. "Burada hâlâ bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor ve işimizi çok zorlaştırıyor. Bu arada yakın çevre araması tamamlandı, insanlara dair henüz tek bir ize dahi rastlayamadık. Şimdi maden galerilerini araştırıyoruz. Ne var ki haritalar çok yetersiz çünkü çok sayıda gayriresmî maden yatağı da varmış. Ayrıca haritasız çalışıldığı dönemlere ait galeriler de bulunuyor. Korkarım bu iş epey uzayacak. Ama arama nedenim bu değil."

Holt bir an durdu ve Bennell onun derin bir soluk aldığını duyar gibi oldu. "Bir sorunumuz daha var." Devam etmeden önce bir kez daha duraksadı. "Ekibimden bir kadın arkadaşımız kayboldu."

"Anlamadım?"

Bennell duvara yaslandı. Gözünün önüne bir rakam geldi: *165*.

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi Holt. "Evlerde delil güvenliği için çalışan ekipten biri. İki arkadaşı kadının oradaki bir bakkala girdiğini görmüş. O zamandan beri ortada yok. Bulabildiğimiz tek şey de telsizi. Telsiz, bakkalın üstündeki dairedeydi."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Bennell yüzünü ovalayarak.

"Yaklaşık yarım saat önce." Holt'un sesi umutsuzdu ve Bennell onu bu haliyle gözünün önüne getirebiliyordu. Holt siyah saçlı, geniş omuzlu, keskin yüz hatlarına sahip bir adamdı, kolay kolay soğukkanlılığını yitirmezdi.

"Arkadaşımızın başına bir şey gelmiş olmalı," dedi sonra Holt. "Telsizini ortada bırakmazdı yoksa. Bennell, lanet olsun, neler dönüyor burada?"

Bennell bu soruya verecek yanıtının olmasını çok isterdi. Bakışları, not defterinde daire içine aldığı sözcüğe takıldı yeniden.

Uyarmıştım.

Sonra yine hoparlörlerden Laura Schrader'in sesini duydu.

Su büyük bir çaresizlik içindeydi. Mia'ya artık ulaşamıyordu. Neler olduğunu bir öğrenebilseydi! Çocuk bahçesinde, sonra da balkonda olanlar neydi? Mia ne görmüş, duymuş ya da düşünmüştü ki böyle içine kapanmıştı?

Su, kızını kabuğunun içine çekilen bir hayvana benzetiyordu. Mia bütün kapıları kapatmıştı. Oysa kendini kızına adamış bir anneydi o, ona güvenebileceğini ve onunla paylaşamayacağı hiçbir konu olmadığını kızına her zaman kanıtlamıştı.

Annesiyim ben onun, lanet olsun!

Patrick'in muayenehanesinden döndükten sonra Su, Mia'yı Pinky's'e kahvaltıya götürmüştü. Abartılı dekore edilmiş bu küçük kafeyi Mia çok severdi çünkü burası kentin en zengin pasta çeşitlerini sunmakla ünlüydü. Bu harikalar diyarına geldikleri ilk günden beri Mia'nın bütün doğum günlerini burada kutlaması yazılı olmayan bir kurala dönüşmüştü ve küçük kız her yıl pespembe "Hello Kitty" pastası seçerdi.

Su o sabah ikisi için üzeri pembe şeker hamuruyla kaplı bu kalori bombasını ısmarlamış, yanına da Mia'nın diğer zamanlarda çıldırdığı "Pinky Vanilla Shake" söylemişti.

Gelgelelim Mia içeceğe elini bile sürmemiş, ciddi bir yüz ifadesiyle ve hiç konuşmadan pastasını kurcalayıp durmuştu. Bir yandan da ılık sonbahar güneşinin aydınlattığı caddeye bakmıştı sürekli.

Su kızına bakınca, onun sanki kafenin önünden geçip giden insanları düşündüğü hissine kapılmıştı. Ya da Mia sokakların arasından gürültüyle akan trafiğe kafa yoruyor gibi duruyordu. Ya da aslında görülemeyen, dışarıdaki başka bir şeye...

Su, Mia'nın zihninde olup bitenleri öğrenebilmek için neler vermezdi! Gelgelelim kızına ne kadar duyarlı yaklaşırsa yaklaşsın Mia bu konuda konuşmak istemiyordu. Daha doğrusu Mia hiç konuşmak istemiyordu.

Su, canı çok sıkılsa da o günün ikisi için de çok güzel bir gün olacağında ısrarlıydı. *Öyle ya, tatil, günümüzün tadını çıkaracağız.*

Kendine çaresizlik içinde verdiği bu sözü uygulayabilmek için sekiz yıllık deneyimli bir anne olarak bir kozunu daha oynadı: hayvanat bahçesi.

Aslında Mia'ya kalsa, evlerine çoktan bir hayvan almışlardı. Mia bir köpek ya da bir kedi, hatta annesi kararı ona bıraksa ikisini birden istiyordu. Gelgelelim Su'nun elindeki kira sözleşmesine göre hamstera bile izin yoktu. Böylece anne kız ayda en az bir kez hayvanat bahçesine gider, Mia bu saatlerde mutluluktan uçardı.

Ne var ki o gün tesisin yeşil alanlarında dolaşırlarken Mia hiç oralı değildi. Su'nun içinden ağlamak gelse de güçlükle gülümsemeye çalıştı. Mia'ya flamingoları ve zürafaları gösterdi, fok balıklarını besleyip sonra ikisi adına el çırptı. Kendini televizyondaki pazarlama programlarında mutfak aletleri, takı ya da mobilya cilası satmak için sahte coşku sergileyen üçüncü sınıf oyuncular gibi hissediyordu şimdi.

"Flamingolara baksana! Senin pembe içeceğinle aynı renkte değiller mi?" Ya da: "Mirket ailesine baksana! Çok tatlılar, değil mi?" Ya da: "Bak, kanguru! Bebeklerinin, ayıcık şekerler kadar küçük doğduğu yazıyor burada. Müthiş!"

Sonunda Su da susmuştu. İçinden, kızına avazı çıktığı kadar bağırmak geliyordu: *Lanet olsun, derdini bana neden anlatmıyorsun? Sana bir şey mi yaptım? Dayanamıyorum artık! Söyle ve bitsin!* Ancak böyle davranmakla her şeyi iyice berbat edeceğini biliyordu.

O gün hayvanat bahçesinde onların dışında çok az kişi vardı. Okullar tatil olmasına karşın, genç bir annenin karnına bağladığı bebeği dışında hiç çocuk görmemişti Su. Çoğu aileler bu güzel havayı, kısa bir tatile çıkmak için değerlendirmişti herhalde.

Bizim de bir yere gitmemiz gerekir, diye düşündü Su. *Patrick haklı, belki de Mia'nın değişik bir ortama ihtiyacı var.*

Ama henüz hayvanat bahçesindelerdi ve Su kızına güzel bir gün vadetmişti.

Su'nun dikkatini, kelebek yuvasının açıldığını duyuran bir tabela çekti: *Renk renk kelebekler ve çiçeklerle tropikal bir dünyaya dalın.* Belki Mia'yı burada neşelendirebilirdi biraz.

Kızını elinden tuttu ve kanatlarını açmış bir kelebeği andıran binaya varıncaya kadar tabelaları izledi.

Girişin plastik perdesini araladıklarında gerçekten hiç tanımadıkları tropikal bir dünyaya adım atmış gibi oldular. Egzotik bitkilerin yoğun kokularını taşıyan boğucu ve sıcak bir hava vurdu yüzlerine.

Önlerinde palmiyeler ve eğreltiotları arasından uzanan çiçeklerden renk renk bir deniz vardı. Tavandaki çanak yaprak görünümü verilmiş yağmurlama cihazından sular çiseliyordu.

Biraz ileride yeşil tulum giymiş iri yarı bir kadın durmuş, yem sehpasını meyve dilimleriyle dolduruyordu. Anne kızı görünce gülümsedi.

"Oo, kimler gelmiş bakalım! Bu sabah ilk ziyaretçilerimizsiniz. Gerçi bunun için bir ödül dağıtmıyoruz ama sunduğumuz güzellikleri rahatça gezip görebilirsiniz."

Yanlarına yaklaştı ve Mia'ya şefkatle baktı.

"Ben Hanna," diye kendini tanıttı. "Senin adın ne peki?"

Mia, Hanna'yı görmezden gelip başını çevirdi, muz dilimlerinin üstüne konan kelebeklere baktı.

"İsmi Mia," dedi Su. "Kızım kelebeklere bayılır."

Biraz abartmıştı tabii ama hiç değilse mahcup olmaktan kurtulmuştu. Bu arada Mia'da gerçekten bir farklılık gözlemlemişti. Küçük kızın gözleri pırı pırıl parlıyordu şimdi ve yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Kırmızı kısa saçlarıyla Su'ya masal cücelerini anımsatan yeşil tulumlu kadın, Su'ya, *seni anlıyorum,* dercesine göz kırptı, sonra yeniden Mia'ya yöneldi.

"Onları beslerken bana yardım etmek ister misin?"

Mia başını salladı. Bu olumlu bir işaretti ve Hanna da ona başparmağını kaldırarak karşılık verdi.

"Gel o zaman benimle," dedi kadın ve Mia'yı elinden tuttu.

Kızı yem sehpalarından birinin başına götürdü ve Mia'dan cam kaplara muz dilimleri ve küçük portakal parçaları koymasını istedi. Mia'nın doldurduğu çanaklara birkaç kelebek kondu hemen.

"İncecik hortumlarına dikkatle bak," dedi Hanna. "Helezon gibi, görüyor musun? Bal özünü bunlarla emiyorlar. Kelebekler tatlı sever. Eminim sen de öylesindir."

Sonra Mia'ya, meyvelerin üzerine konan kelebeklerin familyalarını açıkladı. Çoğunun Latince adları vardı. Hanna, orada yüz yirminin üzerinde tür bulunduğunu, çoğunun Asya, Afrika, Orta ve Güney Amerika kökenli olduğunu anlattı.

"Burada gece kelebeklerimiz de var, onları gündüzleri ne yazık ki göremezsin. İçlerinden bazıları çok büyüktür. Hatta bir türün kanat açıklığı mesafesi otuz santime kadar ulaşır. Otuz santim ne kadar biliyor musun? Bir cetvel kadar. Okulunda mutlaka bir cetvel vardır, değil mi?"

Mia soruya yanıt vermedi. Kelebeklerden büyülenmiş gibiydi, üstelik birkaçı da üzerine konmuştu. Önce saçlarına konup kanat çırpan tokalar gibi göründüler, ardından kızın omuzlarına ve kollarına doğru uçtular.

Mia kıkır kıkır gülerek kollarını açtı, başını biraz kaldırdı ve hareketsiz durduğu için renkli bir kelebek burnunun ucuna oturdu.

Su ve Hanna güldüler; biri rahatlamış, diğeri mutlu olmuştu. Bu arada Mia'nın çevresi kelebeklerle dolmuştu.

Hayvanlar meyvelerle ilgilenmiyor gibiydi, hepsi Mia'ya doğru uçuşuyordu. Küçük kızdan kelebekleri çeken manyetik bir güç yayılıyordu âdeta. Hatta Hanna'nın az önce sözünü ettiği kocaman gece kelebekleri bile Mia'nın başına ve omzuna konuyordu ve çok geçmeden kızın üzeri kelebeklerle tamamen örtülmüştü. Mia şimdi dünyanın en alacalı ve en canlı elbisesini giymiş gibiydi.

"İnanılır gibi değil," diyebildi Hanna. Az önceki neşesinin yerini şimdi şaşkınlık almıştı.

"Yeter artık ama Mia," dedi Su. Genç kadının içini yine o huzursuzluk hissi kaplamıştı. Bu işte bir terslik vardı. "Biraz hareket et ki uçsunlar."

Ama Mia kımıldamadı bile. Kıkır kıkır gülmeye devam ediyor, olanlardan belli ki çok hoşlanıyordu.

"Mia'nın yeşil montundan oluyor herhalde," dedi Hanna ama sesinde kuşku vardı. Dönüp Su'ya baktı. "Siz tedirgin olmayın, bir şey yapmazlar."

Ama Su tedirgindi.

"Mia! Duymuyor musun? Silkin biraz, uçsunlar!"

Hanna yüzünde çaresiz bir ifadeyle, "Böyle bir şey hiç başıma gelmedi," dedi. Kelebekleri uçurmak için hareketler yapmaya

çalıştı. "Gerçekten inanılır gibi değil. Hayvanlara bir anda ne oldu bilmiyorum."

Mia'nın her yeri kanat çırpan canlılarla örtülüydü şimdi. Kelebekler kızının yüzüne de konunca Su'nun sinirleri gerildi. Mia'nın yanına koştu, renkli sürüyü elleriyle ve kollarıyla kovaladı ve kızını kolundan yakalayıp çekti. Kelebekler bir anda havalanıp Mia'nın tepesinde bir bulut oluşturdular.

Mia başını kaldırıp onlara üzüntüyle baktı, başını biraz eğip salladı. Sonra bakışlarını annesine çevirdi.

"Biz en iyisi gidelim anne." Sesi, Su'ya sert ve sanki tehdit dolu gelmişti. "Şimdi, hemen!"

Su fazla düşünmedi. Mia'nın kolunu bırakmadan kelebek yuvasını telaşla terk etti. Hanna arkalarından özür dileyip duruyordu.

"Hayvanlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye arkalarından seslendi kadın. "Şimdiye kadar böyle bir olayla karşılaşmadım."

Su'nun bundan kuşkusu yoktu zaten. Son zamanlarda ne onun ne de bir başkasının açıklayamadığı şeyler oluyordu çünkü.

Olanların ne anlama geldiğinin yalnızca Mia farkında gibiydi. Ancak annesi onu uyardıktan sonra ağzından tek bir sözcük çıkmıyordu.

Su, onun sesini son bir kez, her şeyi sonsuza kadar değiştiren o günde duyacaktı artık.

Laura'nın üniversite hocalarından biri vaktiyle mükemmel özetlemişti: *İlk izlenime ikinci bir şans verilemez.* Araştırmalara göre bilinçaltımızın bir insanı sempatik, çekici, vasıflı ve güvenilir bulup bulmadığı azami yüz salisede belirleniyordu.

Laura yapacağı sunum için risk almamış, eteği diz boyunda olan lacivert bir takım seçmiş, içine de krem rengi bir bluz giy-

mişti. Ayrıca teninin solgunluğunu gizlemek için her zamankinden daha çok fondöten kullanmıştı.

O sabah gördüğü kâbustan sonra iki kez daha kusmuş, sonunda aynaya bakmaya cesaret ettiğinde kendinden korkmuştu. Bu durumunun fark edilmemesini umuyordu.

Bütün önemli randevularından önce yaptığı gibi taksiyi çok önceden ayırtmış ve Lorenz şirketinin binasının önüne belirlenen saate on beş dakika kala ulaşmıştı.

Victor ondan hemen sonra gelmişti. O da seçimini lacivertten yana yapmıştı. Dar kesimli takım elbisesinin içine beyaz bir gömlek giymiş, gümüş rengi şık bir kravat takmıştı, ciddi ve güvenilir bir görünüm içindeydi.

Öyle biri zaten, diye düşündü Laura, Victor'un kendisine doğru ilerlediğini görünce. *Ciddi ve güvenilir. Kendi çocuğunu kabullenmesi söz konusu olmadığı sürece.*

Ancak bu fikri kendine sakladı ve Victor'a, "Günaydın," demekle yetindi.

"Nasılsın?"

Victor'un sorusunda gerçekten kaygı vardı. Ancak iş arkadaşı için mi, yoksa çocuğunun annesi için mi kaygılandığı anlaşılmıyordu.

Laura da bu yüzden kısaca, "İyi," dedi.

Victor başını salladı ve gözlerinde bildik bir parıltı belirdi; şampiyon, ringe çıkmaya hazırdı.

"Büyük muharebeye hazır mısın?"

Laura başını salladı. "En geç yarım saat sonra yeni bir müşterimiz olacak."

"O halde başlayalım!"

Camlı büyük döner kapıdan binaya girdikleri sırada Laura geçmişe yolculuk ediyormuş hissine kapıldı. Yalnızca iş arkadaşı

olup arada sırada yataklarını paylaştıkları ve başarıya giden yolda her engeli kusursuz aştıkları günlerdi bunlar.

İlişkileri neden bu boyutta kalmamıştı ki? Sorusunun yanıtı, yine kulaklarında çınlayan kendi kalp atışlarıydı.

Tak, tak, tak.

Ve içinden bir ses ona fısıldadı: *Çünkü ben artık sana aidim.*

Michael Lorenz, "Çok etkileyici," dedi ve cilası pırıl pırıl parlayan toplantısı masasının en başında oturduğu yerinden ayağa kalktı. "Gerçekten çok etkileyici," dedi bir kez daha ve Laura'nın sunumunun son görselinin yer aldığı perdeye döndü.

Laura yaptığı planlamada geleneksel değerlere yer vermiş, nostaljiyi ve modern yaşam anlayışını bilinçli olarak birleştirmişti. Böylelikle Lorenz şirketinin mevcut reklamlarından uzaklaşmıştı. Bu reklamda havalı bir erkek manken kırmızı spor otomobiliyle geliyor, ardından kendisi gibi havalı karısı görünüyordu ve kadın havalı kız arkadaşına Lorenz kahve makinesinin marifetlerini tanıtıyordu. Makine, kocasının spor otomobili gibi kıpkırmızıydı ve onun gibi akışkan hatlara sahipti.

Slogan da, *lezzetin zirvesi, turbo hız,* idi.

Deneyimler gösteriyordu ki konu kaliteli kahve olduğunda tüketiciler geleneksel tarım, adil ticaret ve organik üretim üzerinde duruyordu ve bu beklentileri hızlı turbo motorlarla bağdaştırmak çok güçtü. Bu yüzden Laura'nın projesinde sıcak toprak renkleri ve renk psikolojisinde zekâyı temsil eden açık bir sarı ve elbette organik tarımın vazgeçilmezi olan yeşil ağırlıktaydı. Bu uyum müşteride mutlu bir kahve üreticisinin gelmiş geçmiş en kaliteli ve en doğal kahve çekirdeğini az önce topladığı, kavurduğu, öğüttüğü ve *Lorenz Mega Pad* kapsüllerinin içine doldurduğu hissi yaratılmalıydı.

"Lezzetin zirvesi için," diye okudu Lorenz ve yüzünde memnun bir ifadeyle başını salladı.

Adam kırk iki yaşındaydı ama çok daha yaşlı gösteriyordu. *Kırmızı damarlı yanaklarından kaynaklanıyor olmalı,* diye düşündü Laura. Ülkenin önde gelen kahve şirketini miras yoluyla devralan Lorenz gece hayatına çok meraklıydı ama bu da anlaşılan tansiyonunu zorluyordu. Bir metre doksan boylarındaydı, önünde hatırı sayılır bir göbek taşıyordu ve kel kafası cilalanmış bir bilardo topu gibi parlıyordu.

Laura'nın dikkatini en çok gözleri çekmişti. Adam gülerken bile gözleri ciddiyetini koruyordu.

Köpek balığı gözleri, diye fısıldadı Laura'nın içinden bir ses.

Lorenz, "Gerçekten bayıldım Bayan Schrader," dedi. "Tamamen ürün odaklı, değeri ortaya koyuyor ve sade ama yine de etkileyici. Ayrıca slogana gerekli olan İngiliz havasını katmışsınız. Bu da çok iyi, dünyadaki gelişmelere açık olduğumuzu gösteriyor, Alman tüketici buna bayılır! Bunu yaparak müşterilerimizi, üstün kaliteli kahve makinelerimizin yanı sıra uygun fiyata mükemmel bir kahveye sahip olabileceklerine ikna ediyorsunuz. Böylece yüksek kaliteyi ve uygun fiyatı savunmuş oluyoruz." Laura'ya göz kırptı. "Üstelik sayenizde bir Hollywood yıldızına dünyanın parasını ödemekten de kurtuluyoruz."

Lorenz bu esprinin ardından boğuk bir kahkaha atınca Victor da gülümsedi; ağzını onun kadar yaymasa da halinden memnun olduğu açıkça ortadaydı.

"Beklentilerinizi karşılayabildiğimize sevindim," dedi Laura mütevazı bir ses tonuyla. Ama bir anda bu sözlerinde samimi olmadığını anlamıştı.

Tuhaftır ki sevinemiyordu. Oysa iki aydır bu an için çabalıyordu. Şirket ortaklığı bu projeye bağlıydı. Lorenz imzayı atıp ajansla oldukça dolgun ücret karşılığında bir reklam anlaşması

yapmak için yanıp tutuşuyordu şimdi ve Laura'nın sevinmek için yeterince nedeni vardı. Müşteriyle arasında birkaç kibar basmakalıp söz gidip geldikten sonra Laura'nın içinden bir ses yükseldi.

İğrenç adam. Baksana şunun yüzüne! Pazarda ona avantaj sağlayacaksa kendi annesini bile satar!

Kimin sesiydi bu? Kesinlikle kendi düşünceleri değildi!

"Tek bir şey daha eklememiz gerekir," dedi Lorenz ve deri koltuğa yeniden gömüldü. "Günümüzün olmazsa olmazı bir sözcük."

"Nedir o?"

"Sürdürülebilirlik."

"Sürdürülebilirlik mi?" diye sordu Laura.

Lorenz karşısında zor anlayan öğrencisiyle konuşan bir öğretmen edasıyla başını salladı. "Sevgili Bayan Schrader, sorumluluk bilinci gelişmiş günümüz tüketicisinin, seçtiği ürünün yalnızca üstün kalitede ve uygun fiyatta olmasıyla yetinmeyip aynı zamanda çevre dostu olmasını beklediğini size anlatmama gerek yok sanırım."

Laura şaşkın halde bir kez daha ekrana bakıp her şeyi aklından geçirdi. Az önce bir slayt vardı, gerçek yaşamda Shutterstock ajansına bağlı fotomodel olan Kolombiyalı kahve üreticisi José, avuçlarını adil ticaret ve organik tarım ürünü kahve çekirdekleriyle doldurmuş hayatından memnun bir halde ağzını yayarak kameraya gülümsüyordu. Çekirdekler öylesine canlı bir kızıl renkteydi ki José'nin sağlıklı tenini daha da vurgulamıştı.

Bunu kastetmedi, diye fısıldadı içindeki ses. *Adamın nereye varmak istediğini sen çok iyi biliyorsun. Onun derdi, dün akşam sildiğin öteki slayt. Senin gelmiş geçmiş en arsız reklam yalanı olarak değerlendirdiğin o slayt. Sen artık vicdanınla bağdaştıramadığın için sildin onu.*

Gerçekten öyle mi olmuştu? Anımsayamıyordu Laura. Hatta slaytta ne yazdığını bile unutmuştu.

Victor, "Bu elbette sorun değil," diye araya girip Laura'nın duraksamasını örtmeye çalıştı. "Kapsüllerinizi sürdürülebilirlik açısından da öne çıkarırız tabii ki."

Laura, "Alüminyum kapsülleri mi?" diye sordu.

Ne yapıyordu öyle? Bu konuşan gerçekten o muydu?

Victor'a bakıp gülümseyen Lorenz'in yüzü bir anda ciddileşti. Bakışları, ürününden kuşku duyan kadına çevrildi.

"Anlayamadım?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Kahvemiz, organik bir ürüne yönelik her talebe elbette uygun..."

"Kahveniz belki," diye sözünü kesti Laura, "ama kapsülleriniz değil."

"Nasıl?" Lorenz şimdi Laura'ya sanki ondan tokat yemiş gibi bakıyordu.

"Laura, lütfen," diye durumu düzeltmeye çalıştı Victor ama Laura oralı olmadı.

"Alüminyum kapsüllerinizin bir filo kruz gemisi kadar sürdürülebilir olduğunu hepimiz biliyoruz." Laura, Lorenz'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bilindiği gibi bu kapsüllerden yılda yedi milyar adet satılıyor. Bu da alüminyumdan ve plastikten oluşan beş bin tonluk çöp yığını demektir."

Lorenz derin bir soluk alıp gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Siz... siz ne demek istiyorsunuz?"

Kel kafası ürkütücü derecede kızarmıştı. Laura, *başardın, birazdan patlayacak,* diye düşündü.

Hayır, Laura değildi bu. Lanet olsun, kimdi bu onun yerine konuşan tuhaf ses?

"Laura!"

Victor sandalyesinden fırladı ve Laura'ya öldürücü bir bakış attı. Sonra gözlerini iri iri açıp koltuğunun kolçağını sımsıkı kavramış olan Michael Lorenz'e döndü.

"Lütfen Bay Lorenz, arkadaşımın çekinceleri ajansımızın görüşlerini temsil etmiyor kesinlikle. Kapsüllerinizin sürdürülebilirliğini elbette açık seçik vurgulayacağız, aynı şekilde geri dönüşüme uygunluklarını da. Sizinki gibi mükemmel bir ürünün hakkı..."

Lorenz bir el hareketiyle Victor'un sözünü kesti.

"Dışarı! Derhal! İkiniz de! Şirketime bir daha adımınızı bile atmaya kalkışmayın sakın."

Onları giriş katına indirecek asansöre biner binmez Victor, "Az önce olanları açıklar mısın? Sen aklını mı oynattın? O çocuksu çevrecilik saçmalığı neydi öyle?" diye bağırmaya başladı. "Böyle yaparak dün akşamın acısını mı çıkarmak istiyorsun? Bulutların arasındaki o hayalî yuvanda evcilik oynamak istemediğim için beni bitirmek mi niyetin? Bu mu amacın?"

"Öyle düşünüyorsan hiçbir şey anlamamışsın demektir," dedi Laura sakin bir sesle.

"O halde neden böyle bir şey yaptığını anlat da bileyim! Senin yüzünden en büyük işin berbat olduğunun farkındasındır herhalde!"

Laura başını sallayıp elini karnında gezdirdi. Yine kendi kalp atışlarını duyduğunu sandı (ama kendisinin değil, *onun* kulaklarıyla) ve aklına Rosalia'yla yaptıkları sohbet geldi. *Üzülmeyin,* demişti taksi şoförü kadın, *mutlaka başaracaksınız. Bugüne kadar bütün kadınlar başardı.*

Asansörün kapısı açıldı ve Laura şirket binasının lobisine adım attı. Hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerliyor, Victor da koşarcasına arkasından geliyordu.

"Hepsi bu mu?" diye çıkıştı Laura'ya. "Sırıtıyorsun yalnızca, öyle mi? Yanıtın bu mu? İnanamıyorum!"

Laura döner kapıya ulaştıklarında, "Artık istemiyorum Victor," dedi. "Artık yalan söylemek istemiyorum. Bıktım."

"Ne demek bu şimdi?"

"Ne dediysem o! Bıktım, usandım! Bunu bugün itibarıyla istifa olarak değerlendir. Yazılısını sana önümüzdeki günlerde göndereceğim."

"İstifa mı?" Victor başından aşağı bir kova soğuk su boşaltmış gibi bakıyordu Laura'ya şimdi.

"Demek gerçekten öyleymiş," dedi Victor yumruklarını sıkarak. "Sen beni can evimden vurmaya çalışıyorsun. Ama bunu becereceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Bana sökmez!" Sesi titriyordu biraz. "Seni öyle bir dava ederim ki ayaklarıma kapanıp..."

"Hiç durma Victor," diye sözünü kesti Laura. "Benden sana izin, beni dava et ya da canın ne isterse onu yap. Kararım kesin."

Sözünü bitirip döner kapıya girdi. Dışarı çıkar çıkmaz gözleri bir taksi aradı.

Hâlâ döner kapının içinde ilerlemeye çalışan Victor'un arkasından, "Seni bitireceğim, duyuyor musun? Nankör pislik seni!" diye haykırdığını duydu.

Laura gördüğü ilk taksiye eliyle işaret etti. Koltuğa oturduğu sırada Victor kaldırıma henüz çıkmıştı. Şoföre bir adres söyledi ve Victor'u gönlünce bağırıp çağırması için orada bırakıp uzaklaştı.

Akra

GANA

Emmanuel toprak yolda tökezleyerek ilerlerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve yüzü alev alev yanıyordu. Hava boğucuydu, ayrıca çöplükten ona doğru esen kapkara kesif dumanlar gözlerini ve ciğerlerini yakıyordu.

Mahallenin birbirine bitişik, çatıları oluklu sacdan kulübelerini görünce durdu. Ellerini dizlerine dayayıp kesik kesik soludu. Bir an öylece bekledi, sonra doğruldu ve toz içinde kalmış yanaklarından akan yaşları sildi.

Bacağı ve kaburgaları ne kadar sızlasa da kendine hâkim olmalıydı. Kimseyle karşılaşmadığı için kendini bırakmıştı ama şimdi karşıdan birileri geliyordu ve Agbogbloshie zayıflık gösterilebilecek bir yer değildi.

Burada kimse kimseye acımazdı, burada esas olan hayatta kalmaktı. Buradaki herkes gibi on bir yıllık yaşamında öğrendiği ilk ve en önemli dersti bu.

O gün de ucu ucuna olsa bile hayatta kalmıştı.

Başına gelenleri annesi bilse *Tanrı'nın lütfu sayesinde* derdi. Ama Emmanuel şansının ona yardım ettiğine inanıyordu. Papazın ona bir gün açıkladığı gibi... Adı, Tanrı'nın onun yanında olduğu anlamına gelse de o buna inanmıyordu. Hatta Tanrı'nın oralara uğradığına bile inanmıyordu. Yoksa insanlar burayı adıyla anmaz

mıydı? Burada hiç kimse Akra'dan, hele Agbogbloshie'den söz etmezdi, oraya Sodom ve Gomorra denirdi.

Burada yaşamak zorunda olanlar, buranın Tanrı tarafından terk edilmişlerin vatanı olduğunu bilirlerdi. Burası insan biçimindeki çöpün, diğer insanların ürettiği çöpten yaşadığı yerdi. Tabii bu koşullarda hayatta kalınmışsa.

Emmanuel az önce bu yüzden bütün gücüyle karşı koymuştu, oysa umutsuz bir mücadele verdiğini biliyordu. Öteki çocuklar üç kişiydi ve ondan epeyce büyüktü. Elebaşları uzun boylu, çarpık dişli, alnında yara izi olan bir çocuktu. On altı, hatta belki on yedi ya da on sekiz yaşındaydı. O ve ötekiler Emmanuel'i yerden kalkamayıp tel makarasını elinden bırakıncaya kadar dövüp tekmelemişlerdi.

En kötüsü bu olmuştu. Yerde acıyla kıvranırken ona vurmaları, alay etmeleri ya da tükürmeleri değil, telini çalmalarıydı ağır gelen. Makarada mutlaka on metre bakır tel vardı ve seyyar satıcıdan karşılığında birkaç cedi alabilirdi.

Ama artık çok geçti. Hava kararmaya başlamıştı, yeni bir kablo bulmak ve sonra bir de izolasyonunu yakmak saatler alırdı. O günkü kazancı için saatlerce uğraşmıştı ve leş gibi kokan yoğun dumanın içinde az daha yığılıp kalacaktı.

Gerçi kamyonlar o gün yığınla elektronik atık boşaltmıştı yine, aralarında monitörler, televizyonlar, cep telefonları ve şoförün dediğine göre kahve makinesi olan kıpkırmızı cihazlar vardı ancak bunları platinlerini söküp geriye değerli madenî parçalar kalıncaya kadar yakmak çok zaman alırdı. Emmanuel'in bunun için gece yarısına kadar çöplükte kalması gerekirdi ve bunu kimse gönüllü olarak yapmazdı. Geceleri oraların çok daha tehlikeli olduğunu herkes bilirdi. O saatlerde Agbogbloshie her cins fareden, dört ve iki bacaklı olanlardan geçilmezdi.

Emmanuel'in böylece eli boş olarak eve dönmekten ve ertesi gün okula gitmemeye karar vermekten başka seçeneği kalmamıştı.

Çeteler çöplüğe sabahları pek uğramazdı, böylelikle bulduğu malları kentteki seyyar satıcılara ulaştırılması daha kolay olurdu.

Emmanuel sırtını olabildiğince dikleştirerek mahalleye girdi. Futbol sahasında maç yapan ve ona seslenen çocuklara el salladı, dar sokaklara atılmış çöplerin üzerinden geçti, ona doğru gelen bir köpeği tekmeledi. Hayvanın boş duran iki plastik fıçıya uluyarak çarpmasıyla birlikte fıçıların arkasından fırlayan iri fareler oluklu saçla örtülü kulübelere doğru kaçıştı.

Emmanuel, annesi ve abisi Issifu'yla yaşadığı kulübeye adım atar atmaz yüzüne kesif ve ekşimsi bir koku çarptı.

Abisi hastaydı. Annesinin söylediğine göre üzerinde *kötü toprağın laneti* vardı ve günden güne eriyordu. Issifu on altı yaşında olmasına karşın vücut ağırlığı küçük bir çocuğunki kadardı. Başı, sıska bedenine göre artık büyük kalıyordu. Gözleri bazen öylesine ürkütücü ve karanlık bakıyordu ki sanki içinde gerçekten kötü bir cin varmış gibi görünüyordu. Abisi böyle zamanlarda kendinden başka kimsenin anlamadığı şeylerden söz ediyor, hatta bazen çığlık atıyordu.

Emmanuel en çok da onun soluklarından ürküyordu. Fırtınalı gecelerde mahalleyi kasıp kavuran rüzgâr gibi uğultulu ve hırıltılı çıkıyordu solukları. Ayrıca Issifu'nun göğsünden sanki çamurla ve küçük taşlarla doluymuş gibi gürül gürül sesler geliyordu. Emmanuel abisini severdi ama bu sesler çok iticiydi.

"Nerede kaldın?" diye sordu annesi. Issifu'nun baş ucuna çömelmiş, alnındaki ve göğsündeki terleri siliyordu. "Bir şey getirebildin mi bari?"

Emmanuel güçlükle yutkundu. Yanıt veremediği için başını utançla iki yana salladı.

Kadın anlamıştı, başını salladı ve oğluna boş gözlerle baktı. Emmanuel bu gözlerde ne kızgınlık ne düş kırıklığı, hatta ne hüzün

ne de çaresizlik gördü. Annesi ona, tanıdığı çoğu insanlar gibi bakıyordu. Hiçbir şey ama çok şey ifade eden bakışlardı bunlar.

"O halde bugün yemek yok," dedi kadın usulca. Bu suçlama değil, bir saptamaydı. "Abinin suya ihtiyacı var, su için ayırdığımdan başka param kalmadı."

"Yarın yine toplamaya çıkacağım," diye söz verdi Emmanuel aceleyle.

"*Yarın* güzel bir sözcük," dedi annesi ve ayağa kalktı. Emmanuel'in yanından geçerken omzunu hafifçe okşadı. "Ama bizi dünden bugüne çıkardığı için efendimize şükret."

Kadın beyaz plastik bidonu aldı. Üzerinde, Emmanuel'in okumayı ilk söktüğü sözcük yazılıydı: *Camsil*. Annesi öğretmişti, bu sözcük su anlamına geliyordu ve bidon, sahip oldukları en önemli şeydi. Kulübe yanacak ya da çökecek olsa ilk önce bu bidonu kurtaracaklardı. Bu bidon olmadan su yoktu, su olmadan da hayatta kalmak mümkün değildi.

Annesi dışarı çıkınca Emmanuel abisinin baş ucunda çömeldi ve boncuk boncuk olmuş terlerini annesinin yerine o sildi. Abisi gülümsüyordu. Kötü cin o akşam içine girmemişti.

"Yakında iyileşeceksin," dedi Emmanuel usulca. "O zaman yine sahaya çıkacağız. Dün kaleleri onardılar. Yeniden antrenmana başlayabiliriz. Çalım atmayı öğrendim, neredeyse senin kadar iyiyim. İki gün önce üç penaltıyı da gol yaptım. Yakında gerçek profesyonel futbolcular olacağız."

Issifu ağzını biraz daha yaydı. Yorgun görünüyordu ve Emmanuel onun yüzünün gitgide bir ölünün yüzüne benzediğini fark etti.

"Gerçek profesyonel futbolcular," diye tekrarladı Emmanuel yüzündeki dehşet belli olmasın diye tüm gücüyle uğraşarak. "Yeni yetenekler arayan adamlar yakında yine Akra'ya gelecekler. O zaman gireceğiz oraya, duydun mu? Bu yüzden hemen iyileşme-

lisin. Yetenek avcıları bizi buradan kurtaracaklar. Profesyonel futbolcular olacağız ve paraya para demeyeceğiz. O zaman annem bizimle oturur ve her gün karnımız ağrıyana kadar yemek yeriz. Tamam mı?"

Abisinin dudaklarının kımıldadığını gördü ama söylediklerini duyamadı. Issifu'nun sesi, öğle melteminin esintisinden daha alçaktı.

"Ne? Ne dedin?"

Öne doğru eğilip sağ kulağını Issifu'nun dudaklarını yaklaştırdı. Evet, abisi gerçekten konuşuyordu. Sesi belli belirsizdi ama Emmanuel onu duyabiliyordu artık.

"Duyuyor musun? Onları sen de duyuyor musun?" diye fısıldadı Issifu. Aç sokak köpekleri gibi kaburgalarının sayıldığı göğsünden soluğunun hırıltıları yükseliyordu.

"Kimi?" diye sordu Emmanuel ağlamaklı bir sesle. "Kimi duyuyor muyum?"

Yine o hırıltının ve kesik kesik solukların ardından, "Dinle," diyebildi abisi. "Onlar... yapman gerekeni... söyleyecekler... sana. Onlar... hepimize... söylüyor bunu. Ama... ben... artık... katılamam."

Issifu sonra hızlı hızlı solumaya başladı, soluk alamadığı zamanlarda her zaman yaptığı gibi art arda ve korku içinde ciğerlerini doldurmaya çalışıyordu.

Emmanuel ne yapacağını bilemedi. Issifu'ya yardım edemiyordu, kimse yapamazdı artık bunu, annesi bile. Annesi böyle zamanlarda kulübeden koşarak çıkardı çünkü dayanamazdı. Ama Emmanuel yapamazdı bunu. Çünkü Issifu'yu...

Tanrım lütfen, hayır!

...ölürken yalnız bırakamazdı.

Sonsuzmuş gibi hissedilen ızdırap dolu birkaç dakika daha geçti.

Sonunda bitti.

Emmanuel ağlamadı. İçinden ağlamak geliyordu ama izin yoktu buna. Canını kurtarmak isteyen güçlü olmalıydı. Daima. Onun için en önemli olan insan ondan alındığında bile...

Onun yerinde Issifu olsa ağlamazdı.

Kulübeden çıktı, dışarıda, dünyanın en büyük çöp tepelerinin üzerinde gün batıyordu.

Annesinin dönüşünü beklerken ansızın duydu. Bir fısıltıydı bu, abisinin son sözleri kadar alçak tondaydı. Göremediği birinden geliyordu.

Emmanuel başını yan yatırıp kulak kesildi.

Evet, şimdi duyuyordu onları.

Ve de *anlıyordu*.

Tam da Issifu'nun dediği gibiydi.

Laura taksiye bindikten sonra önce cep telefonunu kapattı. Gerçi Victor onu şimdi aramazdı, daha doğrusu ilk şoku atlatmadan ortaya çıkmazdı. Bundan sonra müşteriler de rahatsız etmezdi onu. Ama ulaşılamaz olma duygusu bile özgürleştirici geliyordu Laura'ya.

Sükûnete ihtiyacı vardı çünkü düşünmek istiyordu.

Diktatörü susturdum. İşsiz olarak başladığım yeni yaşamımda ilk ve en önemli resmî işimi yerine getirdim.

Cep telefonunu bu düşüncelerle el çantasına yerleştirdi. Orada bir süre kalmalıydı artık. *Kendisi* ihtiyaç duyduğu zaman çıkaracaktı onu oradan, oysa bugüne kadar Pavlov'un köpeği gibi her çalma, her çınlama, her titreşim harekete geçirmişti onu. Gelecek telefonlar, elektronik postalar ve kısa mesajlar bundan sonra umurunda değildi. Sırf bu sayede bile sırtından ağır bir

yükün kalktığını hissediyordu, oysa o yükün kısa bir süre öncesine kadar bilincinde bile değildi.

Bu yalnızca onun başarısı değildi. Hâlâ adı ve cinsiyeti olmayan çocuk, *onun çocuğu* yeni bakış açısına çok önemli bir katkıda bulunmuştu.

Çocuk sahibi olmak, insanın önceden tahayyül edebileceğinden çok daha büyük değişiklikler demekti. Anneliklerinin ilk yılını anlatan bütün kadınlar bu fikirdeydi. Bu değişiklikler belli ki doğumdan *önce* başlıyordu.

Peki Laura bu çocuğu gerçekten doğurmak istiyor muydu? Gerçi çocuğu Victor'a karşı savunmuştu ama bu bir tepkiydi, inatlaşmıştı onunla. *Tamam, belki de annelik içgüdüsünün ilk işaretiydi,* diye kendine itiraf etti.

Ama verdiği ilk tepkiye fazlaca anlam yüklemeye gerek yoktu. Duygular ve içgüdüler zaman zaman işe yarasa da sırf bunlara güvenen kişi yanlış karar verme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Bu yaşadığı, kitlelerin çok itibar ettiği *şimdi al, sonra öde* sistemini andırıyordu, bu slogana bir de *stoklarımız sınırlıdır* sözü eklenirdi. Duygular ve içgüdüler o ürüne tükenmeden sahip olmak isterdi. Kişi kendini yeni televizyonun karşısına oturmuş, şık otomobilin direksiyonuna geçmiş ya da tasarımcı imzası taşıyan ve *kaçırılmaz fırsat* olarak sunulan kanepeye kurulmuş olarak hayal ederdi. Bu hayal bile insana müthiş bir duygu yaşatmaya yeterdi. Eğer akıl, değerlendirmesini hızla yapmayıp bu pahalı parçaya ayıracak bütçesinin olup olmadığını sorgulamazsa kişiyi birkaç ay sonra posta kutusunda kabarık bir fatura şeklinde kötü bir sürpriz bekliyor olacaktı.

İnsanın öncelikle mantığının sesine kulak vermesi gerektiğini Laura çok iyi bilirdi. Alacağı her kararı, özellikle de şöyle ya da böyle yaşamının bundan sonraki seyrini belirleyecek kararları tartıp sorgulamak zorundaydı.

O·an için gerçekten içgüdüsü ağır basıyordu, böylece taksi şoföründen Shopping Gallery'ye gitmesini istedi. Orada Laura'nın nice öğle tatillerini kurtarmış olan kentin en iyi peynirli sandviçleri satılırdı.

Laura'nın canı o sandviçlerden çekiyordu şimdi. İncecik bir peynir dilimi, bir marul yaprağı, salatalık ve biber parçalarıyla sandviç gözünün önüne gelmişti bile.

Ona bu görüntüyü gerçekte kimin gösterdiğini anlamıştı şimdi. Karnındaki çocuk, düşüncelerini ve anılarını bir fotoğraf albümü gibi karıştırıyordu âdeta. Minicik eller sandviç fotoğrafını bulmuş, gözünün önüne uzatıyordu sanki.

Laura bu çocuğun ona başka şeyler gösterip göstermediğini düşündü. Sıradan bir peynirli sandviçten çok daha etkili olan şeyleri de aklına sokmuş olabilir miydi?

Kahve kapsüllerinin oluşturduğu yığınlardan söz ederken o rakamları nereden biliyordu örneğin? Bu konuyu araştırdığını anımsamıyordu ama savlarının doğruluğundan hiç kuşkusu yoktu.

Öte yandan çocuğun bunları bildiğini düşünmek bile çılgıncaydı. Daha yeni yeni insan görünümü almaya başlamış bir *embriyonun*...

Kendini yine farkında olmadan karnını okşarken buldu. Kararını değiştirmezse yakında bir çıkıntı yapacak o noktayı...

Ama bu kez elini geri çekti.

Shopping Gallery kent merkezindeydi. Neredeyse her şeyin bulunabildiği o devasa alışveriş merkezlerinden biriydi. Cam, çelik, beton ve mermerden oluşan göz alıcı bir yapıydı, günümüzde insanlar oralara yalnızca alışveriş etmeye gitmedikleri için de İngilizce bir ad taşıyordu.

Laura kalabalığın arasından kendine bir yol açıp butiklerin, kişisel bakım ürünleri satan mağazaların, parfümerilerin ve

elektronik eşya mağazalarının önünden geçti. Bunları da sayıları hayli kabarık olan fast food zincileri ve büfeler izledi.

Sonunda fırına ulaşıp tezgâhın önünde sıraya girdiği esnada hiç alışkın olmadığı bir duygunun tadını çıkardı: Bir randevudan diğerine koşmayacaktı, stresten tamamen arınmıştı. Oysa diğer insanlar sanki tezgâhtaki işleyişi hızlandırabileceklermiş gibi itişip duruyor, bir yandan da yüzlerinde gergin ifadelerle akıllı telefonlarını karıştırıyor ya da telefonla konuşuyorlardı.

Laura telaşlı ortama karşın yüzündeki sevimli gülümsemeyi koruyan tezgâhtar çocuğa hayranlıkla baktı.

Belki yakında benim de kendime böyle bir iş bakmam gerekecek, diye düşündü. Victor az önce savurduğu tehdide karşın ondan davacı olmazdı. Öyle ya, bu projeyi ona devretmek Victor'un fikriydi ama Ekvator'un bu yakasında başka bir ajansa girememesi için elinden geleni yapardı. Şayet Laura kariyerine devam etmek ister ve kararını çocuktan yana vermezse tabii.

Şayet.

Arkasına dönüp ağlayan bebeğini tatlı sözlerle yatıştırmaya çalışan genç anneye baktı. Bebek ne annesinin sakinleştirici sözlerine ne de emziğe tepki veriyordu, annesinin arabasını sallaması ve onu okşaması da işe yaramıyordu. Bebek avazı çıktığı kadar bağırıyor, genç kadın da özür dilercesine çevresine bakıyordu.

Genç kadına çevrilen bakışlarda kesinlikle anlayış yoktu. Gallery'nin sloganına da uygun olarak, orada *alışveriş etmek ve yaşamın tadını çıkarmak* isteyen insanların ağlayan bebeklere tahammülü yoktu.

Laura sırası geldikten sonra sonunda eline aldığı sandviçine bir an yabancı bir nesneymiş gibi baktı. Daha önceden de oradan satın aldığı sandviçlerin tıpa tıp aynısıydı oysa. Laura yine de ilk kez görüyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

"Üründe bir sorun mu var?" diye sordu tezgâhtar. Yüzündeki gülümseme şimdi kaybolmuştu.

Laura yanıt vermedi. Ödemeyi yapıp uzaklaştı.

Gallery'nin orta yerinde oval biçimde muazzam bir fıskiye vardı. Laura fıskiyenin çevresini saran geniş mermer pervaza oturdu. İştahla sandviçini ısırırken insan selini izliyordu. Çocukluktan henüz çıkmış gençlerden emeklilere kadar herkes modern çağın avcısı ve toplayıcısıydı; duvar afişlerinde, bilgi ekranlarında ve ışıklı panolarda tanıtımı yapılan ucuz malları bulmaya çıkmışlardı.

Panolardan birinde, o mağazada *The good things in life*'a[1] sahip olunabileceği yazılıydı, renkler öylesine keskin ve parlaktı ki Laura gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı.

Yaşamdaki iyi şeyleri gerçekten satın almak sanki mümkün de, diye düşündü Laura. Burada yapmak istediği şey, bu çılgın düşünceye uzun zaman kendisinin de katkı sağladığını hatırlamaktı.

Çok üzücüydü ama kariyerinin tamamı esasen yanıltmacalardan ibaretti. Kampanyalarında ve yarattığı sloganlarda, yeni bir çift ayakkabının, bir enerji içeceğinin ya da belli bir çikolatanın yaşamdaki genel hoşnutsuzluğa iyi geleceği yanılsamasını körüklemişti. İndirimli bir ürün satın almak, beynin bir doz eroinle harekete geçen aynı bölgelerini kışkırtıyordu. Laura tüketicilere, tıpkı uyuşturucu tacirleri gibi gündelik sıkıntılardan kurtulmanın hızlı yolunu vadetmişti.

Bugüne kadarki yaşamım buydu demek, diye düşündü. *İnsanların arzularını uyandırarak kendime çıkar sağladım. Üstelik hiç ihtiyaçları olmayan şeylere karşı. Onları ne mutlu ne de huzurlu kılabilecek şeylere karşı. En azından uzun vadede.*

Elindeki boş peçeteye baktı.

---

1 (İng.) Yaşamdaki güzel şeyler. (ç. n.)

Ne olacak şimdi? Ne yapmaya ihtiyacım var? Bundan sonrası nasıl olmalı?

İnsanı sürekli etkisi altına alan müzik ve ses karmaşası arasından bebek ağlamasını yeniden duydu.

Bakışlarını kalabalığın arasında gezdirip çocuk arabası iten genç anneyi buldu. Kadın oradan fazla uzaklaşmamıştı. Alt değiştirme odalarının da bulunduğu tuvaletlerin önünde duruyordu şimdi. Bebeğin bezini değiştirmek de işe yaramamıştı anlaşılan.

Diş, diye düşündü Laura ansızın ve anladı. *Oğlan ilk dişlerini çıkarıyor.*

Başını iki yana salladı. Nereden biliyordu ki bunu? Hem bebeğin diş çıkardığı için ağladığını hem de erkek olduğunu? Bebek arabası yeşildi, nötr bir renkti oysa.

Kendimi öyle olduğuna inandırmaya çalışıyorum. Stres altında olduğum için hayal gücüm fazla çalışıyor, yorgunum ve gerginim.

Alışveriş merkezinin kubbeli devasa cam çatısında yankılanan bebek ağlamasını yok saymak için uğraşıp bakışlarını başka yöne çevirdi. Dikkatini yan yana yürüyen üç erkek çocuk çekti. Mekânın diğer ziyaretçilerinden gözle görülür biçimde daha rahatlardı.

Çocuklar on iki yaşlarındaydı. Konuşmuyor, hatta birbirlerine bakmıyorlardı bile ama beraber olduklarından Laura'nın kesinlikle kuşkusu yoktu.

Çocuklardan Laura'nın adını koyamadığı bir şey yayılıyordu. İçinde uyanan merak hissinin etkisiyle çocukları gözlemlemeyi sürdürdü.

Derken çocuklar aldıkları bir işaret üzerine durdular. İnsanlar onları algılamadan yanlarından geçip gittiler. Üç çocuk, Laura'ya sırtlarını dönüp bebekli anneye doğru baktı. Tek yaptıkları buydu. Ama bebeğin ağlamayı bırakması Laura'nın dikkatini çekmişti.

Sanki bir devre anahtarının konumu değiştirilmiş gibiydi.

Çocuklar sonra yürümeye devam ettiler. Az önceki gibi rahat ve yan yanalardı, derken kalabalığa karışıp gözden kayboldular.

Genç kadın ise rahatladığını gösteren bir gülümsemeyle bebeğini kucağında salladı, ardından bebek arabasına yatırdı.

Laura yerinden doğrulup çıkışa doğru ilerleyen kadının arkasından baktı.

Kendisi de karşı taraftaki çıkışa doğru yürürken, *rastlantıydı,* diye düşündü. *Tamamen rastlantıydı, başka bir şey değil.*

Ama o tuhaf duygu hâlâ içindeydi. Sözcüklere dökemediği bir sezgiydi bu.

Dinlenmeye, acilen dinlenmeye ihtiyacım var. İnsanlardan uzaklaşmam gerekiyor. Kendime gelebilmek için yalnız kalmalıyım.

Bir reklam panosunun önünde durdu. *Yolları açan* bir bankanın sloganının altında dar bir mayo giymiş bir adam görülüyordu. Kollarını açmış, iskelede koşuyordu. Önünde lacivert bir deniz uzanıyordu. Adam ona kaslı sırtını dönmüş olsa da Laura adamın yüzündeki umut dolu gülümsemeyi görür gibi olmuştu. Adam birazdan buz gibi suya dalıp denizin sessizliğinin tadına varacaktı.

Laura bu afişi tasarlayan meslektaşlarını içten içe kutladı. Bir duygusuna hitap etmiş, içindeki bir düğmeye basmışlardı ve de amaçlarına da ulaşmışlardı.

Ama Laura şimdi kalkıp o bankada bir hesap açmak niyetinde değildi. Bambaşka bir şey yapacaktı.

Mia, televizyonun karşısında halıya yüzüstü uzanmıştı. Çenesini ellerine dayamış, ayaklarını havaya kaldırmış gülümsüyordu. O sırada Kedi Tom, Fare Jerry'yi ekranda kovalıyordu. Çocuk

filmlerinin dünyasına ne zaman dalsa genelde böyle bir pozisyon alırdı ama o gün bu hali yanıltıcıydı.

Mia o akşam tuhaf bir biçimde gülümseyip duruyordu. Hayvanat bahçesinden döndükten sonra tek söz etmemiş, yemeğine de elini sürmemişti.

Su da tek lokma yiyememişti. Kızının dalgın bir tebessümle yanında oturup gözlerini tabağına dikmesini gitgide artan bir çaresizlikle izlemişti. Dayanılmaz bir durumdu bu.

Su, Mia'yla konuşmayı defalarca denemiş, sonuç alamayınca televizyon izlemek isteyip istemediğini sormuştu. Tuhaf davranışlar sergileyen kızını odasında yalnız bırakmak istemiyordu. Salondaki televizyonun karşısında onu hiç değilse göz hapsinde tutabilirdi.

Mia'dan tepki gelmeyince Su salona gidip çocuk kanalını açmıştı. Bu girişimi etkili olmuş, Mia da arkasından gelmişti.

Küçük kız o saatten beri en sevdiği pozisyonda yerde yatıyor ve televizyon izliyordu.

Su tabakları bulaşık makinesine yerleştirip neredeyse hiç dokunulmamış fırın makarnayı buzdolabına kaldırırken sık sık kızına bakıyordu.

Bu arada program değişmiş, ekranı Peter Pan ele geçirmişti. Su salona girdiğinde Peter Pan, Wendy'yi, John'u ve Michael'ı onunla birlikte rüzgârın sırtında Düşler Ülkesi'ne uçmaya davet ediyordu; orada sonsuza kadar çocuk kalabilecek ve gönüllerince eğleneceklerdi. Filmdeki çocuklar bu fikirden büyülenip Peter ile kıskanç Peri Tinkerbell'le yola koyulmuşlardı. Ama Mia onları izlemiyordu.

Su kızının artık televizyona değil daha öteye, balkon kapısından dışarı baktığını gördü.

"Neyin var senin kızım?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "Benimle neden konuşmuyorsun? Bir şeyler söylesene tatlım! Herhangi bir şey!"

Mia susuyordu. Annesini duymuyor gibiydi. Televizyondaki karakterle konuşsa daha iyiydi. Peter Pan hiç değilse ağzını açıp bir şeyler söylüyordu, Su'ya hitaben olmasa bile konuşuyordu.

Su bütün bedeninin titrediğini hissetti. Çaresizliği çıldırtıyordu onu. Bu durum dayanılır gibi değildi. Keşke yapabileceği bir şey olsaydı. Burada şimdi böylece duracak, aklı kim bilir nerede olan kayıtsız kızını mı izleyecekti? O da mı gözlerini boş çamaşır ipinden ve çiçekleri kurumuş sardunya saksısından başka bir şeyin olmadığı balkona dikmeliydi?

Balkon. Önceki gece balkondaki komşu çocuğu.

Belki de çözüm buradaydı. Gece o balkonda neler olduğunu Mia ona anlatmak istemiyorsa komşu çocuğu yapardı bunu belki? O da anlatmazsa annesi... O kadın da Su'nun yaşadıklarını yaşıyorsa o zaman sorunuyla yalnız değildi hiç olmazsa. Kadın ona bir yol gösterebilirdi belki.

Mia'nın yanına gidip çömeldi ve kızının yüzüne baktı.

"Bir yere kadar gitmem gerekiyor canım. Ama hemen döneceğim. İçeride oturacaksın. Sakın balkona çıkma! Anladın mı?"

Mia onu bakışlarıyla delip geçiyordu âdeta. Ancak hâlâ gülümsüyordu.

Su onu kollarından tuttu. "Beni anladın mı diye sordum?" dedi. Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı.

Sonunda bir tepki alabildi: Mia başını salladı.

Hiç yoktan iyiydi, kızı tümüyle şuurunu yitirmemişti. Yine de sevindirici bir durumdu.

"Seni seviyorum canım," dedi Su ve aldığı karşılık yine o gülümseme oldu. O tuhaf, ilgisiz gülümseme. Çıldırmak işten değildi!

Genç kadın iç geçirerek ayağa kalktı ve daire kapısına yöneldi.

Çıkarken dönüp arkasına baktı, Mia yine önceki gibi uzanmıştı. Yüzünü ellerinin arasına almış, bacaklarını havada çaprazlamıştı. Düşünceleri her neredeyse, Su için Peter Pan'ın Düşler Ülkesi kadar ulaşılamazdı.

Komşu dairenin kapısında ad yazmıyordu. Su, komşularının adını bile bilmediği için kendini kötü hissetti. Oysa komşu kadın ve oğlu o dairede bir yılı aşkın süredir oturuyorlardı.

Kadın da onun gibi çocuğunu tek başına büyütüyordu. Oğlu, Mia'yla yaşıt gibi duruyordu. Onlarla görüşmekten belki de memnun olurdu kadın. Arada sırada birlikte bir yere gidebilir ya da birbirlerini evlerinde ziyaret edebilirlerdi aslında. Ama hiç yapmamışlardı bunu.

Su o güne kadar bu konunun hiç üzerinde durmamıştı. Komşuların birbirleriyle ilgilenmemeleri büyük kentlerde olağandı. Arada sırada ayaküstü yapılan kısa sohbetler dışında herkes kendi yaşamına çekilirdi.

Su bir an duraksadıktan sonra zile bastı, hiçbir tepki alamayınca ikinci kez zile dokundu. İçeriden müzik sesi geliyordu, daire kapıları ince olduğu için kolaylıkla duyulabiliyordu. Zile üçüncü kez bastıktan sonra kapı açıldı.

Karşısında adını bilmediği o çelimsiz çocuk duruyordu. Kot pantolon ve içinde kaybolduğu mavi renkte geniş bir tişört giymişti.

Çocuk, Su'yu kuşku dolu gözlerle süzdü.

"Merhaba, ben Susann," dedi Su. "Bitişikte oturuyorum. Mia'yla. Mia'yı tanıyorsun, öyle değil mi?"

Çocuk hiç sesini çıkarmadı. Yüzü, abanoz ağacından yontulmuş bir heykel gibi donuk ve ifadesizdi.

"Rahatsız mı ettim?"

Mutfaktan tabak çanak sesleri geliyor, evin içi kızarmış biber ve zerdeçalı andıran egzotik bir baharat kokuyordu. Su'nun kapıdan duyduğu müzik küçük bir televizyondan yayılıyordu. Su, çocuğun omuzlarının üzerinden içeriye bakıp onun da Peter Pan izlediğini gördü.

"Aa, Mia da şu an onu izliyor. Çok eğlenceli. Çizgi film sever misin?"

Su bu karşılaşmayı yumuşatmak için sesine rahat bir tını vermeye çalışsa da çocuğun yüzünde hiçbir kıpırtı olmadı. Çocuk, Su'ya dik dik bakıyordu yalnızca.

"Bana adını söyler misin?"

Çocuk yine yanıt vermedi. Sanki kızının karşısında duruyormuş gibiydi Su. Ama tek bir fark vardı; bu çocuk gülümsemiyordu bile.

Kapıyı yüzüne kapamamıştı hiç değilse. Belki de çekingen olduğu için böyle davranıyordu.

"Acaba annen..." diye söze başladı ve o sırada holde ayak sesleri duyuldu. Derken komşusu göründü.

Kadın iri yarıydı. Çiçekli önlüğü iri göğüsleriyle gerilmişti. Yüzünde aksi bir ifadeyle dimdik duruyordu. Ne gülümsüyor ne bir selam veriyordu. Gözleri, tıpkı oğlununkiler gibi kuşkuluydu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu sert bir sesle ve oğlunu Su'dan korumak istercesine geniş omuzlarının arkasına doğru çekti.

"Adım Susann Landers." Kendi dairesinin kapısını gösterdi Su. "Komşuyuz. Daha önce de karşılaşmıştık."

"Biliyorum," dedi kadın kısaca. Bir yandan da gözleriyle koridoru tarıyordu. Sanki Su'nun yanında ondan saklanmaya çalışan biri varmış da onu arıyormuş gibiydi. "Ne istiyorsunuz?"

Su lafı uzatmadan konuya girmeye karar verdi. Kibarlık olsun diye ağzından çıkacak her sözcük bu kadının kuşkusunu daha da körükleyecekti.

"Kızım için geldim. Şu an biraz... yani bir sorun yaşıyor. Kendini bugün hiç iyi hissetmiyor ama nedenini anlatmak da istemiyor. Oğlunuz ve kızım..."

"Oğlum hiçbir şey yapmadı ona!" diye Su'nun sözünü kesti kadın. "Kimseye zararı dokunmaz onun."

Su aceleyle, "Hayır, beni yanlış anladınız," dedi ve yumuşak bir ifade takındı. "Oğlunuz bir şey yapmadı. Ama şey... Dün gece balkondan balkona... sohbet ettiler sanırım. Ben de belki bir gün bir araya gelip görüşürler..."

"Benim oğlum geceleri balkona çıkmaz," diye onun sözünü bir kez daha kesti kadın. Sesinde açıkça öfke vardı. Tavrı, sıklıkla suçlanmaktan bıkmış birinin savunmasını andırıyordu. "Kızınızla ilgilenmiyor. Rahat bırakılmak istiyor, o kadar."

"Bakın, mesele de bu zaten," dedi Su. "Kızım..."

Kadın öne doğru bir adım atıp Su'ya ateş saçan gözlerle baktı.

"Bizi rahat bırakın, tamam mı? Binada istediğiniz kadar imza toplayın ama biz buradan taşınmayacağız. Bu ülkede kaçak yaşamıyoruz. Çalışıyorum ve vergilerimi ödüyorum. Oğlumun kızınızla işi olmaz, hiçbir işi olmaz!

Su öylesine şaşırmıştı ki kadının suçlamalarını kavrayamadı. "Ne imzası?"

Kadın acı bir kahkaha attı. "Masum rolü yapmayın. Bu binada zencilerin sevilmediğini biliyorum. Vaktiyle ırkçılıktan kaçtık ama bu ülkenin de pek bir farkı yok."

Su başını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı. "Lütfen inanın bana, bir imza kampanyasından kesinlikle haberim yok, ayrıca size karşı falan değilim. Kızımla bazı sorunlar yaşadığım için sizinle konuşmak istemiştim."

Şimdi şaşırma sırası kadındaydı. Yüz hatları biraz yumuşar gibi oldu. Su'yu küçümseyen bir edayla tepeden tırnağa süzdü. Ona muhtemelen inanmıştı ama tutumunu değiştirmiyordu.

"Hepimizin sorunları var," dedi sonra kadın. Sesi biraz yumuşamıştı. "Başkasından yardım isteyin. Biz rahat bırakılmak istiyoruz. Anlaşıldı mı?"

Su'nun yanıtını beklemeden kapıyı kapattı. Ardından anahtar ve kapıya içeriden takılan zincirin sesi geldi.

Kendi kapısının önüne geldiğinde toparlanmak için biraz durdu. Duyduklarına inanamıyordu. Sırf ten renkleri farklı diye apartmanda komşularına karşı imza mı toplanmıştı? Genç kadının bundan hiç haberi yoktu.

Dalgın dalgın eve girdi. Salondan hâlâ Peter Pan'ın sesi geliyordu. O sırada arkadaşlarıyla birlikte Kaptan Hook ve onun korsan çetesiyle mücadele ediyordu.

"Geldim canım," diye holden seslendi Su.

Zaten yanıt almayı beklemiyordu, almadı da.

Küçük dolabın üzerindeki duvara asılı fotoğraflara iç geçirerek baktı. Fotoğrafların çoğunda Mia vardı. Hepsinde gülüyordu ve keyfi yerindeydi. Karnaval prensesi Mia. Mia sınıf arkadaşlarıyla. Mia okul gezisinde. Mia ve Su havuzda.

Fotoğraflardan birini Su hayvanat bahçesindeyken çekmişti. Mia burada beş yaşındaydı ve bir yavru eşekle dostluk kurmuştu.

"Her söylediğimi anlıyor," demişti Mia. "İnan bana anne, ne desem anlıyor!"

O gün eşekle bile konuşmuştu, diye düşündü Su ve gözleri doldu. *Şimdi annesinin karşısında ağzını açmıyor.*

Gözlerini silip omuzlarını dikleştirdi ve salona geçti.

Mia yoktu. Ama televizyon açıktı. O sırada ekranda Wendy'nin annesi, kızının yatak odasına giriyor ve boş yatakla karşılaşınca irkiliyordu.

Su da irkildi. Hayır, doğrudan korkuya kapıldı. Çizgi filmdeki anne, Wendy'nin pencere eşiğinde uyuyakaldığını görüp

huzurla iç geçiriyordu. Su, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken balkon kapısına doğru koştu.

Kapı kapalıydı.

Şükürler olsun!

Mia balkonda değildi, evden çıkmış da olamazdı, yoksa holde karşılaşırlardı.

Su derin bir soluk aldı ve koridorda yürüyüp kızının odasına gitti.

Mia yatağındaydı. Yorganını çenesine kadar çekmiş, gözlerini kapamıştı. Su da tıpkı filmde Bayan Darling'in yaptığı gibi iç geçirdi, kızının yatağının kenarına oturup hafifçe alnını okşadı.

Ateşi yoktu, soğuk terler de dökmüyordu. Uyuyordu sadece, gözkapaklarının seğirmesine bakılırsa rüya da görüyordu.

Umarım güzel bir rüyadır, diye düşündü Su. *Ve umarım yarın sabaha kadar benim tanıdığım eski Mia'ya dönüşür. Durmadan konuşan ve gülen o sevimli küçük kıza...*

Bir anda çok bitkin olduğunu hissetti. Bir gün içinde yaşadığı stres, üzüntü ve gerginlik onu tüketmişti. Olduğu yerde devrilecekmiş gibi yorgundu ve uykusu vardı, içinden kızının yanına uzanmak geldi. Ama bir süre daha uyanık kalması gerektiğini düşündü. Mia'nın rahat bir uykuya daldığından ve uyurgezerlik yapmayacağından emin olmak istiyordu.

Hole döndü, daire kapısını kilitledi ve anahtarı kot pantolonunun cebine soktu. Salondaki konsolun üzerinde duran çanaktan salon kapısının anahtarını aldı ve bu kapıyı da kilitledi. Böylece Mia gece ne evden çıkabilir ne de balkona ulaşabilirdi.

İçindeki tedirginliğin ağır ağır azaldığını hissetti. Başka düşüncelere dalabilmek için yatakta bir süre kitap okuyabilirdi belki.

Tam banyoya geçeceği sırada telefon çalmaya başladı. Yine korkuyla irkildi.

Laura yatağına oturmuş gözlerini ovalıyordu. Yorgun ama mutluydu. Yanında kapağı açık bavulu duruyordu. En küçük bavulu seçmişti. Gideceği yerde çok şeye ihtiyacı olmayacaktı. "Durumunu" belli etmeyecek kadar bol bir iki kot pantolon, tişört ve rahat bir kazak yeterliydi. Armani etek ceket takımlar, etekler ya da ipek çamaşırlar gerekmiyordu, dağ gibi kozmetik malzemelerinin içinden de en önemlilerini yanına alacaktı sadece.

Parfüme hiç ihtiyacı yoktu. Banyosundaki rafa dizili bütün o pahalı kokuları toplantılarla, pahalı restoranlarla ve tabii Victor'la bağdaştırıyordu ama artık bunların hepsi bitmişti.

Cep telefonunu aldı, yeniden açtı ve açar açmaz kana susamış sivrisinek sürüsü gibi saldıran cevapsız arama, mesaj ve elektronik posta bildirimlerini görmezden geldi. Kişiler listesinden Su'nun numarasını buldu, üzerine dokundu ve gözlerini kapatıp kendini yatak örtüsünün üzerine bıraktı.

Su telefonu iki kez çaldıktan sonra açmıştı. Sesi yorgun geliyordu ve Laura telefon ekranına bakınca saatin onu geçtiğini fark etti. Günün böylesine hızlı geçip gittiğini fark edememişti.

"Bu kadar geç aradığım için kusura bakma," dedi. "Yarın sabah uğrayıp tatil evinin anahtarını alabilir miyim diye soracaktım."

"Oraya mı gideceksin?" Su şaşırmıştı, haklıydı da. "İzne mi çıktın?"

"Bir anlamda, evet."

"Aldığın o büyük iş ne olacak?"

"O işi berbat ettim, yenileri de gelmeyecek." Laura yarı yorgun, yarı rahatlamış bir sesle iç geçirdi. "İstifa ettim."

"İstifa mı ettin?" Laura, Su'nun şaşkınlık içindeki yüzünü görür gibiydi şimdi. "Tanrı aşkına, ne oldu?"

"Çok şey! Şu an her şey karmakarışık görünüyor."

"Neden peki?"

Güzel soruydu bu. Bütün karışık işlerde olduğu gibi nedeni çoktu ama olayı tetikleyen bir neden her zaman vardı tabii.

"Söylemesi zor. Ancak bu arada şunu öğrendim, sen haklıymışsın ve ben yanılmışım," dedi Laura kısa bir süre düşündükten sonra. "Sen bundan sonra da o başhekime yüz vermemeye devam et. İnsanın birlikte çalıştığı biriyle ilişkiye girmesi büyük bir hataymış. Özellikle de üstüyle."

"Demek sorun Victor."

Su'nun sesinde anlayış ve duygusallık vardı. Laura gözlerini tavana dikip başını salladı.

"Nedenlerden biri de o, evet. Ama şu an telefonda anlatılamayacak kadar karışık."

"Gelmek ister misin? Yatmama daha çok var."

Canım kardeşim, diye düşündü Laura gülümseyerek. *Dünyanın en iyi kardeşi. Her zaman arkamda.*

"Çok tatlısın, canım ablam. Ama bavulumu hazırlayıp erkenden uyumak istiyorum. Çok çılgın bir gün geçirdim."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Evet, tahmin edebiliyorum."

Su'nun duraksaması ve sesindeki bitkinlik Laura'nın dikkatini çekmişti. Önce doğruldu, sonra yatağın kenarına doğru kaydı.

"Sen iyi misin?"

Su vereceği yanıtı düşünürmüş gibi bir an sustu. "İyiyim ben," dedi sonra, "yorucu bir gündü sadece."

Laura ablasını iyi tanırdı, Su'nun bir şeyi geçiştirdiğini sesinden anlamaması olanaksızdı.

"Su, neyin var? İyi olmadığın sesinden belli. Söyle hadi!"

"Gerçekten idare ediyorum, üzülme sen. Zaten yeterince derdin var."

Laura son sözleri duymazdan geldi. "Mia'yla mı ilgili?"

Laura önce bir hışırtı duyar gibi oldu; Su'yu ahizeyi göğsüne bastırmış, ağlamamak için uğraşırken gözünün önüne getirince yüreğine bıçak saplanır gibi oldu. Su yeniden konuşmaya başladığında sıkıntısı daha da arttı Laura'nın. Ablasının kendine güçlükle hâkim olmaya çalıştığı, sesine doğrudan yansıyordu.

"Durumu yine kötüleşti," dedi Su titreyen sesiyle. Sonra Pinky's'teki tatsız geçen kahvaltıdan, hayvanat bahçesinde kelebeklerle yaşadıkları garip olaydan ve Mia'nın o akşam onu çıldırma noktasına getiren garip gülümsemesinden söz etti. Derken sesi çatladı ve hıçkırmaya başladı.

Laura biraz bekledikten sonra, "Mia'yı Patrick'e götürdün mü?" diye sordu.

"Evet." Su burnunu sildi, ahizeyi yeniden eline aldığında biraz toparlanmıştı. "Patrick, Mia'nın bir sağlık sorunu olmadığını ve muhtemelen biraz gergin olduğunu söyledi. Okul stresiyle alakalı olabilirmiş."

"Bu kadar mı?"

"Fiziksel hiçbir şeyi yokmuş. Patrick biraz değişikliğin Mia'ya iyi gelebileceğini söyledi ve birkaç gün bir yerlere gitmemizi önerdi."

Laura dönüp bavuluna baktı. "Hadi benimle gelin o zaman."

"Eve mi?" Su'nun sesinde öyle bir şaşkınlık vardı ki sanki Laura ona Mars'a uçmayı önermişti.

"Evet, neden olmasın?"

"Oraya artık neden gitmek istemediğimi çok iyi biliyorsun."

Laura biliyordu elbette. Kendisi de aynı nedenden uzun zamandır uğramamıştı oraya. Ama yeni bir başlangıç yapabilmek için aradan epeyce bir süre geçmişti. Öyle ya, evi elden çıkarmamaya neden karar vermiş ve gelen onca alıcıyı geri çevirmişlerdi? Oysa ev satılsa alacağı paya Su'nun çok ihtiyacı vardı.

Laura bu düşüncesini kendine sakladı. "Eskiden orayı çok severdiniz. Mia gölde yüzmeye bayılıyordu."

Ahizeden derin bir iç çekme sesi duyuldu. "Biliyorum. Ama şey... Of, ne demek istediğimi biliyorsun işte. Bugün hiçbir şey eskisi gibi değil artık."

"Bence bir düşün," diye önerdi Laura. "Yarın bana vakitlice haber verirsen daha büyük bir otomobil kiralarım."

Yine sessizlik oldu. Laura, ablasının düşündüğünü hissedebiliyordu.

Laura mavi kilimin üzerindeki çıplak ayaklarına baktı. Küçük bir kızken iskelenin ucunda oturur, suyun içine uzattığı ayaklarına saatlerce gözlerini dikerdi. Özlemle andığı huzurlu günlerden kalma, huzurlu bir fotoğraftı bu.

"Kendimi epeydir bu kadar kötü hissetmemiştim," dedi sonra. "Göl kıyısında geçireceğim birkaç gün kafamı toplamama yardımcı olacaktır umarım. Temiz hava, uzun gezintiler, kendi pişirdiğim yemekler... İçimden tam da bunları yapmak geliyor."

"Ama sen yemek pişirmeyi bilmezsin ki!"

Laura bıyık altından güldü. Ablasının tipik sözleriydi bunlar ve iyiye işaretti. "Babam ne derdi, anımsa: Doğru karar başarının yarısıdır ve insanın öğrenemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"O halde doğru kişiden öğren."

"Yani benimle geliyorsunuz demek mi bu?"

"Kiralık aracın ödemesini paylaşmak koşuluyla, evet. Ne de olsa bu defa senden çok para kazanıyorum. Yani sen yeni bir işe girinceye kadar en azından."

"Anlaştık," dedi Laura ve kendini tutamayıp sırıttı. "Giderleri paylaşıyoruz, sen de bana yemek yapmayı öğretiyorsun!"

Su'nun da gülümsediğini biliyordu. "Eh, o kadar uzun süre kalmayız gerçi ama denerim."

Ertesi sabah buluşmak üzere sözleştiler. Laura yatağına yeniden uzandığında uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Ablasıyla birbirlerine iyi geleceklerdi ve bu kısa tatil belki Mia üzerinde de olumlu bir etki yaratırdı.

Sanki çocukluklarına doğru bir yolculuğa çıkacaklardı. Ne Victor'un ne Patrick'in olduğu eski günlere döneceklerdi. Henüz göl kıyısında oynadıkları, yetişkinliğin gündelik rollerine hapsedilmeden önce kendileri olabildikleri günlere...

Eski günlerdeki gibi olamazdı elbette ama Laura çocukluklarına dair o ruhun bir parçasını olsun bulabilmeyi ve bundan bolca enerji sağlamayı umuyordu.

"Su'yu bu işin içine çekmek hayatımın en büyük hatasıydı," dedi Laura Schrader.

Gözlerini parmaklarını iyice ayırdığı ellerine dikmişti, sanki yığılmamak için ellerinden destek alıyor gibiydi. Gözleri kızarmıştı ve nemliydi ama ağlamıyordu. Duygusal bir kıpırdanma gösteremeyecek kadar bitkin gibi duruyordu.

Robert ona kaygıyla baktı. Kadından, yüksek adrenalin salınımına bağlı ekşimsi bir koku yayılıyordu. Ağzının kenarları zaman zaman kontrolsüzce seğiriyordu, bedeni hafifçe titriyordu ve beti benzi atmıştı.

Robert başka koşullarda bu görüşmeyi çoktan yarıda kesip başka bir güne ertelerdi. Kadının durumu kötüleşmeye devam ederse yapacaktı da bunu. Ama şimdilik beklemek zorundaydı, zamanla yarışıyorlardı çünkü. Böylece kadını dinlemeyi ve onu gözlemlemeyi sürdürdü.

"Düşünüyorum da göl evine tek başıma gitseydim her şey farklı mı olurdu acaba?" dedi Laura Schrader gözlerini ellerinden ayırmadan. "Ya da hepimiz evlerimizde kalsaydık ne olurdu? Ama

sanırım yine de kaçamazdık. Herhalde olması gereken buydu. Göle çok fazla taş attık çünkü."

Derin derin iç geçirdi ve başını kaldırıp Robert'e baktı. "Olanları artık değiştiremeyiz. Ama hiç değilse geleceği değiştirmek için bir şansımız vardır belki. İnanın bana, böyle bir şansı ele geçirmekten başka bir isteğim yok bu hayatta. Hepimiz için."

Sonra anlatmayı sürdürdü. Kameranın sessiz gözü onun ağzından çıkan her sözcüğü, Bennell'in oturup ilgiyle dinlediği yandaki odaya naklediyordu.

Musul'un Otuz Kilometre Doğusu

IRAK

Başarmışlardı. Uzun bir yolu yürüyerek katetmişlerdi sonunda. Anlatıldığına göre bu yolculuğu en güçlüleri tamamlayabilmişti ve evet, o da hayatta kalanlardan biriydi. Ama kampa ulaştıklarında Ayham yine de rahat değildi. O gün yaşanacakların henüz bitmediğini biliyordu çünkü öğle saatini henüz geride bırakmışlardı.

Güneş tepedeydi ve kavurucu ışınlarını küçük grubun üzerine dikmişti. Sabah yola çıktıkları sırada on dört kişilerdi. Ama şimdi on iki kişi kalmışlardı. On iki erkek çocuk, içlerinden en küçüğü on, en büyüğü on dört yaşındaydı.

Ayham on bir yaşındaydı ve yaşamında o gün olduğu kadar bitkin düşmemişti hiç. Ölesiye yorgundu, adım atacak gücü kalmamıştı ama yine de yanındakilere belli etmiyordu. Aksi halde başına gelecekleri eğitmen Najim o sabah diğer iki çocuk üzerinde açıkça göstermişti. Sonra da öteki çocukların onları kuma gömmelerini istemişti.

Ölen iki çocuk uyuyormuş gibi duruyordu. Hatta Ayham, birinin bir deri bir kemik kalmış yüzünde sonunda rahatlamaktan kaynaklanan hafif bir tebessüm görür gibi olmuştu. Ayham da içinden kum çukuruna yatıp uyumayı geçirmiş ama bunu kimselere söylememişti. Başına tek bir kurşun sıksa her şey biterdi ve kurtulurdu.

Onu durduran tek şey, abisinin uyaran bakışları olmuştu. Tarık, Ayham'dan iki yaş büyüktü ve kardeşinin düşüncelerini kitap gibi okurdu.

Mesele yalnızca sen değilsin, demişti Tarık'ın gözleri. *Sen pes edersen beni de vururlar!*

Eğitmenlerin o iki çocuğa yaptıkları gibi... İsimlerini bile bilmedikleri çocuklara. Çünkü oralarda isimlerin hiçbir hükmü yoktu. İsimler kişiyi kibirli olmaya özendirir, diye akıllarına sokmuştu Najim, bu da kendini tek gerçek dine vakfeden kişiye yakışan bir durum değildi.

Ayham böylece yazgısına teslim olmaya devam etmişti. Kendisi değil Tarık için yapmıştı bunu. Başka kardeşini de kaybetmek istemiyordu artık.

Kızgın sıcakta Fata Morgana serabı gibi dalgalanan çadırların önünden geçtiler. Ayham çok susamıştı. Ağzı tozdan kurumuştu, yüzü alev alev yanıyordu ve karnı, Najim'in çizmeleriyle attığı tekmelerden sızlıyordu. Eğitmen buna *yoksunluk çekerek güçlenme* diyordu. Göğüs göğüse savaş idmanı için gerekliydi bu. Tekmeleri, çocukların kaslarını çeliğe dönüştürecekti ve kasları çelik gibi olduğunda da artık acı nedir bilmeyeceklerdi.

Susuzluk, bitkinlik ve çektiği acıdan daha kötüsü, gidecekleri yeri düşünmekti. Sıcak rüzgâr leş gibi kokuyu üzerine henüz üflemeden Ayham'ın midesi kasıldı.

O gün sıra ondaydı, ötekiler görevlerini yerine getirmişlerdi. Kampı, adına *Arınma Vadisi* denen yerden ayıran tepeyi aşmışlardı. Ayham bakışlarını yere çevirdi. Önlerinde duran şeyleri görmemek için yürürken gözlerini botlarına dikmişti. Yine de o manzara gözünün önünden gitmiyordu. Burada yaşadıklarının anısı çok güçlüydü, tıpkı o leş gibi koku ve çukurdaki çınlama gibi.

Eğer şeytan, imansızların savunduğu gibi gerçekten sineklerin efendisiyse o zaman orası cehennemin ta kendisiydi. Öyle ya da böyle, oradaki yaşam çöllerdeki kum kadar geçiciydi.

Najim gruba, durup yan yana dizilmelerini emredince Ayham başını kaldırdı. Yüzleri kapalı iki eğitmenle daha karşılaştı. Ve Kazem'i gördü.

O sensin demek, diye düşündü ve buz gibi ürperdi. Kazem Ivas onun gözünde aileden biriydi. Annesi alışverişlerini onun dükkânından yapar, babası onunla çay içerdi. Kazem onlara bir seferinde hurma vermişti; ona, Tarık'a ve kız kardeşlerine. Ama şimdi hepsi büyük hedeflere uygun olmadıkları için Yaradan'ın huzuruna dizilmişlerdi.

Najim, Ayham'ı ve abisini bir seçim yapmaya zorlamıştı. Mücahit olmaya değer olduklarını kanıtlamalarını istemişti, aksi halde onların da başları uçacaktı. İmanları temiz olmadığı gerekçesiyle Najim'in adamlarının Ayham'ın annesine ve babasına yaptıkları gibi.

Tarık da o da kendilerinden istenileni yapmışlardı. İki küçük kızı kucakladıkları gibi gömleklerini sıyırmış ve onları belediye binasının parmaklıklarına asmışlardı. Ayham sonra gözlerini, parmaklıkların birkaç metre ötesinde kazığa çakılarak ölen belediye başkanının başına dikmişti. Çünkü gömleklerinin yakası onları boğdukça ağlayıp tepinen kız kardeşlerini izlemektense ölmüş adamın başına bakmak daha katlanılırdı.

İnsan, hayatta kalmak için aklına bile gelmeyecek şeyleri yapabiliyordu. Yaşamları, onlara kalan tek şeydi. Yalnızca kendisinin değil, abisinin de yaşamıydı söz konusu olan. Kız kardeşlerini nasılsa kurtaramayacaklardı. Savaşamayacak ve Yaradan'ın askerlerine erkek evlat doğuramayacak kadar küçüklerdi çünkü.

Yine de bu yaptığından dolayı kendini asla affetmeyecekti. Uykusunda bazen kız kardeşlerinin adlarını sayıklayan Tarık da aynı durumdaydı.

Ninive.

Uarvin.

Sıra şimdi Kazem'deydi. Tacir, adamların önünde kuma diz çökmüş ağlıyordu. Adamın ellerini arkasından bağlamışlardı. Sakalına ve yüzüne kan ve kum bulaşmıştı ama çocukları görünce gülümsedi. Tanımıştı onları, bu gülümsemeyle onlardan merhamet dileniyordu.

Kazem dudaklarını kımıldattı ama anlaşılmaz bazı sesler çıkarabildi yalnızca. Dili, önünde, kumun üzerinde duruyordu. Tek gerçek dinin savunucuları, bütün kâfirlere yaptıkları gibi adamın dilini koparmışlardı.

Böylesi daha iyi herhalde, diye düşündü Ayham. Tacir her zaman çok konuşurdu. Şimdi dili olsa işini çok zorlaştırırdı bu. Tıpkı kız kardeşleri gibi Kazem'i de kurtarmak zordu. Annesini ve babasını da. Ya da gerçek iman edenlere karşı çıkmaya cesaret eden köyündeki öteki insanları da.

Najim, yüzündeki bezi açtı, başını kaldırdı ve kollarını iki yana uzattı.

"Kitapta yazıyor: Hiçbir peygamber, yeryüzünde katliam yapmadan birilerini esir almamıştır," dedi gür bir sesle. "Kitapta şu da yazıyor. Doğrudur, onlardan öcünü O alacak ama içinizden kimilerini başkaları üzerinden sınamak istedi."

Bir an durdu, Yaradan'ın sözlerinin etkisini bekledi, sonra kollarını indirip çocuklara baktı.

"Ve doğrudur, ey layık olmayanlar, zaman imtihan zamanıdır. Bize lütfettiği her gün yeni bir imtihandır. Ve bu kez, O'nun öcünü alma şerefi sana verilmiştir."

Bu sözlerle Ayham'ın yanına gelip kemerindeki hançeri çıkardı. Ayham, o eğri kılıcı çok iyi tanıyordu. Bıçak, şimdiye kadar canını aldığı insanların kanından pas tutmuştu. Üzerine şimdi yeni bir kan eklenecekti.

"Yaradan'ın adına yap," dedi Najim ve çocuğa hançeri uzattı.

Ayham hançerin bıçağına baktı. Bedeni taş kesilmişti ama yine de tepeden tırnağa titremeye başladığını hissetti. Aklına hurmalar, lezzetli çay ve annesinin Kazem'den kız kardeşleri için satın aldığı gömlekler geldi. Annesinin Kazem'le yaptığı pazarlığı ve sonunda anlaşmalarını anımsadı. Najim'in elebaşı değil de yalnızca köy öğretmeninin büyük oğlu olduğu, öğleden sonraları keçileri güttüğü günleri anımsadı. O keçilerin sütünden peynir yapılır, Ayham da ailesiyle oturup o peyniri yerdi...

"Yaradan'ın adına yap!" diye bağırdı Najim. Sonra yüzleri maskeli olan iki adama bakıp başını salladı, adamlar da Tarık'ın yanına gidip silahlarının namlularını onun başına dayadılar.

Ayham yutkunmak, boğazındaki korkunç yumrudan kurtulmak istedi ama ağzı çölden de kuruydu şimdi. Neyse ki bu sayede ağlayamıyordu. Gözyaşları çoktan kurumuştu.

Titrediğini gizlemek için ağır ağır derin bir soluk aldı, ellerini uzatıp hançeri aldı.

"Güzel," dedi Najim başını sallayarak. Sonra yüzünde küçümser bir ifadeyle Kazem'i gösterdi. "Bu rezil, Yaradan'ın adına leke sürdü. Bizimle savaşan kâfirlere teslim olmak istedi. Böylece tek gerçek dine hıyanet etti. Ve hainlerin yaşamaya hakları yoktur. Bir hayvan o, bu yüzden de hayvan gibi ölecek. O halde git ve hayvan keser gibi kes onu!"

Ayham yeniden derin bir soluk aldı. Kavurucu tozlu hava göğsünü yaktı.

Cehennem burası, diye düşündü, *yapabileceğim tek şey, Tarık'ı tehlikeye atmamak. O, kurtarabileceğim tek kişi. An-*

nemi, babamı, kız kardeşlerimi kurtaramazdım, Kazem'i de kurtaramam. Sadece Tarık hayatta kalabilir.

Dizlerinin bağı çözülmüş, bacaklarında güç kalmamıştı. Kemikleri sıcaktan erimişti âdeta. Güçlükle birkaç adım attı.

Diz çökmüş bekleyen Kazem'in yanına geldiğinde adama yukarıdan aşağıya baktı; çocuk olan kendisi değil de tacirdi sanki.

Silah tutunca adam olursun, demişti Najim ve o an gerçekten öyleydi.

Najim, Kazem'in arkasına geçti, saçlarından yakaladığı gibi başını arkaya doğru çekti.

Ayham, adamın kül gibi solmuş boynuna baktı. Sakalının, tıpkı babasında da olduğu gibi bazı noktalarda deri altına doğru uzamış kıllarını gördü. Babasının boynunda da böyle kırmızı lekeler çıkardı. Lekeler kaşınır, babası da boynunu sıklıkla kaşırdı.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Najim. "Kararsız mısın yoksa?"

Şimdi dudakları da titriyordu ve bilincini her an yitirecek gibiydi. Eğer öyle olursa hem kendisinin hem de abisinin hayatı sönerdi. Kazem'inki sönmüştü bile, bundan kuşku duymak ölümcül bir hata olurdu.

Ayham elini kaldırıp Kazem'i alnından tuttu. Kurban ne kadar az hareket edebilirse o kadar hızlı olurdu. Bunu pek çok kez görüp anlamıştı.

Kazem ağlıyor, Ayham'ın yüzüne bakabilmek için kıvranıyordu. Ayham, gözlerini adamın yalvaran bakışlarından kaçırdı.

Gerçekten bir hayvan kestiğini düşünmeye çalıştı. Bir keçi örneğin. Bunu Tarık öğütlemişti ona. Çünkü o da böyle başarmıştı.

Ayham hançeri tuttuğu sağ elini kaldırdı, kolunu arkaya atıp hız aldı ve hançeri indirdi. Tıpkı ona öğrettikleri gibi. Hançerin eğik ucu Kazem'in ensesine saplanınca Najim bir adım geriledi.

"Şimdi ucu hızla öne doğru çek!" diye buyurdu çocuğa ve Ayham denileni yaptı.

Bıçak atardamarını kesip kanı bir fıskiyeden çıkarcasına göğe doğru fışkırınca Kazem şiddetle seğirmeye başladı. Sonra kanlar kızgın bir yağmur gibi Najim'in ve Ayham'ın üzerine indi ama Ayham durmadı. Olabildiğince hızla kesmeye devam ediyor ve becerebildiği ölçüde Kazem'i alnından tutmayı sürdürüyordu.

Ama henüz on bir yaşındaydı, gücü yetmiyordu. Üstelik onlara çok az yiyecek veriliyordu ve kavurucu sıcakta çok uzun bir yol katetmişlerdi. Hançer ortalarda bir yerde takılıp kaldı. Ne öne ne de arkaya oynatılabiliyordu. Bu yetmiyormuş gibi Kazem çaresizlik içinde çırpınıyor ve korkunç sesler çıkarıyordu. Bitmek bilmeyen hırıltılı bir çığlıktı bu, Kazem'in hem ağzından hem de kesilmiş boğazından çıkıyordu.

"Kesmeye devam!" diye kükredi Najim. "Yaradan'ın adına, kesmeye devam et!"

Ama olmuyordu işte. Ayham bu işi bitirip kurtulmak için ne kadar uğraşsa da hançer Kazem'in kemiklerine takılıp kalmıştı.

"Çekil!" diye tıslad Najim.

Ayham bunun üzerine taciri bıraktı ve sırtına bir tekme savurdu. Kazem yüzüstü kuma devrildi.

Najim, can çekişen Kazem'in sırtına çıktı, adamın boynunun yan tarafına saplanıp kalmış hançerin sapını kavradı ve bütün gücüyle çekti. O da zorlanıyordu, belli ki bıçak körelmişti. Ama sonunda başardı ve çok geçmeden Kazem'in başı Ayham'ın ayaklarının dibine yuvarlandı.

Najim doğrulduğunda giysileri kan içinde kalmıştı. Güçlükle soluk alarak Ayham'a baktı. Gözlerinden öfke fışkırıyordu.

"Beceriksiz sünepe! Bir dahaki sefere de başaramazsan senin kafanı keserim! Anlaşıldı mı?"

Ayham gözlerini yere indirip başını salladı.

"Şimdi git ve onu diğerlerinin yanına götür."

Ayham yine başını salladı. Kazem'in kafasını hiç oraya bakmadan saçlarından tutup kaldırdı, çocukların yanından geçip kafa yığınına doğru yürüdü. Tarık ve öteki çocuklar başlarını önlerine eğip hiç konuşmadan arkasından baktılar.

Ayham ağır ağır yürüyordu. Midesi müthiş bulanıyordu ve sendelemekten korkuyordu. Titreyen parmaklarını Kazem'in saçlarına iyice gömdü. İnsan kafası nasıl da hafifti! Düşünmüş ve hissetmiş bir kafanın daha ağır olması gerekirdi aslında. Babasının onlara bir zamanlar öğrettiği gibi, ne de olsa düşünceler ve duygular dünyayı değiştirebiliyordu. Böylesine önemli bir şey neden bu kadar hafifti acaba?

Ayham yığına yaklaştıkça sineklerin vızıltısı artıyordu. Yüzlerce kafadan oluşuyordu yığın; Ayham'ın annesinin, babasının, amcası Munir'in ve kuzeni Lya'nın kafaları da oradaydı. Kız kardeşlerinin kafaları da kesilip buraya atılmış mıydı acaba? Ayham bunu bilmiyordu. Böyle olmaması için içinden dua etti, en çok onları görmeye dayanamazdı.

Yığına bakmadan Kazem'in kafasını en tepeye bıraktı ama aşağıya yuvarlanmamasına özen gösterdi. Elleri hâlâ titrese de hislerine güveniyordu.

Şimdi vızıltı büyüyüp her şeyi içine alan tek bir sese dönüşmüştü. Ama Ayham dikkatle kulak verince anladı ki vızıltıdan çok, bir ses deniziydi bu.

Önce yanıldığını sandı çünkü acılar içindeki yorgun zihni ona oyun oynuyor olmalıydı. Ama başını biraz yana eğdiğinde sesleri daha net duyabiliyordu. Yüzlerce ses bir ağızdan konuşuyordu. Ayham yine de her birinin söylediğini açıkça anlayabiliyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. Uzun, çok uzun zamandır ilk gülümsemesiydi bu.

Arka tarafta Najim'in böğürdüğünü duydu ama bu kez öfke ve dehşetten bağırıyordu. Ayham dönüp arkasına baktığı sırada bir kurşun atıldı.

Najim, Kazem'in başsız cesedinin yanına devrilmiş, kumun içinde kıvranıyordu. Ellerini bacaklarına bastırmıştı, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Tepesinde Tarık dikiliyordu, iyice eğilmiş olan hançeri ikinci kez saplamaya hazırlanıyordu. Ölümcül darbeyi indirecekti. Najım'ın ona öğrettiklerini aynen uyguluyordu.

Öteki çocuklar, hareketsizce yerde yatan bir maskelinin çevresini sarmıştı. Adamın göğsünde kanlı bir kurşun yarası vardı. Çocuklar ölünün üzerinde tepinmeye başladıkları sırada, öteki maskeli kaçmaya çalıştı. Ancak yaşça diğerlerinden büyük olan bir çocuk elindeki tüfeği ona doğrultmuştu bile. Ve ilk kurşunu tam isabet ettirdi.

Ayham mutlulukla başını sallayıp diğer çocukların yanına gitti. Çocuğa adını sormaya karar verdi. Müthiş bir keskin nişancıydı çünkü. Ayham bunu ona söylemeliydi.

Kampa, diğer eğitmenlerin yanına gitmeden önce...

O gece ona musallat olan kâbus en kötüsüydü. Laura devasa bir çöplüğün üzerinde durmuş, yanmış lastik, plastik ve metal kokusu alıyordu, ayrıca kesif dumanlar gözlerini, burnunu ve ciğerlerini yakıyordu.

Soluk almak için kendini yatağında sağa sola attı, o sırada düşündeki Laura çöplükten kurtulmaya çalışıyordu.

Ama oradan kaçış yoktu. İsli dumanların arasından seçebildiği kadarıyla ömürlerini çoktan tamamlamış monitörler, televizyonlar, elektrikli fırınlar, bilgisayar kutuları, kablo yumakları, hortumlar ve akla gelebilecek her türlü hurdanın oluşturduğu tepeler ufka kadar uzanıyordu.

Laura koşuşturup duran farelere dehşetle baktı. Çok büyüklerdi, haince bakan gözleri âdeta yanıp sönüyordu ve keskin sarı dişleri vardı. Boz rengi kılları sıska bedenlerinden ayrılmış gibi duruyordu.

Bir an durup Laura'ya baktılar ve yaklaşmaya başladılar. Laura hayvanların kara gözlerindeki haris parıltıyı gördü. Av kokusu almışlardı.

Laura koşmaya başladı, çöplüğün içinden geçerken sendeledi, birbirine dolanmış kablolara ayağı takıldı ve yüzüstü yere düştü. Ve hemen arkasında bir fare sürüsü belirdi, çöp yığınlarının içinden atlayarak ona doğru yaklaşıyorlardı.

Laura hem düşünde hem gerçek hayatta çığlığı bastı, ardından sahne değişti. Çöpler ve fareler kaybolmuş ama kötü kokular dağılmamıştı. Hatta bunlara mide bulandırıcı başka bir koku daha eklenmişti. Laura kendini oluklu sacla örtülü bir kulübede bulmuştu şimdi, buraya da ağır bir çürümüş ceset kokusu hâkimdi.

Karşısında küçük bir oğlan vardı, eski püskü bir yatağın yanına çömelmiş ağlıyordu. Orada yatan cansız bedenin elini tutmuştu. Ölünün boyu çocuğunki kadardı. Cesedin üzeri sinek kaynıyordu. Hayvanlar bir deri bir kemik kalmış bedeni ve üzerine boz rengi parşömen örtülmüş kurukafayı andıran yüzü tamamen kaplamışlardı.

Laura, çocuğun, *buradan çok uzaklara gideceğiz,* diyerek hıçkırdığını duydu. *Bütün insanların zengin olduğu yere gideceğiz. Bir de çöplerin olmadığı, tek bir çöpün dahi olmadığı yere.*

Çocuk sonra onun varlığını hissetti. Başını kaldırıp baktı. Çocuğun yüzü, Laura'yı az önce gördüğü farelerden ya da orada yatan cesetten daha çok ürküttü. Bakışlarında tüm dünyanın acısı birikmiş gibiydi.

Bize ne yaptığınızı görüyor musun, diye ona çıkıştı çocuk. Sonra yerinden fırladı, cesedin üzerinden uçarak atladı ve Laura'ya saldırdı.

Laura bir çığlık daha attı, döndü ve onu sıkıca tutan çocuğun elinden kurtulmaya çalıştı. Derken uyandı, terden sırılsıklam olmuş, yastığına sımsıkı sarılmıştı.

Bu düş... nasıl da gerçek gibiydi! Laura bütün duyularıyla yaşamıştı o anları, hatta oğlanın derin acısını bile içinde hissetmişti. Hatta kinini, ona ve onlara bu acıyı yaşatan herkese karşı duyduğu sınırsız öfkeyi algılamıştı. Bu acı öylesine karmaşık gelmişti ki Laura'ya, devasa çöplükteki sayısız kablo yumaklarını çözmek ister gibi bir duyguya kapılmıştı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, bir de başı çok ağrıyordu. Daha da kötüsü, yanmış çöp ve çürümüş ceset kokusunun burnundan hâlâ gitmemiş olmasıydı.

Oraya sanki gerçekten gitmiş gibiyim.

Ertesi sabah uzun uzun banyo yaptı. Uykusunu alamadığını Su'nun anlamasını istemiyordu.

Aynadaki görüntüsünü kabul edilebilecek düzeyde olduğuna karar verdikten sonra tuvalet çantasını, yarısı boş olan küçük bavuluna yerleştirdi.

İlginç, insan ne kadar az eşyayla yetinebiliyormuş meğer, diye düşündü. Daha önceki yolculuklarında en büyük çantalarını ve bavullarını bile bastırarak kapatırdı.

Mutfağa gitti, iki dilim kepekli tost ekmeğine tereyağı ve bal sürüp büyük bir bardağa portakal suyu doldurdu.

Normal zamanlarda kahvaltı etmezdi, bir fincan kahve ve bir multivitamin hapı ona yeterdi. Ama şimdi tostu öylesine büyük bir iştahla mideye indiriyordu ki birisi görse ondan utanırdı.

Gözlerini boş tabağından geniş bir kazakla örttüğü karnına çevirerek, "Memnun oldun mu?" diye sordu. Henüz bir şey belli olmuyordu ama yakında durum değişirdi. Tabii durumunda *kendisinin* bir değişiklik yapmaması koşuluyla.

Bebeğinin içinde yattığı yerde bir an bir sıcaklık duyar gibi oldu. Evet, bebek memnundu anlaşılan.

Bir taksi çağırıp otomobil kiralama şirketine gitti. Yüzü aşırı sivilceli bir çalışan ona aracın evraklarını ve anahtarını teslim etti. Anahtarlığın ucunda plaka numarası sallanıyordu. Altında da büyük harflerle şunlar yazılıydı: FIRSAT: ÇOK UCUZA SINIRSIZ SÜRÜŞ KEYFİ.

Laura *fırsat* sözcüğünün onda neredeyse alerjiye yol açtığını fark etti. Oysa son yıllarda bu sözcüğü kampanyalarında akıl almaz sıklıkta kullanmıştı. Günümüz insanı bu sözcüğü seviyordu.

Ama bu sözcük ona şimdi, artık kilosu "benzersiz" bir fiyattan, bir avro doksan sentten satışa sunulan sosis ambalajlarında bile yazan *gurme* kelimesi kadar saçma geliyordu.

Buradan çok uzaklara, diye düşündeki çocuğun sesi yankılandı içinde. *Bütün insanların zengin olduğu yere. Bir de çöplerin olmadığı, tek bir çöpün olmadığı yere.*

Şirketin bahçesinden çıkıp yoğun sabah trafiğine girdi. Araçlar adım adım ilerlerken Laura da yol kenarında bekleyen çöp bidonlarını sayıyordu.

Laura ona evin kapısını açan Su'yu görünce irkilmiş, huzursuz geçirdiği gecenin izlerini yüzünden silmek için az önce boşuna uğraştığını anlamıştı. Kendini Su'yla kıyaslarsa uyandığında yüzünde güller açıyordu. Su'nun kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Genç kadın bitkin ve halsizdi.

İyi ki birlikte gitmeyi kabul etmiş, diye düşündü Laura. *İkimizin de acilen dinlenmeye ihtiyacı var.*

Su yola çıkmadan önce kahve hazırladı. Kahveyi, annesinin yaptığı gibi eski usule göre porselen filtrede demledi. Sonuç, *gurme kahve* tanımını gerçekten hak ediyordu.

İki kardeş birlikte mutfak masasına oturdular. Masanın üzerinde Mia ile Su'nun çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Laura fotoğrafa kısaca baktı. Son gelişinde bu fotoğraf holdeki büfenin üstünde asılıydı.

"Bugün nasıl?"

Su başıyla çocuk odasını göstererek, "Bir düzelme yok," dedi. Sonra yorgun bir sesle Mia'nın bütün gece uyuduğunu anlattı. Bunun ona biraz iyi geleceğini düşünmüştü ama Mia uyandığında değişen bir şey olmamıştı. Küçük kız ne kahvaltı etmiş ne de ağzından bir sözcük çıkmıştı.

"Birlikte yolculuğa çıkacağımızı anlattığımda hiç oralı değil gibiydi. Başka zaman olsa heyecanla evin içinde koşturup dururdu. Ama gülümsemedi bile. Beni anladığından bile kuşkuluyum."

"Ona biraz zaman tanı, geçecektir," dedi Laura. Ama söylediklerine kendisi de inanmıyordu, umudu bu yöndeydi sadece.

Mia'nun durumu birkaç gün içinde düzelmezse ablasına bir çocuk psikoloğuna başvurmasını önermek zorunda kalacaktı. Kolay bir mesele değildi bu.

Ancak Laura da özünde ablasının kuşkularını paylaşıyordu. Psikolog ne yapabilecekti ki? Mia ağzını açmadığı sürece terapi de işe yaramazdı. Böyle bir durumda son çareye başvurup ilaç yazarlardı. Ama sekiz yaşındaki kızının antidepresan almasına Su asla izin vermezdi, Laura bunu çok iyi anlıyordu.

Su biraz sonra kızını çocuk odasından alıp mutfağa getirdi. Laura yeğenini görünce durumunun düzelmesi için birkaç günün yeterli olacağından iyice kuşku duydu. Kayıtsızca karşısında duran Mia'ya, hele ifadesiz gözlerine bakınca ürperdi.

Sonunda otomobile oturup yola koyuldular. Sonbahar güneşi bulutsuz gökyüzünden âdeta gülümsüyordu. Hava tahmin raporu, ilerleyen günlerin de ılık geçeceğini bildirmişti. Torpidodaki termometre dışarıdaki havanın on yedi derece olduğunu gösteriyordu.

Gelgelelim güzel havaya ve sırtına giydiği yün kazağa karşın Laura üşüyordu. Dikiz aynasından arka koltuğa baktı. Su, kolunu kızının omzuna atmıştı. Otomobilin hafifçe sarsılarak ilerlemesi ona ninni gibi gelmiş ve uyumuştu. Yan cama dayadığı başı kaymıştı ve ağzı aralıktı. Laura, ablasının hafifçe horladığını duydu.

Su şimdi bir zamanlar olduğu küçük kızdan farksızdı. Aynı odayı paylaştıkları günlerde, çok düşkün olduğu kitaplarının üzerinde uyuyakalırdı.

Mia'nın ise uyumaya hiç niyeti yoktu. Dimdik oturmuş, Laura'yı dikiz aynasından süzüyordu.

"Gezmeye gittiğimize seviniyor musun?" diye fısıltıyla sordu Laura.

Tahmin ettiği gibi yanıt alamadı ancak Mia'nın dudakları gülümsemeye hazırlanıyormuş gibi kımıldadı. Hiç yoktan iyi sayılırdı. Ve de Su'nun yanıldığının kanıtıydı bu tepki. İyi ki yanılmıştı! Mia çevresinde olup bitenlerin farkındaydı ve kendisine söylenenleri anlıyordu. Demek ki her şey düzelebilirdi.

"Sen de benim gibi üşüyor musun?"

Mia'nın dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Yüzünü cama doğru çevirdi.

Laura kaloriferin derecesini biraz yükseltti, birkaç dakika sonra düğmeyi biraz daha çevirdi. Araç içi ısısı çok geçmeden yirmi üç dereceye yükselmişti.

Ama genç kadın bir türlü ısınamıyordu.

Yoğun şehir içi trafiğini geride bırakıp otoyola girince Laura rahatladığını hissetti. Artık hızlanabilirlerdi.

Bir saati aşkın bir süredir yoldalardı ve otomobilin içindeki suskunluğa artık dayanamıyordu. Su hâlâ derin derin uyuyordu ama Mia taş gibi oturmaya devam ediyordu. Laura ne zaman dikiz aynasına baksa göz göze geliyorlardı.

Su bir dakikayı bile rahat geçirememekte haklı. Ben şu kısacık sürede bu duygulara kapıldıysam o bir anne olarak kaç gündür kim bilir neler çekiyor!

Su'yu uyandırmak istemediği için çok kısık seste radyoyu açtı. Mozart'tan parçalar çalan klasik bir istasyon buldu. Oda müziği. Gergin sinirlere iyi gelirdi.

Laura dikkatini müziğe verip arka koltukta oturmuş gözünü ondan ayırmayan garip yeğenini düşünmemeye çalıştı.

Benzin göstergesinin uyarı lambası yandığında dağ geçidine birkaç kilometre kalmıştı. Üç saattir yoldalardı ve mola verme zamanı gelmişti.

Çok geçmeden karşılarına bir benzinci çıktı. Girişteki levhada, bir sonraki benzincinin otuz kilometre ileride olduğu uyarısı yapılıyordu. Laura bu kadar bekleyemezdi. Ayrıca taze kahve ve kruvasan duyurusu yapan afiş de çok cezbediciydi.

Laura benzin pompasının önünde otomobili durdurunca, "Geldik mi?" diye mırıldandı Su.

"Hayır, benzin alacağız," dedi Laura ve gözlerini Mia'nın donuk bakışlarından kaçırıp Su'ya doğru döndü.

Uyumak Su'ya iyi gelmişti. Çocuksu bir edayla gözlerini ovalarken canlanmış görünüyordu.

"Bence uyumaya devam et," dedi Laura. "Size içeriden bir şey alayım mı?"

Su, "Dur, ben de geliyorum," dedi Mia'ya döndü. "Acıktın mı canım? Ya da içecek bir şey ister misin?"

Laura otomobilden inip depoya benzin doldurmaya başladı. Bir yandan da Su'nun Mia'yla konuşmasını izliyordu. Ablası kızının şefkatle başını okşuyor, ona sorular soruyordu. Ama Mia'da tepki yoktu. Dışarıya, Laura'ya doğru bakıyor ve o tuhaf ifadesiyle gülümsüyordu.

Laura dolum tabancasını yeniden askısına yerleştirip binaya girerken Mia'nın bakışlarını hâlâ üzerinde hisseder gibi oldu. Soğuktan titreyip kollarını ovaladı. Neden bu kadar üşüyordu ki?

"Mutlaka tansiyondandır," diye kendi kendine mırıldandı. "Benim durumumda doğal sayılır."

Benzincinin iç kısmı, bistro masalarla donatılmış kafesi olan küçük bir marketi andırıyordu. Tek müşteri Laura'ydı. Personelden görünürde kimseler yoktu. Laura büfeye gidip sandviçlere baktı. İştah açıcı görünüyorlardı. Özellikle de peynirli olanlar.

Kapı açıldı ve Su içeri girdi.

"Mia'ya küçük çikolatalar alacağım," dedi. "Bakarsın bunlarla oltaya gelir."

"İyi fikir," diye mırıldandı Laura dalgın dalgın. Önceki gün alışveriş merkezinde olduğu gibi şimdi de gözü sandviçlerden başka bir şey görmüyordu. Ekmeklerin kenarlarından görünen salata yaprakları, peynir ve domates dilimleri... Ağzı sulanmıştı. Ona kalsa hepsini satın alır ve o sabah tostu yediği gibi soluksuz mideye indirirdi.

"Al onları, sana iyi gelir," diye fısıldadı arkasında biri.

Laura bıyık altından gülüp döndü. Arkasında Su'yu göreceğini umuyordu. Ablası, Laura'nın zayıflık takıntısıyla dalga geçmeyi çok severdi. Ama orada değildi Su. Laura, Su yerine bir yabancıyla yüz yüzeydi şimdi.

Kadın, Laura'nın yaşlarında gösteriyordu, hatta biraz daha genç olabilirdi. Çilli, güzel bir yüzü vardı. Kıvırcık kısa saçları başının bir yanına yığılmıştı ve yüzünün saçların altında kalan kısmı kızarmıştı. Kadın bu haliyle uykudan yeni uyanmış gibi duruyordu.

Laura'ya iri yeşil gözleriyle bakarak gülümsüyordu. Laura bu gözleri Mia'nınkilere benzetince huzursuz oldu. Aynı gülümsemeyi yabancı bir kadında görmek onu rahatsız etmişti. Samimi bir gülümseme değildi bu, alaycıydı daha ziyade.

"Onlara kulak vermek gerekir," dedi kadın.

Bunun üzerine Laura'nın gözü kadının karnına kaydı. Kadın zayıftı, hatta sıska sayılırdı, bu yüzden kot tulumunun içindeki hatırı sayılır kabarıklık hemen göze batıyordu. Ama kadın yumuşak bir top yutmuş gibiydi. Belli ki doğum yakındı. "Evet, onlara kulak vermek gerekir."

Bu kadında bir tuhaflık vardı. Laura onun bakışlarından tedirgin olmuştu. Elinde olsa uzaklaşacaktı ama kadın büfeye iyice sokulmuştu.

"Canı sandviç çekmiş," dedi kadın usulca ve Laura'nın karnına dokundu. "Konuşuyor mu seninle? Elbette konuşuyor. Sen de duyuyorsun."

"Lütfen beni rahat bırakın!"

Laura kadının kolunu tutup itmek istedi fakat kadın inanılmaz bir güçle karşı koyuyordu. Dikkatini tümüyle Laura'nın karnına vermişti, elini çok daha sert bastırıyordu şimdi.

"Sana berbat şeyler gösteriyor, öyle değil mi?"

"Hey, ne oluyor orada?" diye araya girdi Su ve elindeki çikolataları kasanın yanına bıraktı.

Laura kadının sıska kollarına yapışıp, "Sorun yok," dedi. Bu kez itmeyi başarmıştı. "Sanırım kafası biraz karışmış."

"Ne düşünürsen düşün," dedi kadın ağzını yayarak. "Ama yanılıyorsun." İri iri açtığı gözlerinde korkulu bir ifade belirmişti sanki.

O sırada kapı yeniden açıldı, mavi iş tulumu giymiş kan ter içindeki bir adam kendini içeri attı. Yüzünde yağ lekesi vardı, ceketine benzincinin logosu iliştirilmişti.

"Linda!" diye seslenip hamile kadını omuzlarından tuttu. "Sevgilim, ne yapıyorsun sen yine?"

Sonra Laura ve Su'ya döndü. "Karım sizi rahatsız mı etti? Çok özür dilerim, lütfen anlayış gösterin! Bu aralar hiç iyi değil. Bazen ne dediğini bilmiyor."

Adam hem üzülmüş hem utanmıştı. Laura ona hiçbir şey olmadığını söylemek istedi ama fırsat bulamadı.

"Sen de duyuyorsun işte!" diye bağırdı kadın. Onu sımsıkı yakalamış olan kocasının ellerinde çırpınıyor, Laura'ya bakışlarıyla öfke yağdırıyordu. "Ne istediğini sen de biliyorsun! Ne yaptıklarını gösterdi sana! Biliyorsun..."

Benzinci, karısını tutmakta çok zorlanıyordu. Onu sakin sözlerle yatıştırmaya çalışırken bir yandan da yandaki odaya çekiştiriyor ama kadın tepinip bağırıyordu.

"İzin verme!" diye cıyakladı kadın. "Asla izin vermemelisin!"

Adam çığlıkları bastırmaya ve sesinin yine de sakin çıkmasına uğraşarak, "Lütfen kusura bakmayın," dedi.

"Size bir yardımımız olabilir mi?" diye sordu Su.

Adam hayır anlamında başını salladı. "Lütfen bir saniye bekleyin, birazdan yanınızda olacağım."

Sonra hemen yandaki odaya ulaştı, ağlayan karısını içeri soktu ve kapıyı ayağıyla kapattı.

Laura ve Su şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Neydi bu şimdi?" diye sordu Su alnını buruşturarak.

Laura omuz silkti ve ardından adamın alçak sesinin duyulduğu kapıya doğru baktı. Hâlâ karısını yatıştırmaya çalışıyordu.

"İstersen parayı tezgâha bırakıp gidelim," dedi Su ve tam o sırada yandaki odanın kapısı açıldı, adam yanlarına geldi.

"Kusura bakmayın," diye yeniden özür diledi adam. Yüzünü ovaladı ve yanağındaki yağ lekesi iyice yayıldı. "Doktorlar bu durumların hamilelerde zaman zaman görülebildiğini söylediler. Hormonlar işte, biliyorsunuz... Çocuk hele bir doğsun, her şey normale dönecek." Laura'ya yalvarırcasına bakıyordu. "Size gerçekten bir şey yapmadı, değil mi?"

"Bir şey yapmak mı?" Laura başını hızla iki yana salladı. "Ne yapacaktı ki bana?"

Benzinci, Laura'nın sorusunu duymamış gibiydi. "Linda akıl hastası değil, anlıyor musunuz?" Sanki Laura ve Su, karısını elinden almaya gelmişler gibi gerilmişti. "Bebeğimiz olacak, hepsi bu!"

İki kardeş de olaya aynen böyle baktıklarını söylediler hemen. Ona ve öncelikle karısına bol şans dilediler, sonra ödemeyi yapıp hızla otomobile doğru yürüdüler.

Laura tam binecekleri sırada ablasının karnına baktığını fark etti. Su sesini çıkarmadı ama Laura onun durumu çözdüğünü anlamıştı.

"Adam, karısını akıl hastası sanmamızdan korkmuştu," dedi Laura Schrader başını iki yana sallayarak. "Oysa kadın beni uyarmak istemişti sadece."

Robert başını not defterinden kaldırdı. "Uyarmak mı? Ne konuda?"

"Hemen sonra olacaklar konusunda. Burada olmama yol açan şeye karşı."

"Bana o nedeni söyleyin o zaman. O kadın sizi neye karşı uyarmıştı?"

Laura derin bir soluk alıp bir an için önüne baktı; sanki vereceği yanıtı düşünüyor ya da anlatacakları için henüz erken olup olmadığını tartıyordu. Ama görüşmenin başında Robert'e, hikâyenin tamamını bilmesi gerektiğini söylemişti.

Sonunda konuşmak için hazırlandı ama aynı anda kapı kilidinin tıklaması duyuldu.

Robert öfkeyle başını kaldırdı. Gelenin hemşire olduğunu sanıyor ve kadını azarlamayı düşünüyordu. Ama kapı eşiğinde duran Bennell'di. Komiser, koridorun floresan ışığının altında az önce izleme odasında olduğundan çok daha solgun ve bitkin görünüyordu.

"Sizinle konuşmalıyım Robert," dedi boğuk bir sesle. "Derhal!"

Bennell asansörle zemin kata inmekte ısrar etmişti. Komiser, kliniğin arka avlusuna doğru yürürken ceketinin cebinden bir paket Marlboro çıkarınca neden izleme odasında konuşmak istemediğini Robert anlamıştı. Bennell açık havaya çıkar çıkmaz bir sigara yakıp paketi Robert'e uzattı.

"İster misiniz?"

Robert başını hayır anlamında salladı. Bennell de anladım der gibi bir hareket yapıp paketi yeniden cebine soktu.

"Benim acilen bir tane içmem lazım," dedi ve sigarasından derin bir nefes çekti. "Olay iyiden iyiye çıkmaza giriyor. Arama ekibi kayıp kişilerin hâlâ tek bir izini bulamadı. Bulmayı bırak, şimdi kendi ekiplerinden biri kayıp."

"Ne?" Robert afallamıştı. "Nasıl olmuş bu?"

"Bilmiyoruz," dedi Bennell. "Daha doğrusu henüz bilmiyoruz. Ama sizinle konuşmak istememin nedeni bu değil."

"O halde umarım gerçekten acildir. Çünkü Bayan Schrader çok önemli bir şey açıklamak üzereydi."

Bennell omuz silkti. "Evet, galiba acil." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Kadın hakkında ne düşünüyorsunuz? Ne olmuş bu kadına?"

"Tam olarak çözemedim," dedi Robert ve karabulutların kapladığı göğe baktı. Yeni bir sağanağın başlaması yakındı. "Muhtemelen bir gebelik psikozuyla karşı karşıyayız. Duyduğu sesler, tehdit edildiğine dair yaşadığı bilinçaltı paranoya, tuhaf düşler ve alışkın olmadığını söylediği davranışları bunu doğrular nitelikte. Ama yine de kuşkularım var."

Üst katlardaki bir pencereden çığlıklar duyuluyordu. Ses çok tizdi ve korku doluydu, bağıranın kadın ya da erkek olduğu an-

laşılmıyordu. Derken çığlıklar ansızın kesildi. Muhtemelen hasta bakıcılardan biri odaya girmiş ve kişinin susmasını sağlamıştı.

"Neden kuşkulanıyorsunuz?"

"Gebeliğe bağlı psikozlar çok ender görülür," dedi Robert. "Uzun yıllardır muayenehanem var, tek bir vakaya rastlamadım. Bu tabii böyle bir psikozun olmadığı anlamına gelmiyor ama bu tür bozukluklar vakaların çoğunda doğumdan sonra meydana gelen hormonal değişime bağlı olarak ortaya çıkar. Hatta psikoza yatkın kadınlarda gebelik genelde dengeleyici bir unsur olur. Bunun dışında Bayan Schrader bana oldukça aklı başında gibi görünüyor. Gerçekten gebeliğe bağlı bir psikoz sorunu olsa olayları böylesine sıralı nakledemezdi. Oradan oraya atlar, yaşananları bir bütün olarak göremezdi."

"O halde neyi var?" diye sordu Bennell ve kısa bir duraksamadan sonra hemen arkasından ekledi: "Daha doğrusu bir şeyi var mı? Ya da şöyle sorayım, bize anlattıklarına inanıyor musunuz?"

Robert'in yüz ifadesinde belirsizlik vardı şimdi. "Bunu anlayabilmek için onu daha çok dinlemem gerekir. Şu ana kadar benim açımdan kesin olan şey bir travma yaşadığı. Gerçek ya da hayalî bir nedene bağlı olarak."

"Bu mümkün mü?" diye şaşkınlıkla sordu Bennell. "Yani insan kuruntular yüzünden travma yaşayabilir mi?"

"Bunlar kişiye yeterince gerçekmiş gibi görünüyorsa, elbette," dedi Robert. "Şimdi sıra sizde. Şu anki tahminlerimi duymak için beni odadan çağırmadınız herhalde?"

"Elbette hayır," dedi Bennell ve başını kaldırıp göğe baktı. İlk iri yağmur damlaları yere inmeye başlamıştı bile. "Mesele, anlattığı şu kadın. Benzincideki. Adı Linda Hoffmann."

"Tanıyor musunuz onu?"

Bennell başını salladı. "Benzinciyi işleten adamın karısı. Daha doğrusu karısı *idi*. Düne kadar o vaka üzerinde çalışıyordum. Yani ta ki üstüme *bu* vaka yıkılana kadar." Bodrum katındaki odaların tavan pencerelerini işaret etti ve derin bir soluk aldı. "Herhalde ben de yavaş yavaş paranoyak oluyorum ama içimden bir ses Laura Schrader'in hikâyesi ile Linda Hoffmann'ın ölümü arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyor."

"Bağlantı mı? Ne olmuş?"

"Şöyle, şu ana kadar bildiklerimize bakıldığında olaya genişletilmiş bir intihar diyebiliriz," dedi Bennell.

Robert ona soran gözlerle baktı. "Bunu nasıl anlamalıyım? İntihar mı etmiş?"

Bennell izmaritini ayağıyla ezip hemen yeni bir sigara yaktı. Dönüp Robert'e baktığında yüzünde derin bir sıkıntının izleri vardı.

"Biliyor musunuz, kafalarının içinde bir şeyler birbirine girince insanlar inanılmaz şeyler yapabiliyorlar," dedi Bennell. Sesi hâlâ boğuk ve çatallıydı. "Şeytanın insanları çarpabildiğine inananlar var. Bu çılgınların yaptığı kimi şeyleri normal bir akılla kavramak mümkün olmuyor. Bunlar insana... *insanlık dışı* geliyor. Hoffmann'larda olanlar gibi."

Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra anlatmaya başladı.

Gerçekten iğrenç bir hikâyeydi.

Robert, Laura Schrader'in yanına döndüğünde genç kadına başka gözle bakıyordu artık. Bennell'in Linda Hoffmann hakkında anlattıkları bu vaka arasında benzerlikler vardı gerçekten. İki durumda da kadınlar hamileydi. İki durumda da kadınlar sesler duyup tuhaf şeyler gördüklerini savunuyorlardı. Ve iki durumda da ölenler vardı.

Gerçi Laura Schrader olayında bilinen tek bir kurban vardı. Ama öldürülen ya sadece küçük kız değilse? Ya arananlardan da ölenler olduysa? Öyle ya, köyde bir mücadele yaşandığına dair ellerinde bulgular vardı.

Bennell'in içgüdüleri doğruysa, ki sayısız vakalar çözmüş deneyimli bir komiserin hisleriydi bunlar, o zaman kendilerini çok daha kötü olaylara hazırlamaları gerekirdi.

Laura Schrader anlatmaya devam ederken Robert'in beyninde Bennell'in sözleri yankılanıyordu.

Bu çılgınların yaptığı kimi şeyleri normal bir akılla kavramak mümkün olmuyor.

Ama onun görevi tam da buydu işte. Bu kadının içinde olup bitenleri kavramak. Hikâyesinin hangi bölümünün gerçeği yansıttığını çözmek.

VI.

Göl evi. Sanrılar. Bizden nefret ediyor.

Yolculuk hiç konuşmadan devam ediyordu. Mia, Su'nun göğsünde uyuya kalmıştı. Annesinin ona aldığı çikolatalara elini bile sürmemişti.

Laura dikiz aynasından onları izliyordu; ablası kolunu kızına dolamış, dalgın dalgın camdan bakıyordu. Derken Laura'nın ona baktığını fark edip başını çevirdi.

Bakışları karşılaştığında Laura ablasının gözlerindeki sıkıntılı ifadeyi fark etti.

Derdini şimdi anladım, diyordu bu bakışlar. *Neden istifa ettiğini, neden dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu biliyorum şimdi.*

Elbette biliyordu Su. Laura, bu boyuttaki bir meseleyi ablasından saklayabileceğine nasıl inanmıştı ki?

Radyodan kısık tonda piyano nağmeleri yayılırken dışarıda müthiş bir manzara vardı. Dağların eteğindeki yoldan geçide doğru ilerlerken virajın birinden çıkıp ötekine giriyorlardı. Sık çam ormanlarını kayalıklar izliyor, ardından yine ormanlar beliriyordu. Karşılarına neredeyse hiç araç çıkmıyordu. Dağlık bölgelerde ıssız mevsim başlamıştı artık.

Laura güneş ışınlarına karşın içinde derin bir karanlık hissediyordu. Kimseye açıklayamayacağı, insanın ruhunu felç eden bir duyguydu bu. Ablasından başka kimseye anlatamazdı bunu.

Devasa kayalıkların dibinden yeniden keskin bir viraja girdiği sırada, *sıkıntım bulunduğumuz yerle ilgili,* diye düşündü. Az sonra yolun en yüksek noktasına ulaşmış olacaklardı.

Laura yeniden dikiz aynasına baktı. Su da başını kaldırmış kayalıkları izliyordu ve o da üşüyor gibiydi. Su sonra Laura'ya döndü.

"Biraz durabilir misin?" diye fısıldadı Mia'yı uyandırmamak için.

Laura başını salladı ve direksiyonu biraz ötedeki manzara terasının çakıl taşlarla kaplı park alanına doğru kırdı.

Su otomobilden inerken Mia'nın başını usulca yana doğru kaydırıp rulo yaptığı kırmızı kapitone ceketinin üzerine yatırdı. Mia derin uykusundan uyanmamıştı.

İki kardeş terasın beton korkuluklarına yaklaşıp vadiyi seyretmeye koyuldular. Epeyce aşağılardaki göl, öğle güneşinde ışıl ışıl parlıyordu. Laura elini gözlerine siper etti ve doğu kıyısındaki evlerini gördü. Ev birkaç kilometre ötedeydi ve bulundukları yerden minicik duruyordu.

Buraya gelebilmek uzun bir yolculuk gerektirdi, diye düşündü Laura ve sonbahar renklerine bürünmüş, vadiyi alacalı bir halı gibi kaplayan ormanlara baktı. *Çok uzun bir yolculuk hem de...*

"Buraların ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," deyip ablasına döndü. "Buraya gelmek aklıma nereden düştü, biliyor musun? Bir reklam panosundan. Bir bankanın aptalca reklam panosundan! Kötü bir şaka gibi, değil mi?"

Su gülmedi. "Hamilesin, doğru mu?"

Sonunda bu sözcük telaffuz edilmişti ve Su'nun öğrenmiş olması onu rahatlatmıştı. Laura kendini bu konuda o ana kadar nasıl yalnız hissettiğini şimdi anlıyordu.

"Victor'dan," dedi başını sallayarak. "İstemiyor. Kariyerimi berbat edeceği için anne olmanın bana uygun olmadığını söylüyor. Belki gerçekten böyledir ama bence asıl neden çocuğun sorumluluğunu almak istememesi. Çünkü kısıtlanacağını biliyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun? Doğuracak mısın?"

Laura omuz silkip yeniden göle baktı. "Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Kariyerimi kendi ellerimle berbat ettim zaten. Böylece alacağım karar buna bağlı değil hiç değilse. Karar vermek için fazla zamanım olmadığını biliyorum. Bundan sonra yaşamımın nasıl devam edeceğini görebilmem için bu zamanın hiç değilse bir kısmını kullanmak istiyorum."

Su, kardeşinin yanına yaklaştı. Elini sessizce Laura'nın elinin üzerine koydu ve hafifçe bastırdı. İşte bu, her sözden daha değerliydi.

İki kardeş bir süre öylece durup manzaranın tadını çıkardılar. Aşağıda göl parıldıyor, rüzgâr da suyun ve sonbahar ormanlarının yosunlu kokusunu onlara kadar taşıyordu.

Sonra Su, Laura'nın da aklını meşgul eden soruyu sordu.

"Sence benzincindeki kadın nereden biliyordu bunu? Karnın henüz belli değil çünkü. Ben bile ancak senin tepkinden anlayabildim."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Laura. "Belki de bilmiyordu. Belki kafası karışıktı ve bütün kadınların kendi gibi hamile olduğunu düşündü."

Su başını iki yana salladı. "Hayır, öyle olmuş olamaz. Yan odadan çıkıp önce benim yanımdan geçmişti. *Önce* beni gördü, bundan hiç kuşkum yok. Buna karşın dosdoğru senin yanına gitti."

"Evet, orası tuhaftı."

"Tuhaf mıydı sadece? Bence ürkütücüydü." Su, kollarını üşüyormuş gibi bedenine doladı. "Ben burayı da aynı şekilde ürkütücü buluyorum. Galiba gelmemem gerekirdi."

"Öyle söyleme Su." Laura ablasına sarılıp onu sımsıkı göğsüne bastırdı. "Dur bakalım, birkaç gün içinde alışırız."

Ama Su kaskatıydı. Laura'nın omzunun üzerinden yola, az önce geçtikleri keskin viraja, güneş ışığı altında bile ürkütücü görünen kayalıklara baktı.

"Ona çok benziyorum," diye fısıldadı. "Bazen ona *aşırı* benzediğim için korkuyorum. Günün birinde onun yaptığını yapmaktan korkuyorum."

"Böyle bir şeyi aklından bile geçirmemelisin," dedi Laura. "Hastaydı, onun için yaptı."

"Kalıtsal olabilir," dedi Su kayalıklardan gözünü ayırmadan. "Birçok yönüm çekmiş ona. Fiziğim, sesim, tarzım. Belki bu yönüm de..."

Laura verecek yanıt bulamadı. Ablasının bakışlarını izledi ve içinde yine o tuhaf duyguyu hissetti. Sanki yaşanacak olan ama henüz karşılarındaki yoğun sis bulutunun ardında ondan gizlenen bir olayı seziyor gibiydi.

Zamanın gelmesini beklemek için pusuya yatmış bir olayı...

Tam üç yıl önce, yine böyle güneşli bir ekim sabahında Anna Schrader kahvaltısını bir fincan çayla noktalamıştı. Kocasıyla birlikte küçük bir çaycı dükkânından satın aldıkları hafif bir meyve karışımıydı içtiği. Çay, Ronald'la paylaştıkları birçok zevkten biriydi. Tüm iniş çıkışlarıyla mutlu, şahane bir evlilikti onlarınki. Ronald yanında olsa, *amacına ulaşmış bir ömür,* derdi.

Çayının son yudumuyla sabah ilaçlarını içti. Kullandığı ilaç sayısı bir yıldır çok artmıştı. Başlarda sabahları iki, öğlenleri

ve akşamları birer hap alırdı. İlaç kutusunun bölmeleri artık doluydu ve yakında bu haplar da yeterli olmayacaktı.

Yaş almak lütuf ama yaşlanmak bir lanet, diye düşündü masayı toplarken. Tabak çanağı yıkayıp yerlerine kaldırdı.

İki gün önce evin arkasındaki çimlerden topladığı kır çiçeklerini masanın üzerindeki vazodan çıkarıp çöpe attı. Masa örtüsünü eliyle düzeltti, pencereleri kontrol etti, seyahat çantasını aldı ve dönüp arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Karşısında uzanan göl, ekim güneşi altında pırıl pırıl parlıyordu. Batıdan esen ılık rüzgâr, karşı kıyıdaki ormanların çürümüş yapraklarının ıtırlı kokusunu ona doğru taşıyordu. Başını kaldırdı, güneye doğru yol almaya başlamış göçmen kuşları izledi bir süre.

Yakında kış gelir, oralar kuş uçmaz, kervan geçmez bir yere dönüştürürdü. Sonra bahar gelir, her şey yeniden canlanırdı. Doğanın bitmek bilmez döngüsüydü bu. Gelgelelim doğa için geçerli olan, insanlar için geçerli değildi.

Garaj kapısını açtı, çantasını ve montunu bagaja yerleştirdi ve otomobili dışarı çıkardı. Garaj kapısını kapatırken krom çıtaları güneşin altında ışıl ışıl parlayan pahalı spor otomobiline baktı. Nadir bir araç olan 1957 model bembeyaz BMW 505, Ronald'ın gururuydu. Emekliliğe adım attığı yeni yaşamının ilk gününde küçük bir servet yatırarak almıştı bunu.

"Çocuk yaşlandıkça oyuncakları da pahalanıyor," diye kocasına takılmıştı Anna, o da gülmüştü. Ronald günlerce otomobilini parlatır, motoruyla uğraşıp durur ya da tavanına su geçirmez spreyler sıkardı.

"Emekli adamın bir hobisi olmalı," derdi Ronald, oysa bu hobi için yalnızca iki yılı kaldığını bilmiyordu. Altmış yedinci yaşını kutladıktan birkaç hafta sonra geçirdiği kalp krizi sonucunda aniden hayatını kaybetmişti.

Anna aracın tavanını açtı. Derin sürücü koltuğuna gömüldü, elini bir an deride, sonra torpidoda gezdirdi ve motoru çalıştırdı.

"Kedi gibi mırıldanıyor," diye onlara çoktan veda eden kocasının sözlerini tekrarladı ve gülümsedi. Sonra taşların kaportaya vurmasını engellemek için çakıl yolda ağır ağır ilerledi. Tıpkı Ronald'ın yaptığı gibi, öngörülen elli kilometreyi ancak köyün asfalt yoluna ulaştıktan sonra aştı.

Köyün tek trafik lambasında beklerken biri ona el salladı, o da karşılık verdi. Burası küçük bir yerdi, herkes birbirini tanırdı. Burayı ve insanlarını seviyordu Anna.

Yeşil yandıktan sonra birkaç kilometre ileride sayısız virajlarla yakınlardaki tepeye tırmanacak olan çatallı yola saptı. On beş dakika sonra zirveye ulaşmış ve vadiyi mükemmel bir şekilde tepeden gören bir noktaya aracını park etmişti.

Anna motoru kapattı ve aşağıda ışıklı halı gibi parlayan göle baktı. Ronald'ın ona bu tepeden ilk kez evlerini gösterdiği günü anımsadı.

"Yuvamız," demişti Ronald. "Dünya bize boğucu geldikçe buraya kaçabiliriz."

Yıllarca öyle de yapmışlardı. Önceleri ikisi, sonraları da kızlarıyla gelmişlerdi buraya. Bir zamanlar tatillerini geçirdikleri bu ev, iki yıldan beri Anna'nın sürekli yaşadığı yer olmuştu. Anna aldığı bu karardan bir an bile pişmanlık duymamıştı. Gürültülü ve hareketli büyük kent yalnızca gençlere uygun bir yerdi.

Eski yuvaları artık eski mutlu günlerden kalma bir anı deposuydu, yakında anı da kalmayacaktı. Kullandığı ilaçların sayısı daha da artı, Anna ilaçlarla beslenir duruma gelse bile yakında Ronald, kızları ve ev koskoca bir karanlığa gömülecekti.

Hatta gün gelecek kim olduğunu bile unutacaktı Anna. Özü değil, birilerinin doyurduğu ve yıkadığı bir kılıfı kalacaktı geriye ve herkes kurtulması için bekleyecekti.

Geleceği düşünmek içini karartsa da göl manzarası ve onda uyandırdığı duygular muhteşemdi.

Torpido gözünü açtı, Ronald'ın orada her zaman hazır bulundurduğu sigara paketini aldı. Kocasının sonunda yaşamına mal olan Chesterfield'i...

Anna bir taraftan sigarasını içerken bir taraftan da kocasını ve çocuklarını düşünerek gözlerini eve ve göle dikti. Bu yer, içini derin bir huzurla dolduruyordu.

Motoru yeniden çalıştırdı, virajlarda yol almaya devam etti, derken kayalığın dibindeki en keskin virajı gördü.

"Sizi çok seviyorum," diye fısıldadı. Ardından gaz pedalına sonuna kadar basıp direksiyonu kayalıklara kırdı.

Laura Schrader anlattıklarının bu noktasına geldiğinde, "Ölümlü olduğumuzu bilmek bize doğru olanı yapmayı öğretir," dedi. "Bu benim değil babamın sözüdür," diye ekledi ve yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu.

Robert'in bir insanın yüzünde o güne kadar gördüğü en yorgun ve bitkin gülümsemeydi bu. Ayrıca görüşmeyi yarıda kesmemekle doğru bir karar aldığının da işaretiydi. Bu kadın, başlarda sandığından daha katıydı. Annesinin yaşamının son saatini anlatmak ona zor gelmiş olmalıydı ama yine de son derece soğukkanlıydı.

"Sırf bizim için yaptı bunu," dedi Laura. "Kızlarına yük olmak istemiyordu. Yaşamlarımızı özgürce kurmamızı arzu ediyordu. Daha doğrusu Su ve ben böyle düşündük. Çünkü annem geriye veda mektubu bırakmamıştı. Hayat sigortası yüzünden, anlıyor musunuz? İntihar durumunda sigorta ödeme yapmazdı. Yanında bu yüzden seyahat çantası vardı. Yani kaza süsü verdi."

"Gerçekten kaza olmadığından emin misiniz?"

Laura Schrader, Robert'e sanki aptalca bir soru sormuş gibi azarlayan gözlerle baktı.

"Annemi tanımadınız. Onun lanet olası bencilliğini bilmezsiniz. Yatalak olursa ve ikimizden biri onu evimize alırsak günün birinde ondan bıkacağımıza inanmıştı, hiç kuşkum yok bundan. Sevilmek istiyordu. Huzur onun için her şeydi. Ama yine de o..." parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "*kazasıyla* bizim iyiliğimizi istemiş olsa bile bizi ne kadar kıracağını belli ki kestirememişti. Annemi hiçbir zaman bağışlamadım. Su da öyle."

Bardağı alıp içindeki suyu sonuna kadar içti.

"Onun ölümüyle birlikte artık çocuk olmadığımı gerçekten anlamıştım," diye devam etti. "İnsan annesini ve babasını kaybettikten sonra artık kimsenin çocuğu olmuyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Robert başını salladı. "Psikanalizde *içimizdeki çocuktan* söz ederiz. Varlığını içimizde yaşam boyu sürdürür bu çocuk. Ancak yetişkinliğin getirdiği koşullar ağırlaştıkça onu gitgide daha az algılarız."

Sonra konuşmayı, onu en çok meşgul eden noktaya getirdi. "Az önce şu virajdan söz ettiniz. Annenizin... yaşamını yitirdiği viraj. Siz de dün gece o noktada kaza yapmıştınız, değil mi?"

Laura Schrader bakışlarını yere çevirip hafifçe başını salladı.

"Bayan Schrader," dedi Robert kadına doğru biraz eğilerek. "Siz de mi orada intihar etmek istediniz?"

Kadın dudağını ısırıp sustu. Göz pınarları seğirdi ve masanın altından ellerini ovuşturması Robert'in gözünden kaçmadı.

"Korkuyor musunuz?"

Laura bir an durdu, sonra çekinerek başını salladı.

"Neden korkuyorsunuz?" diye ısrar etti Robert. "Kendinizi öldürmeye kalkışacak kadar korktuğunuz şey nedir?"

Laura Schrader derin derin iç geçirdi, sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Robert oturduğu yerden kadının odada volta atmasını izledi. Laura ellerini kalçalarına koymuştu, o da hamilelerin yaptığı gibi yürüyordu.

Laura sonunda Robert'e arkasını döndü, boş bir duvarın önünde durdu.

"Su'ya yalan söyledim," dedi alçak sesle. "Benzincideki kadının ne demek istediğini çok iyi biliyordum."

"Anlayamadım?"

"Hamile olduğumu kadının nereden bildiğini biliyordum."

Şimdi yüzünü Robert'e dönmüştü. Sağ gözü şiddetle seğiriyordu.

"Kulağa çılgınca gelebilir ama hamile kaldığımdan beri... bir şeyler görüyorum," dedi ve yeniden ellerini ovuşturdu. "Peşimi bırakmayan sahneler görüyorum. Öyle anılar ya da insanın gözünün önüne getirdiği olaylar gibi değil, daha yoğun. Elle tutulur gerçeklikte. Gerçekten meydana gelen olayları gördüğümü düşünüyorum. Dünyanın herhangi bir yerinde..."

Robert'ın yüz ifadesi daha da ciddileşti. Bennell'in, olaylar arasında bir bağlantı bulunduğu yolundaki tahmini geçti aklından. "Şu anda da böyle sahneler görüyor musunuz?"

Kadın bir an duraksadı, sonra başını salladı. "Gözümü her kapattığımda. Kendimi ne kadar dinlersem gördüklerim o ölçüde netleşiyor."

"Şimdi gözlerinizi kapadığınızda ne görüyorsunuz peki?" diye sordu Robert.

Laura önce sırtını duvara dayadı sonra gözlerini kapadı. Göz kapakları titriyor, dudakları seğiriyordu.

"Bir kız," dedi transa geçmiş gibi bir sesle. "Çok uzaklarda yaşıyor. Amerika'da. Adı Lucy. Lucy Walker."

Walker Çiftliği
ARIZONA, ABD

"Evet bebeğim, tek vuruşta!"

Sekiz mumu tek seferde üflemişti. Aslında kolay da olmuştu. Demek ki şanslı günündeydi.

Lucy, annesinin balonlarla ve kurdelelerle süslediği sandalyesine kendini yeniden gururla bıraktı. Her şey sevdiği renkte, pembeydi elbette. Tıpkı eteklerinde dantel olan elbisesi gibi.

Oturduğu yerden annesinin ve babasının gurur dolu yüzlerine bakınca kendini tahta çıkmış bir masal prensesi gibi hissetti. Doğruyu söylemek gerekirse biraz tombulca ve sağ yanağında kocaman bir ben olan bir masal prensesi. Ama annesi söz vermişti, benini aldırtacaktı. Estetik cerrah için para biriktirir biriktirmez çıkarılacaktı beni. O zaman o da diyete girecekti.

Ama tüm bunların zamanı vardı. O gün doğum gününden başka bir şey düşünmüyordu. Tuhaf düşlerle dolu geceyi unutmuştu bile. Aynı odada olmadıkları halde onunla konuşmak isteyen çocuklar görmüştü. Bu gördükleri çok garip gelmişti Lucy'ye, ne de olsa düşlerde de bazı kurallar geçerliydi. Yoksa yanılıyor muydu?

"Harika üfledin!" dedi annesi heyecanla ve elindeki bıçağı salladı. "En büyük dilimi hak ettin o halde."

Annesi, karamelli çikolatalı pastanın mumlarını çıkardı. Bir gün önce Walmart'a alışverişe gitmişlerdi ve Lucy bu pastayı kendi seçmişti. Annesi pastayı büyük dilimlere böldü ve ilk dilimi Lucy'nin tabağına koydu.

"Afiyet olsun doğum günü çocuğu," dedi kadın ve parmaklarına bulaşan çikolatayı yaladı. Norma Walker da pasta severdi, zaten fiziğinden de belliydi.

İkinci dilimi kendine aldı ve hem kendisinin hem de kızının pastasının üzerine koca birer yığın krema sıktı.

"Durun bir saniye," dedi kızın babası. Hank Walker'ın, karısının ve kızının aksine tatlıyla pek arası yoktu. "Önce hediyelerin!"

"Yaşasın!" diye bağırdı Lucy ve tabağını hemen yana doğru itti.

Pasta bekleyebilirdi. Öğleden sonra akrabaları, arkadaşları ve komşuları gelecekti, o zaman bol bol yerdi pastasından. Ama şimdi, babasının masanın üzerine bıraktığı paketlerin içinde neler olduğunu öğrenmek daha önemliydi.

Hediyelerin hepsi pembe kâğıtlara sarılmıştı elbette. Kâğıdın üzerinde beyaz tek boynuzlu atlar hopluyordu ve kurdeleler maviydi. Mavi, Lucy'nin en sevdiği renkler arasında ikinci sıradaydı, bunu sarı ve turuncu izliyordu. Yeşil de fena sayılmazdı ama pembe en müthiş, en havalı renkti.

En alttaki paket içlerinden en büyüğüydü ve Lucy onu en son açmaya karar verdi. *Böylece heyecan daha uzun sürer,* diye geçirdi içinden hediyelerini açmaya başladığı sırada.

Paketlerden çıkan şeylerin nicedir hayalini kuruyordu. Hediyelerden biri, bir Hello Kitty saç fırçasıydı çünkü eskisi kısa bir süre önce banyoda fayansın üzerine düşüp kırılmıştı. Sonra yeni doğmuş Maggie bebek, bebek için pelüş baykuş, biberon ve ağızlıklı bardak. Ve hepsi pembeydi.

Müthiş!

Annesi, "Erkenden öğrensin," dedi ve babasına bakıp göz kırptı. "Bizi günün birinde büyükanne ve büyükbaba yaparsan anneliğin yabancısı olmazsın."

Babası, *daha buna çok zaman var,* tarzında bir şeyler homurdandı ve Lucy'yi paketleri açarken izledi. O da kızı kadar heyecanlıydı sanki.

En küçük paketten yeni bir İncil çıkmıştı. Bunu annesi seçmiş ve içine bir ithaf yazmıştı.

Canım kızıma
"Gözümüzü imanımızın öncüsü
ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim."
İBRANİLER 12:2

ANNEN

King James baskısı bir İncil'di bu ve kapağı canlı bir pembe rengindeydi.

"Vay canına!" diye bağırdı Lucy. Kendini beğenmiş Roberta Bowie, onun kenarları aşınmış, kahverengi eski İncil'i ile alay ediyordu ne zamandır. Lucy okula pazar günü bu olağanüstü İncil'le gittiğinde kıskançlıktan çatlayacaktı.

Lucy, İncil'i diğer armağanlarının yanına bıraktı. Annesi doğum günlerinin olmazsa olmazı aile boyu Golden Oreo'yu unutmamıştı tabii. Lucy sonra büyük pakete uzandı.

Annesinin yüzündeki mutlu gülümseme bir anda kayboldu. Ağzına bir çatal dolusu kremalı pasta atmış ama öylece kalmıştı. Döndü, ciddi bakışlarına başını iki yana sallayarak karşılık veren kocasına baktı.

"Başka tartışma istemem," dedi kocası. Sonra Lucy'ye döndü, büyük fiyongu kesmesi için makası uzattı. "Keserek aç tatlım. İşte babanın sana doğum günü hediyesi. Heyecanlı mısın?"

"Hem de nasıl!" dedi Lucy ışıl ışıl gözlerle ve fiyongu kesti.

Ambalaj kâğıdını yırtarken arkasında bir fısıltı duyup çevresine bakındı.

"Ne dedin baba?"

Hank Walker'ın yüzünde şaşkınlık vardı. "Ben mi? Hiçbir şey canım. Ama aç artık şu paketi! Beğenecek misin, merak ediyorum!"

"Yani, ne diyeyim sana Hank," dedi annesi ağzındaki pastayla.

"Lanet olsun Norma, başka tartışma istemiyorum demiştim!"

Anne ağzındaki pastayı yutarken işaret parmağını kaldırdı. "Lanet okuma Hank! Hele çocuğun önünde hiç yapma bunu!"

"Evet, doğru," dedi Hank alçak bir sesle. "Özür dilerim."

Lucy, babasının yine fısıldadığı hissine kapıldı ama üzerinde durmadı. Paketten ne çıkacağını çok merak ediyordu. Barbie'si için yeni bir spor otomobil miydi acaba? Hayır, kutu bundan da büyüktü. Gitar da olamazdı, kutu fazla dar ve uzundu.

Ambalaj kâğıdının son parçalarını da çekip yırttıktan sonra önünde uzun bir beyaz karton duruyordu. Kutunun üstünde Lucy'nin çocuk televizyonu reklamlarından tanıdığı Çekirge Davey vardı. Davey ona el sallıyor ve bir yazının üzerinde yürüyordu âdeta. Yazı, kartonun içinde ne olduğunu duyuruyordu: *My First Rifle*. Kendine ait ilk tüfeğiydi bu! Hemen yanında, orijinal Amerikan malı olduğu, altında da büyük harflerle *Oyuncak Değildir* yazılıydı.

"Hadi, içine bak," diye Lucy'yi zorladı babası. Adamın sabrı kalmamıştı.

Lucy kartonun kapağını kaldırıp tüfeği çıkardı. Oldukça ağırdı, neredeyse babasının tüfekleri kadardı. Merak içindeydi, tüfeği plastik kılıfından çıkardı. Gözlerine inanamıyordu.

"Vay canına!"

"Ee?" diye sordu Hank Walker ve ağzını yayarak sırıttı.

Bu tüfek siyah namlusu dışında pembeydi! Bu yeterince müthiş değilmiş gibi bir de Hello Kitty özel üretimiydi ve sapında beyaz bir Hello Kitty çıkartması vardı. Yalnızca iki fişekliği yeşil renkteydi ama yeşil sorun yaratmazdı.

Lucy tüfeğini omzuna takıp annesine ve babasına baktı. Babası hâlâ gururla sırıtıyor, annesi dalgın dalgın pastasını çiğniyordu.

"Sanırım biri mutlu oldu," dedi babası ve dönüp karısına baktı. "Ama annen hiç olmadı çünkü kendine ait bir tüfek için yaşının henüz küçük olduğunu düşünüyor ama ben farklı bakıyorum. Küçük bir çocuk değilsin artık. Ve uğrunda büyük savaşlar verdiğimiz özgür bir ülkede yaşıyorsun."

Annesi, ağzındaki pastayı bir yudum kahveyle yuttuktan sonra, "Bence yine de tehlikeli," dedi. "Televizyonda bu konuda sürekli uyarılar yapılıyor."

"Saçmalık!" diye çıkıştı Hank. "Demokratların budalaca gevezeliğinden başka bir şey değil! Aptalca lakırdıların arkasına saklanan sünepe ödleklerin bahaneleri hepsi. Peki iş ciddiye bindiğinde onlar için kim kıçını riske atar? Biz tabii!"

"Hank, lütfen! Çocuğun önünde yapma!"

Hank sesini yine alçaltarak, "Tamam, evet, doğru," dedi ve pencereyi işaret etti. "Şu dışarıdaki dünya var ya, tehlikeli! Gerçek bir Amerikalı kız kendini savunmak zorunda. Günümüzde kendini ve vatanını nasıl savunacağını ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi. Eğer bir şey yapmazsak, bu şerefs... bu Demokratlar güzelim ülkemizi batıracaklar."

"Olabilir Hank," diye araya girmeye çalıştı anne. Peçetesini sinirden elinde evirip çevirdiği de Lucy'nin gözünden kaçmadı. "Ama bizim kızımız henüz sekiz yaşında."

Baba yüzünde kızgın bir ifadeyle iç geçirdi. "Yine mi başlıyorsun?"

"Ben sadece..."

"Bir silaha sahip olmak onun anayasal hakkı," diye karısının sözünü kesti adam. "Bu hakka her Amerikalı sahiptir güzelim! Bu çoktandır bir hak olmaktan öteye gitti, bir zorunluluk artık. Biz düzgün vatandaşlar ve Hıristiyanlar için. Özellikle şimdi, inancımızın ve özgürlüğümüzün akıl hastalarının tehdidi altında olduğu şu günlerde."

Annesi, Lucy'nin yeni İncil'ini alıp sanki üzerine yemin edecekmiş gibi tuttu.

"Ama Hıristiyanlar olarak Efendimizin buyruklarına uymalı ve düşmanlarımızı sevmeliyiz," dedi. Bu sözler, annesinin kafa tuttuğu hissini uyandırmıştı Lucy'de. "Düşmanlarınızı sevin, der Hazreti İsa. Size sövenleri kutsayın, size kin besleyenlere iyilik yapın."

Babası gözlerini kaydırdı, yumruklarını masanın üzerine bastırdı ve karısına öfkeli gözlerle baktı.

"Tanrı aşkına Norma, ciddi olamazsın! Sen onlara iyi davrandın diye Rusların ya da Taliban'ın yok olup gideceklerini mi sanıyorsun? Gerçek dindarlar olarak Tanrı'ya bir borcumuz var bizim. Onun isteklerini gerekirse silahla savunmak zorundayız. Rahip Jones'un dediği gibi: Şeytan, yeryüzünde dolaşıp birçoklarının gözünü boyuyor. Bak, ülkemiz ne hale geldi! Dürüst insanlar işsiz kaldı. Ama ortalıkta yığınla doğaya aykırı yaratık dolaşıyor, üstelik şimdi evlenmelerine ve evlat edinmelerine bile izin çıktı. Bu da yetmiyormuş gibi ülkemizi bir zenci yönetiyor. Tanrı'nın isteği kesinlikle bu olamaz!"

Tüfeği hâlâ tüfeği omzunda, süslenmiş sandalyenin önünde durmuş, anne ve babası arasındaki tartışmayı izleyen Lucy'ye baktı Hank.

"Rahip sana pazar okulunda ne öğretti tatlım? Tanrı'nın ten rengi nedir?"

"O bir beyaz," dedi Lucy.

Baba yüzünde memnun bir ifadeyle başını salladı. "Peki biz nereden biliyoruz bunu?"

"Çünkü İsa beyazdı ve Tanrı'nın oğluydu."

"Peki İsa kesinlikle ne olamazdı?"

"Bir zenci," dedi Lucy. Bunlar, Rahip Jones'un sözleriydi.

"Doğru," dedi babası ve yeniden başını sallayarak karısına döndü. "Bak, gördün mü? Kızımız her şeyi biliyor ve bir yurtsever olarak görevlerine hazırlanabilecek yaşa çoktan geldi. Kim bilir, yavrumuz belki günün birinde orduya katılır? Büyükbaban görse seninle gurur duyardı tatlım. Lanet olası çekik gözlülerin vaktiyle canına okumuştu o, aynı şekilde büyük büyükbaban da lanet olası Yerlilerin hakkından geldi."

"Hank! O kötü sözcüğü iki kez kullandın yine! Ayıp, ayıp!"

Anne, kocasına yine sert bir bakış attı ama bu bakışı kısa sürdü çünkü o sırada tabağına bir dilim pasta daha aktarmakla meşguldü.

"Benim söylemek istediğim şu: Efendimiz silahlara karşı olsaydı bize silah vermezdi," dedi Hank Walker. "İsa şimdi kapıdan içeri girip silahlarımızı atmamızı istese hemen isteğini yerine getirirdim, inanın bana. Ama o böyle bir şey yapmaz. Peki neden yapmaz canım?"

Kızına baktı ve Lucy yine rahibin sözlerini sıraladı. "Çünkü Tanrı kendini savunmayı bilenlerin yanındadır."

"Aferin kızım." Hank ağzını yayarak sırıttı, kızının önünde dizlerinin üzerine oturup, Hello Kitty tüfeğine işaret etti. "Kah-

valtını bitirir bitirmez arka avluya geçelim. O zaman bebeğinin üzerinde denemeler yaparsın. Gerçi bununla Ted Cruz'un başarılarına ulaşamazsın ama bolca egzersiz yaparsan yakında sana daha büyüğünü alırım."

Lucy babasına tam anlamıyla kulak veremese de başını salladı. Ansızın o tuhaf fısıltıyı duymuştu yine. Sanki tepeden bir yerden geliyor gibiydi. Yoksa kafasının içinde miydi sadece?

Ne olursa olsun tuhaftı. O gece düşünde gördüğü çocukların seslerine benziyordu.

Başını biraz yan yatırıp tavana kulak verdi.

Evet, sesler yukarıdan geliyordu.

Babası bir şey söylüyordu, annesi de onunla konuşuyordu galiba ama Lucy oralı değildi. Şimdi sesleri biraz daha net duyabiliyordu.

Çok kişi vardı, çok kalabalıklardı, şimdi hepsi bir ağızdan ona bir şeyler anlatıyordu. Yalnızca ona.

"Yeter!"

Laura Schrader ellerini hızla kaldırıp kulaklarına bastırdı. Dudaklarını ısırdı, gözlerini kıstı. Dizleri titriyordu, eğer az önce duvara yaslanmamış olsaydı yere yığılırdı herhalde.

Büyümüş ama ürkek ve çelimsiz bir çocuk, diye düşündü Robert. Tam Laura'yı tutmak üzere yerinden fırlayacaktı ki kadın ayağını sertçe yere vurdu.

"Yeter! Yeter, yeter, yeter!"

"Bayan Schrader! Bayan Schrader!"

Kadın gözlerini açıp düşten uyanmış gibi kırpıştırdı. Ardından çekinerek tavana baktı. Kamera, merceğin üzerinde aynı tekdüzelikte yanıp sönen kırmızı ışığıyla tepeden onu gözetliyordu. Ve gözlerini Robert'e çevirdi.

"Özür dilerim. Şey... bağırdım mı?"

Robert başını hafifçe salladı.

Kadın derin derin iç geçirdi ve yüzüne düşmüş saçlarını iki eliyle geriye doğru itti. "Öyle... öyle yoğun ki! Her seferinde."

Robert, kadının sandalyesini göstererek, "Sorun değil," dedi. "Yerinize oturmak istemez misiniz? Bitkin görünüyorsunuz."

"Evet, otursam iyi olacak." Laura Schrader titrek adımlarla masaya döndü ve kendini sandalyeye bıraktı. "Deli olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

Robert sesini çıkarmadı. Az önce gördüklerinden sonra kararsızdı; acaba kadın gerçekten halüsinasyon mu görmüştü, yoksa yaşadığı şoku artistik bir gösteriyle mi anlatmaya çalışmıştı? Yoğun ilgi görebilmek için attığı bir imdat çığlığı mıydı acaba? Ağır travmalar geçiren insanlar çok tuhaf davranışlar sergileyebiliyorlardı çünkü.

"Sizin sözcüklerinizle yanıt vereyim, deli *olmadığınız* kesin Bayan Schrader," dedi Robert. "Aksi halde şu an böyle mantıklı konuşamazdık. Size ve bana anlattıklarınıza tarafsız yaklaşabilmek için buradayım. Tek istediğim anlamak."

Kadın başını salladı ancak bakışlarında kuşku vardı.

"Merak ettiğim nokta," diye sözlerini sürdürdü Robert, "sanrılarınızın kaynağı. Örneğin benim göremediğim şeyleri görmenizin nedeni sizce ne olabilir?"

Laura Schrader karnına baktı ancak ellerini masadan çekmedi. Bu davranışı, az önce Robert'e anlattıklarının tamamen tersiydi. Çocuğunu her fırsatta, bilinçli ya da bilinçsiz okşadığından söz etmişti. Ama şimdi, bedeninin o noktasına dokunmaktan ölesiye korkuyormuş gibi duruyordu.

Laura Schrader konuşmaya başladığında sesi buz gibiydi. "Bana bütün bunları çocuğun gösterdiğini düşünüyorum. Benzincideki kadının söylemek istediği de buydu. Bana kesinlikle inanmayacaksınız ama doğru. Bebekle aramızda özel bir bağ var."

"Bir anne ile karnındaki bebeği arasında özel ve samimi bir bağın olmasını elbette çok iyi..."

"Kastettiğim bu değil," diye Robert'in sözünü kesti Laura. "Siz bir hekim gibi düşünüyorsunuz ve bunun hormonlardan kaynaklandığına inanıyorsunuz. Ama benim ve benzincindeki o kadının... kim bilir belki daha birçok kadının... durumu farklı. Çocuklarımız... bizimle konuşuyor. *Konuşuyorlar*. Bize bazı şeyler gösteriyorlar. Ve gösterdikleri şeylerin kendi duygularıyla

ilgisi yok. Olay gösteriyorlar bize. Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşanan olayları."

Robert bir yanıt vermek istedi ama Laura Schrader daha önce atıldı.

"Bunlar size bir delinin sözleri gibi gelebilir ama az önceki kızı size tarif edebilirim. Lucy sarışın, ince saç örgüleri var. Gözleri mavi, biraz tombulca... Ve beni var. Burada, tam şurada." Kendi yanağını gösterdi.

"Peki," dedi Robert. "Diyelim ki böyle bir kız var. Sizin çocuğunuz bunu nasıl bilebilir?"

"Bakın," dedi Laura Schrader üstüne basarak, "size anlattıklarımın mantıkla bağdaşmadığını biliyorum. Başlarda ben de sizin gibi düşünüyordum, hormonlardan ya da yaşadığım stresten kaynaklandığına inanıyordum. Hayal görüyorum sanıyordum. Ama sonra, bana bunun aksini kanıtlayan bir şey oldu. Su ve Mia'yla göl kıyısındaki eve girer girmez." Robert'e âdeta yalvarırcasına baktı. "Hayal görmediğimi o andan beri *biliyorum*."

Göl evine ulaştıklarında Laura oraya ayak basmayalı sanki üç yıldan çok daha fazla olmuş gibi bir duyguya kapıldı. Evde aile buluşması sadece kendisi, Su ve Mia demekti artık, dolayısıyla bu yer ona hem yabancı hem de tanıdık görünüyordu.

Buraya gelmemiz, işte tam da bu yüzden önemliydi, diye düşündü. *Böylece her bakımdan yeni bir başlangıç olacak.*

Otomobille büyük kapıdan içeri girip garaja kadar ilerledi. Sonra motoru kapattı, Su'ya ve Mia'ya döndü.

"Başardık," dedi gülümseyerek. "Son durak, lütfen herkes insin."

Su, dudaklarında beliren cansız bir gülümsemeyle yeniden camdan dışarı bakmaya başladı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bu arada uyanan Mia da Laura'ya boş gözlerle bakıyordu.

Laura onları çağırmakla belki de hata yapmıştı. Koşullar böyle sürerse onu yorucu günler bekliyordu. Ama kararlıydı, zamanını öyle ya da böyle en iyi biçimde değerlendirecekti.

Otomobilin kapısını açtı, indi ve ellerini beline koydu. Uzun yolculuktan sırtı ağrımıştı ama neyse ki gelmişlerdi artık.

Nasıl da sakindi buralar... Gerçi bu evi daima bu özelliğiyle anımsardı ama bu sükûneti yeniden yaşıyor olmak harikuladeydi. Motordan gelen hafif soğuma tıkırtıları dışında trafik gürültüsü yoktu, uygarlığa dair rahatsız edici hiçbir ses çıkmıyordu. Tek duyulan kuşların cıvıltısı, gölden yayılan su şırıltısı ve ormanların hışırtısıydı.

İskeleden onlara doğru hoş bir meltem esiyor, su, yosun ve çürümüş yaprak kokuları taşıyordu. Sinestezik babası olsa, gümüş rengi bir koku var, derdi. Şimdi Laura da bu ortamı o renkle bağdaştırıyordu.

Ev her zamanki gibiydi. Gerçi beyaz çerçevelerin ve kızıl kahveye çalan duvarların boyanması, çatının yosunlardan temizlenmesi gerekiyordu ama bu ihtiyaçlar annesinin hayatta olduğu yıllarda da vardı.

Babası bu evi emlak bürosunun kataloğunda gördüğünde ona İskandinavya'yı çağrıştırdığını anlatmıştı bir zamanlar. Doğudaki dağlar, göl, batıya ve güneye doğru sonsuzmuş gibi uzanan ormanlar ve bulundukları yerden köye kadar inen kuzeydeki buğday tarlaları, fiyort manzarasını andırıyordu gerçekten.

Ev büyük sayılmazdı. Zemin katta yemek masasını içine alan kullanışlı bir mutfak, küçük bir oda ve banyo, üst katta da üç yatak odası vardı. Tavan arasındaki ardiyede yaz geceleri fare tıkırtıları duyulurdu. Bahçedeki ahşap kulübe hem garaj hem odunluk hem de araç gereç deposu olarak kullanılıyordu. Evin arkasında kum kaplı bir alan vardı, çamaşır iplerini gerdikleri direkler hâlâ duruyordu. Annesi oraya vaktiyle onların

ıslak mayolarını asar, kızlarının direklere tırmandığını gördükçe onları uyarırdı.

Artık ipler yoktu, direkler de pas tutmuştu.

Su çantasından anahtarı arayıp buldu ama kapıya yönelmeyip anahtarı Laura'ya uzattı.

"Acaba sen..." dedi çekinerek. "Aptalca olduğunu biliyorum, ama içeri ilk ben girmek istemiyorum."

"Tabii," dedi Laura anahtarı alarak. *Çok fazla anı var,* diye düşündü. Aslında onun durumu da Su'dan farklı değildi.

En son anneleri öldükten hemen sonra gelmişlerdi buraya. İkisi de eve adım atmakta zorlanmıştı. İçeri girerlerse annelerinden kalan son izleri de sileceklerinden korkmuşlardı âdeta. O gün Su hiçbir şeye dokunmamış, mutfaktaki köşeli banka bile oturmamıştı.

Birlikte geçirdikleri son tatil ise bu olaydan birkaç yıl öncesine dayanıyordu. Mia o zaman üç ya da dört yaşlarında olmalıydı. Gölde yüzmüş, ormanlarda dolaşmışlardı. Minik Mia kıpkırmızı kolluklarıyla kıyıda durup göle çakıl taşları atarken onlar da biraz ötede mangal yakmıştı.

Evet, o tarihte hepsi bir aradaydı; kızlarıyla gurur duyan büyükanne ve büyükbaba, damatları ve mutluluktan şakıyan torunları... Gelecek günlerin onlara neler hazırladığını nereden bilebilirlerdi ki?

Eve girer girmez içerinin havalandırılıp tozların alındığını fark ettiler.

"Bernhard eşi bulunmaz biri," dedi Laura. Şöminenin yanındaki odun sepeti bile doldurulmuştu.

Su başını salladı, yüzündeki gergin ifade biraz yumuşamıştı. "Evet, bu sabah onu aradığımda geleceğimize çok sevindi. Zahmete girmemesini söyledim ama beni dinlemedi bile. Önümüzdeki günlerde uğramak istiyor."

"Bir adam dik yürüyebildiği sürece çalışabilir de."

Laura çocukluğundan beri tanıdıkları yaşlı adamın sesini taklit edince ikisi de güldü.

"Ben neye inanıyorum, biliyor musun?" dedi Laura. "Bence vaktiyle anneme ilgi duyuyordu. O yüzden buraya hâlâ geliyor."

Su kardeşine kuşkuyla baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ama annemden çok büyüktü."

"Hadi ama, bu engel mi yani?"

"Ama ikisinin arasında..."

"Hayır," dedi Laura kararlı bir sesle. "Bernhard'a kalsaydı olurdu ama annem için hayatta tek bir erkek vardı."

Mia tekerlekli küçük bavulunu çekerek kapıdan içeri girdi. Mutfağın ortasında durdu, boş gözlerle iki kardeşe baktı.

"Ee tatlım," dedi Su sesine coşku katmaya çalışarak, "buraya yeniden geldiğimiz için mutlu musun?"

Su, Mia'dan yanıt alamayınca Laura'ya döndü. "Ne dersin, çantalarımızı açmadan önce biraz dolaşalım mı? Hepimize iyi gelir diye düşünüyorum. Bunca zamandan sonra yeniden alışabilmek için..."

Laura hemen anlamıştı. Hem Mia'nın durumu hem de eve yıllar sonra dönmüş olmak Su'ya ağır gelmişti.

"İyi fikir. Uzun yolculuktan sonra ben de biraz hareket etmek istiyorum."

Böylece göl kıyısında gezintiye çıkıp doğanın ve sonbahar öğleden sonrasının güzelliğinin tadına vardılar. Ortalarında yürüyen Mia, hâlâ konuşmayıp duygusal bir kıpırdama göstermese bile oraya ayak bastıkları ana kıyasla sert tavrını üzerinden atmıştı biraz. Sadece bir kez, ormanın kıyısında bir karınca sürüsü görünce durup çalışkan hayvanların telaşını ilgiyle izledi. Laura yeğeninin dudaklarında hafif bir gülümseme fark eder gibi oldu.

Eve döndüklerinde güneş batmak üzereydi. Mutfağa girdiler ve Su, her gezinti sonrasında annelerinin mutlaka sorduğu soruyu sordu.

"Siz de benim gibi çok acıktınız mı?"

Mia yanıt vermek yerine gidip köşeli banka oturdu. Sonra bacaklarını sallayıp gözlerini ayakkabılarına dikti.

Laura önce Mia'ya sonra Su'ya bakıp ellerini çırptı.

"Kızlar, iş bölümü yapmaya ne dersiniz? Mia ve ben çantaları açma ve ateşi yakma işini devralalım. Aşçıbaşı da gidip akşam yemeği için alışveriş yapsın. Nasıl geliyor kulağa?"

"Şahane," dedi Su ve Laura'ya minnetle baktı. "Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim canım?"

"Olabilir ama tekrar tekrar duymaya bayılıyorum. Eh, şimdi fırla bakalım! Aklımda doğru kaldıysa market altıda kapanıyor."

"Aman Tanrım, o kadar geç oldu mu?" Su kaşlarını kaldırıp saatine baktı. "Ooo, doğruymuş! Sizi gerçekten yalnız bırakabilir miyim?"

"Elbette, biz de bu arada Mia'yla çılgın bir parti çevirириz. Sakın cips almayı unutma, yoksa seni eve sokmayız."

Su, Laura'nın attığı anahtarı havada yakalayıp gülümsedi. Sonra yola koyuldu.

Laura şömineyi yaktıktan sonra mutfağa dönüp köşeli bankta Mia'nın yanına oturdu.

"Yukarıdaki üç odadan birini seç bakalım. Birinde cibinlikli bir yatak var, hatırlıyor musun? Büyükannen ve büyükbaban yatardı orada. Hangi odada kalmak istediğine karar verdin mi?"

Laura sorusuna yanıt almayı beklemiyordu çünkü başını eğmiş, hâlâ salladığı ayaklarına bakan Mia onu duymuyor gibiydi. Derken bir tepki geldi ve Mia başını hayır anlamında salladı.

Vay canına, büyük ilerleme var, diye düşündü Laura. "Cibinlikli odayı istersin belki?"

Yine biraz zaman geçti ve Mia umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti.

"Bence ikiniz için şahane bir oda o. Bol bol yeriniz olur. Çünkü evin en geniş yatak odası odur."

Sonra aklına bir fikir geldi ve salona geçti. Eski televizyon gerçekten hâlâ yerindeydi.

"Mia tatlım, birlikte televizyon izlemek ister misin?"

Mutfaktan ses gelmedi ama Laura uygun bir kanal bulabilirse Mia belki kendiliğinden salona geçerdi.

Televizyonun önüne çömelip düğmesine bastı. Televizyon biraz vızıldadıktan sonra kendine geldi. Ekran bir an titredi; görüntü biraz soluktu ama çalışıyordu.

Laura komodinde, en az üç yıl öncesine ait program dergisinin yanında duran odun gibi kumandayı eline alıp düğmesine bastı. Tık yoktu. Piller çoktan boşalmıştı tabii. Televizyonun program düğmesini ararken haberlerde Irak'ta yeni bir terör saldırısı düzenlendiğini duydu. Olayda çok sayıda ölü ve yaralı vardı.

Açılanın çocuk kanalı olmadığı kesindi.

Küçük bir kapağın ardına gizlenmiş program düğmesini sonunda buldu. Tam basacaktı ki ekranda bir yüz belirdi.

Laura taş kesildi. Gözlerine inanamıyordu.

Su köye ulaştığında hava kararmıştı. Dağlar, son gün ışığının da önünü kesiyordu ve sokak lambaları yanmıştı. Hüzünlü mevsim kendini yavaş yavaş belli ediyordu artık. Burada sonbahar ve kış aylarında günler çok kısa olurdu. Bu yüzden bu köyde sürekli yaşayan insanların sayısı oldukça azdı.

Ama eskiden böyle değildi. Köy, madencilerin yerleşim alanı olarak çok eski geleneklere sahipti. Önceki yüzyılın başlarına kadar bu bölgeden bakır çıkardı.

Madeni çalıştıran şirketin çok çocuklu aileleri bölgeye nasıl getirdiğine dair babasının onlara anlattığı hikâyeler vardı. Eski zamanlarda çocukların da galerilerde çalıştığını duymak Su ve Laura'ya inanılmaz gelirdi. Babası onlara, ailelerin çok yoksul olduğunu ve şirket, çocuklarına cüzi paralar ödese de her ek gelire ihtiyaç duyduklarını anlatırdı.

"Buna karşılık maden işletmecileri yüksek kazançlar elde ederlerdi," derdi babası. Çünkü çocuklar küçük bedenleriyle en dar kayalık aralarına bile girebiliyordu ve onlar için açılan galeri çukurlarının derin olması gerekmiyordu.

20 Şubat 1903'te meydana gelen göçükte yaşları on üç ila on altı arasında değişen on dokuz çocuk yaşamını yitirince bölgede madenciliğe son verilmişti. 70'li yıllara gelindiğinde bakır işletmelerini yeniden canlandırmak için ilk girişimlerde bulunulmuştu. Ancak maliyetin yüksek olacağı anlaşılınca projeden vazgeçilmişti.

O tarihten yaklaşık on yıl sonra, manzarasıyla öne çıkan bu bölgeyi turizmciler keşfetmiş ve köy çok geçmeden bölgede dinlenmek isteyen tatilcilerin ilgi odağı olmuştu. Yaz aylarında turistler dekoratif ahşap karkas evlere akın eder ve köy nüfusu üçe katlanırdı. Bütün pansiyonlar ve hem göl hem de dağ manzarasıyla göz kamaştıran köyün tek oteli, babasının dediği gibi *kömürlüklere kadar* tıklım tıklım dolardı.

Ama o akşam köy merkezi eski kovboy filmlerindeki hayalet şehirleri andırıyordu. Pansiyonlar ve otel kapalıydı, kimi varlıklı kentlilere ait yazlıklar da terk edilmiş gibi duruyordu. Panjurlar sürgülenmiş ve dökme demirden yapılmış, kamera ve

alarm sistemleriyle donatılmış bahçe kapılarının önüne "Girmek yasaktır" yazılı tabelalar asılmıştı.

Yollarda ve bahçelerde tek tük insanlar vardı. Butiklerin ve hediyelik eşya dükkânlarının vitrinlerine, ilkbahardaki sezon başına kadar kapalı oldukları yazılı tabelalar yerleştirilmişti.

Su köy meydanına kadar ilerleyip arabayı küçük marketin önüne park etti. Neyse ki henüz açıktı. Arabadan indi, tam karşıdaki, eskiden girişinde gazete ve dergi satan küçük bir dükkânın bulunduğu şık ahşap karkas binaya baktı. Vaktiyle babasıyla giderlerdi oraya. Babası gazetesini ve sigarasını bu dükkândan satın alır, kızına da bir şekerleme seçtirirdi.

O dükkân artık kapanmış, eve dönüştürülmüştü. Ahşap karkas bina elden geçirilmiş gibi duruyordu. Ön bahçede bir adam kurumuş yaprakları süpürüyor ve hemen yanında iki erkek çocuk kum havuzunda oynuyordu. *İkizler herhalde,* diye içinden geçirdi Su ve o yöne bakıp başını salladı. Adam da selam verdi. Çocuklar ise Su'yu izlemekle yetindiler.

Markete girince görünmeyen bir hoparlörden her zamanki gürültülü müzikle karşılandı. Kısık sesli konuşmalardan içerideki tek müşteri olmadığını anladı Su.

Bir alışveriş arabası alıp içine çubuk makarna ve hazır sos koydu; doğru düzgün yemek pişirmeyi Laura'ya başka bir gün öğretirdi. Sonra kahvaltılık yiyecekler seçti. Çok şanslıydı, Mia'nın en sevdiği mısır gevreğinden de vardı. Sebze reyonundan bir torba patates ve kıvırcık salata aldıktan sonra köfte için gerekli malzemelere yöneldi.

Et reyonu boşaltılmıştı. Çelimsiz, sarışın bir genç kız çelik rafları temizlemekle meşguldü. Su alışveriş arabasını buzdolaplarına doğru sürüp derin dondurulmuş bir paket kıyma seçti.

Etin son kullanma tarihine bakarken dikkatini iki çocuk daha çekti. Yaklaşık Mia'nın yaşlarındaki oğlan ve ondan bir

ya da iki yaş büyük kız çocuğu birbirlerine çok benziyorlardı, kardeş olmamaları olanaksızdı. Et reyonundaki kız gibi sarışınlardı, hatta floresan ışığında saçları beyazmış gibi duruyordu.

İki çocuk raflarda duran gazeteleri toplayıp büyük bir plastik sepetin içine dolduruyorlardı. Bir yandan da fısıldayarak sohbet ediyorlardı. Oğlan arada bir göz ucuyla Su'ya bakıyordu.

Ama kızın gözü gazetelerden başka bir şey görmüyordu. Sanki her manşeti ezberlemek ister gibi bir hali vardı.

NÜKLEER SANTRALDE ARIZA: TRİTYUM NEHRE SIZDI
UÇAK KAÇIRAN ŞAHIS VURULDU REHİNELERDEN BİRİ ÖLDÜ
TAYVAN'DA YOLDAN GEÇEN BİRİ DÖRT YAŞINDAKİ ÇOCUĞUN KAFASINI KOPARDI

Bu manşetleri küçük kızın elinde görmek Su'nun yüreğini sızlattı. Aklına parktaki yaşlı adam ve elindeki gazeteyi havaya kaldırışı geldi.

"Çıldırmış. Bütün dünya çıldırmış. Dünya tımarhaneye dönmüş."

Su, kızın için için ağladığını ancak fark edebilmişti. Hıçkırmıyor, hiç ses çıkarmıyordu ama gözlerinden süzülen yaşlar tavandan yayılan floresan ışığında parlıyordu.

Su, elindeki kıyma paketini alışveriş arabasına atıp çocukların yanına gitti.

"Merhaba çocuklar. İyi misiniz?"

Kız elindeki gazeteyi sepete attı, yumruklarıyla gözlerini ovaladı ve yüzünü asıp bakışlarını yere dikti. Su da erkek çocuğun öfkeli bakışlarını fark edince bir adım geriledi.

"Özür dilerim, işinize karışmak istemedim ama şey diye düşündüm..."

O sırada arkalarında, "Ne oluyor orada?" diyen kalın bir ses duydu.

Et reyonundaki diğer kızdı bu. Elindeki ıslak eldivenleri çıkarmamıştı, açık sarı saçından bir tutam çilli yüzüne düşmüştü.

"Size yardımcı olabilir miyim? Birazdan kapatıyoruz."

"Evet... yani hayır," diye geveledi Su. "Aslında alacaklarımı buldum. Ama şey... kızcağız ağlıyordu, ben de..."

O sırada bir gümbürtü koptu ve Su korkuyla arkasına döndü. Açık sarı saçlı, iri yarı bir adam kasanın yanındaki iki taraflı açılır kapıdan çıkmış onlara doğru geliyordu. Adam bir an kalakaldı, sonra Su'ya bakıp gülümsemeye başladı.

"Vay be, inanmıyorum! Susann? Susann Schrader?"

Su, adama baktı ama çıkaramıyordu. Adam onu nereden tanıyordu ki?

"Beni tanımadın demek," dedi adam göz kırparak ve yaklaştı.

"Doğrusunu isterseniz, hayır."

"Ben Boris. Boris Schumann. Bu dükkân eskiden babamındı. Kendisi maalesef artık aramızda değil, yoksa seni gördüğüne çok sevinirdi. Yıllar geçti tabii."

Şimdi hatırlamaya başlamıştı. Çok değiştiği için onu tanımamıştı gerçekten. Boris eskiden de tombul biriydi, ay gibi bir yüzü, kepçe kulakları vardı. Ona ve Laura'ya dik dik bakar ama ağzını açmazdı. O eski çekingenliğinden eser kalmamıştı anlaşılan.

"Eh tabii, çok oldu," dedi Boris hüzünlü bir ifadeyle. "Annenizin başına gelen olaya çok üzüldüm. Lanet olası dağ geçidi. Orada gözünü dört açmazsan... Ama kız kardeşin nasıl, sen onu söyle."

"İyi. Buraya dinlenmeye geldik."

"İkiniz de mi buradasınız?"

"Evet, bir de kızım."

"Müthiş! Bize uğrayıp karımla tanışmalısınız mutlaka. Sabine'nin şnitzelinin üstüne yoktur. Eh, çocuklarımla tanışmışsın zaten. Üçü de bana dükkânda yardım eder."

Oğlanı ve kızı gösterdi. "Bunlar Thilo ve Edda, en büyükleri de Ute. Ute henüz on altısında ama yaşından büyük işler yapar. O olmasa burayı kapatıp giderdim."

Ute, Su'ya mesafeli bir kibarlık içinde başıyla selam verdi ve yeniden işine döndü. Su, kızın onlardan bir an önce uzaklaşmak istediği duygusuna kapıldı.

Su bir an düşündü, küçük Edda'nın az önce ağladığını Boris'e söylemeli miydi acaba? Annelik içgüdüsü bunu yapmasını öğütlerken adını koyamadığı başka bir duygu onu durdurdu.

Boris Schumann raftaki son gazete yığınını kucakladı.

"Evet, dediğim gibi, ne zaman isterseniz buyurun. Gelirseniz çok seviniriz. Senin ufaklık çocuklarla oynar, biz de eski günleri yâd ederiz. Ah, dünya temizdi o zamanlar, değil mi? Ama şimdi bu bokluğa bakınca..." Yüzünü buruşturup elindeki gazete yığınını Su'ya doğru uzattı, sonra elindeki öteki gazetelerin arasına attı. "Yakında her şey bitecekmiş duygusuna kapılıyor insan. Buna karşı yapılabilecek tek şey, doğru partiyi seçmek. Ülkeye yeniden adalet ve düzen getirecek siyasetçilere ihtiyacımız var."

"Artık gitmeliyim," dedi Su kol saatine bakarak. "Geç oldu, evdekiler iyice acıkmıştır. Daha bugün geldik çünkü."

"O zaman kasada birileri var mı bakayım," dedi Boris Schumann ve kendi esprisine kahkahayla güldü. "Ama Sabine'nin şnitzelini unutmayın. Gerçek ev yapımı Alman lezzeti. Hele tadına bir bakın, başka yerde şnitzel yemezsiniz artık, inan bana!"

Su ödemeyi yaparken Boris'e davetini unutmayacağını söyledi ve aceleyle oradan uzaklaştı.

Aldıklarını bagaja koyarken çevresine bakındı. Ortalarda kimse yoktu. Yol da boş gibiydi. Tek bir otomobil bile geçmiyordu. Su yine de izleniyormuş gibi hissetti.

Tuhaf.

Dönüp markete baktı. Schumann'ların evi dükkânın üstüydü. Pencerelerden birinde iki küçük karaltı gördü. Thilo ve Edda pencereden ona bakıyorlardı.

Su onlara el salladı ama çocuklardan hiçbir tepki gelmedi. Öylece durmuş, otomobile binip park yerinden ayrılmasını izliyorlardı.

Laura olanları hâlâ kavrayamamıştı. Ekran görüntüsü titreyen eski televizyon, tanıdığı bir adamı gösteriyordu. Laura'nın hiç kuşkusu yoktu, *oydu*. Ama gerçek olamazdı bu. Çünkü bu adamı *rüyalarından* birinde görmüştü. Ve şimdi gördükleri *gerçek* olmuştu.

Evet, kâbusundaki adamdı bu. Her şey üzerine yemin edebilirdi.

Derken ismini de öğrendi; Dieter Haddenbach'dı, Almanya'nın ünlü tekstil kuruluşlarından birinin başındaydı, ayrıca çocuklar için bir yardım kuruluşu olan Kinderhilfswerk'in elçisiydi. Çeşitli yardım projelerinde faaliyet göstermiş, özellikle cinsel istismar kurbanı küçük kızlar ve erkekler için çalışmıştı. Bu çabaları karşılığında bir de ödül almıştı.

Laura ekrana bakakaldı. Kanının çekildiğini hissetti. Midesi kasıldı, öğürdü ve elini ağzına kapadı.

Sanki yine rüya görüyor gibiydi ama öyle değildi tabii. Lanet olsun, düşünme yetisini kaybetmişti şimdi. O küçük kız... Neydi adı? Evet, doğru, Kannitha'ydı.

Laura ekrandaki haberi güçlükle izliyordu şimdi. Haddenbach otel odasında ölü bulunmuştu. Öldürülmüştü.

Muhabir olayla ilgili başka bilgi vermedi ama olayın nasıl geliştiğini Laura çok iyi biliyordu. Haddenbach'ın kafatası bakır bir kâseyle dağıtılmıştı. O kâsenin içinde otelin daimî müşterilerine meyve sunulurdu. O kâse alacalı perdelerin asılı olduğu pencerenin önündeki çalışma masasının üzerinde duruyordu. Laura'nın rüyasında perdelere kan sıçramıştı.

Muhabir, otelin Kamboçya'nın başkenti Punon Pen'de bulunduğunu anlatıyordu. Katil ve öldürme gerekçesi hakkında henüz bir bilgi yoktu. Şimdilik, otelin arka bahçesinde bir cesedin daha olduğu biliniyordu. Muhtemelen Kamboçyalı olan bu adamın da hunharca öldürüldüğü bildiriliyordu. Cesedin tanınmaz halde olmasından dolayı ölenin kimliği henüz saptanamamıştı ama polis katilin ya da katillerin her iki cinayetten de sorumlu olduklarının üzerinde duruyordu.

Laura televizyonu kapattı. Bir süre hareketsizce yerde oturup karanlık ekrana gözlerini dikti.

Bu nasıl olabilir, diye soruyordu içinden sürekli. *Nasıl olabilir?*

Laura Schrader, Robert'in ısrarlı bakışlarına karşılık veriyordu.

"Bana öyle kuşkuyla bakmayın. Aynen anlattığım gibi cereyan etti her şey. O adamı hayatımda hiç görmemiştim. Sadece o rüyadan tanıyordum. Televizyonda canlı halini gösterdiler. Ama ben rüyamda onun cesedini görmüştüm. O sahneyi hiç unutmayacağım, inanın bana. Deliler gibi vuruyorlardı ona. Her yer kan içindeydi..."

Beynindeki korkunç fotoğrafı silmek istercesine silkindi Laura. O fotoğraf Robert'in gözünde ya hayaldi ya da ruhsal dengesizlik yaşayan birinin gerçek olaylar ile aşırı hayal gücünü birleştirmesiydi.

Robert bu tür vakalara da çok rastlamıştı. Bazı hastaları ona öylesine inandırıcı hikâyeler sunmuştu ki gerçeği bulup çı-

karmakta hayli zorlanmıştı. Örneğin karısını merdivenden ittiğini savunan adamın vakasında olduğu gibi. Oysa sonradan, kadının merdivenlerde kalp krizi geçirdiği, kocasının ise söz konusu tarihte iş seyahatinde olduğu ortaya çıkmıştı. Ama adam sözde itirafına sımsıkı tutunmuştu. Çünkü karısının ona ihtiyaç duyduğu bir anda yanında olmadığı için karısının ölümünden sorumlu tutuyordu kendini.

Muhtemelen burada da aynı durum söz konusuydu. Laura Schrader belki yeğeninin onun yüzünden öldüğünü düşünüyordu. Ablasının ölümünden de kendini sorumlu tutuyor olabilirdi çünkü Susann Landers'e dair ortada hâlâ bir iz yoktu.

Ancak bir nokta, yani Patrick Landers'in ve yüz altmış üç kişilik köy nüfusunun ortadan kaybolması, bu fotoğrafın içine oturmuyordu. Laura Schrader'in kendini bunun için de suçluyor olması aklına yatmıyordu.

"Biliyorum, bana inanmıyorsunuz," dedi Laura Schrader ve yüzünde bezgin bir ifadeyle iç geçirip arkasına yaslandı. "Ama bunları kafamdan uydurmadığıma yemin ederim. Size bütün ayrıntıları anlatabilirim. Televizyonların *göstermediği* şeyleri. Adamın odasını örneğin. Yatağı. Yatak çarşaflarını ve yatak örtüsünü. Perdelerin kapalı ve kumaşının kuş desenli olduğunu. Tüylü uzun kuyrukları olan alacalı kuşlar... Meyve kâsesinde portakal, muz ve dikenli kabuğu olan kırmızı meyveler vardı. Bunlardan biri ortadan ikiye ayrılmıştı. Meyvenin içi beyazdı ve siyah çekirdekliydi, bana stracciatella'lı dondurmayı anımsatmıştı."

"Pitaya meyvesi mi demek istiyorsunuz?"

"Nereden bileyim adlarının ne olduğunu!" diye çıkıştı Laura. "Tek istediğim, onları *gerçekten* gördüğümü anlamanız. Son günlerde pek çok korkunç şey gördüm, hepsi de çocuklarla ilgiliydi. Devasa bir çöplükte yaşayan erkek çocuklar. İçlerinden

biri sefalet içinde öldü. Başka çocuklar infaz komandolarına katılmak zorunda kaldı. Gencecik kızların dikiş dikip kumaş boyadığı fabrikalar gördüm. Elleri yaşlı kadınlarınkine benziyordu. Açlık çeken şiş karınlı bir sürü çocuk..."

"Yani dünyadaki adaletsizlikleri görüyorsunuz," dedi Robert. "Hamileliğinizin sizi bu konularda duyarlı kıldığını mı düşünüyorsunuz? Kendi çocuğunuzu düşündüğünüz için bu çocuklara da kafa yoruyorsunuz belki."

Laura Schrader sandalyesine gömüldü, derin bir soluk alıp Robert'e baktı. Bir an düşünceye daldı.

"Nedenlerden biri bu olabilir," dedi soğukkanlı bir tonda. "Ama yalnızca bu değil. Çocuklarla ilgili kafa yormakla kalmıyorum, sanki o çocukların çektiklerini bir şekilde *ben de yaşıyorum*. Bütün o sefaleti. Bunların kendi anılarım olduğu duygusuna kapılıyorum."

"Ama sizin anılarınız değiller."

"Hayır, elbette değil," dedi dedi Laura Schrader alçak sesle ve karnına baktı. "Hepsi ondan geliyor. Bana bütün bunları çocuk gösteriyor. Benimle konuşuyor. Tıpkı benzincideki kadının söylediği gibi. Kadının aklını yitirdiğine hiç şaşırmadım. Dayanılacak şey değil."

Robert'in aklına yine Bennell'in anlattıkları gelmişti. Linda ve Steffen Hoffmann'la ilgili olaylar. Bunlar Laura Schrader'in ve ablasının göl kıyısındaki eve geldikleri günün akşamında yaşanmış olmalıydı. Susann Schrader'in alışverişi tamamlayıp kardeşiyle ve kızıyla yediği akşam yemeğinden birkaç saat sonra.

Steffen Hoffmann benzinciyi akşam tam saat onda kapattı. Günlük kasa hesabını yapıp hasılatı çelik kasaya koydu. Bütün ışıkları söndürüp benzin pompalarını kilitledikten sonra cam

kapıya yöneldi. Her akşam yaptığı gibi bir süre öylece durup dışarıdaki geceyi seyretti.

Sekiz ay öncesine kadar o anlar, paydos sigarası içme saatiydi. Ama Linda ışıl ışıl gözlerle ona bir çocuklarının olacağını haber verdiği gün sigarayı bırakmıştı. Bunu çocuk için, karısı için ve tabii kendi için yapmıştı. Ama her akşam sessizlik içinde geçirdiği bu anlardan vazgeçmemişti; akşamları kendine ait beş dakikası vardı.

Yolun karşı tarafında dolunay, gökyüzünü pırıl pırıl aydınlatmıştı. Gümüş ışığını yaydığı asfalt yolda, benzin pompaları selam durmuş askerleri andırıyordu.

Steffen yorucu bir gün geçirmişti. Buz gibi bir bira şimdi ne iyi gelirdi! Arkasındaki buzdolapları onu baştan çıkarmak istercesine çalışıyordu. Gidip bir kutu bira almak geliyordu içinden, hatta birden de fazla. Ama Linda'nın ruh sağlığı bozulduğu için Steffen alkolden uzak duruyordu. Aklının her an başında olması gerekiyordu, özellikle şu günlerde. Bebeğin gelmesine çok az kalmıştı, karısını doğumhaneye götürecekti. Tabii ki ayık olmalıydı.

Linda'yı belki doğumdan önce hastaneye yatırmak zorunda kalacaktı. Durumu böyle devam ederse başka seçeneği yoktu. Öyle ya, karısının başında yirmi dört saat bekleyemezdi ki!

Başka bir çözüm bulamazsa zorunlu olarak bu yola başvuracaktı. Bebeğin bir an önce doğması için dua ediyordu. Doğumdan sonra her şey yoluna girerdi mutlaka. Linda'nın hormonları yeniden dengelenir, korkuları ve sanrıları ortadan kalkardı. Ne de olsa birbirlerinden bağımsız üç doktor böyle olacağını öngörmüştü. Kesin konuşmamışlardı gerçi, bu da bir hekimden beklenemezdi zaten ama *büyük olasılıkla* demişlerdi.

Steffen bir sigara yakmak yerine ağzına bir Fisherman's Friend pastili attı ve dilinde ferahlatıcı bir yanma hissetti. Öğ-

leden sonra yaşadıkları olayı ve iki kadının anlayışlı tavırlarını düşündü.

Böyle bir olay bir daha tekrarlamamalıydı. Linda'ya daha çok göz kulak olması gerekiyordu. Linda'nın bebek bekleyen başka kadınların yakınında olmaya tahammülü yoktu sanki. Muhtemelen bu da hormonlarıyla ilgiliydi.

Oysa başlarda her şey yolundaydı. Bebekleri olacağı için çok sevinçlilerdi. Steffen çocuğunu elbette hâlâ sevinçle bekliyordu ama Linda'nın gitgide kötüleşmesi mutluluğuna gölge düşürüyordu. Çocuğun bunda günahı yoktu tabii ama sıkıntıların kaynağı oydu.

Her şey hamileliğin üçüncü ayında başlamıştı. Linda karnındaki bebeğin onunla konuştuğunu, anlattığı şeylerin korkunç ve dehşet verici olduğunu savunmuştu. Derken korkular ve panik ataklar başlamış ve her nöbet bir öncekinden daha ağır seyretmişti. Neyse ki sezon kapanmıştı, böylece sık sık gidip Linda'ya bakmaya zaman bulabiliyordu.

İç geçirip sessizliğin bir süre daha tadını çıkardı. Sonra evine gitmeye karar verdi. Linda acıkmış olmalıydı. Hazır yemeklerden birini karısı için mikrodalgada ısıtırdı. Linda uyumamışsa tabii. Yoksa uykusunu bölmezdi. Çünkü onun için uyku her şeyden daha önemliydi şimdi.

Steffen yan binadaki küçük daireye girdiğinde ışıklar yanmıyordu. Gidip salona baktı ama kanepe boştu. Linda'nın üzerine örttüğü battaniye yerdeydi. Linda'nın bebeği için satın aldığı pelüş ayı da battaniyenin yanındaydı, ayakları tavana bakıyordu.

Steffen ikisini de yerden alıp battaniyeyi kanepenin üzerine bıraktı. Üzerinde *gel birlikte uyuyalım* yazılı tişört olan oyuncak ayıya baktı ve minik oğlunun gün gelip onu kucaklayacağını hayal etti.

Bebeğe henüz bir isim bulamamışlardı. Steffen birçok öneride bulunmuş ama Linda konuyu sürekli geçiştirmişti. Karısı artık çocuk hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordu, konuşsa da sanki bir nesneden, yabancı bir maddeden söz eder gibiydi.

Steffen oyuncak ayıyı battaniyenin üzerine oturtup usulca yatak odasına geçti. Kapı aralığından dikkatlice baktı; Linda'nın yatakta uyuduğunu düşünüyordu. Ama yatak da boştu. Linda'nın tarafına bırakılmış tulum dışında yatak aynen Steffen'in sabah düzelttiği haliyle duruyordu.

Linda banyoda olmalıydı. Steffen hole dönüp banyo kapısını usulca tıklattı.

"Hayatım, geldim. Bir şeyler yemek ister misin?"

Sessizlik.

"İyi misin sen?"

"Hayatım, lütfen bir şey söyle!"

Yine yanıt alamayınca kapı kolunu indirdi. Kapı kilitli değildi, banyoda da ışık yanmıyordu.

Linda yoktu. Ev boştu.

O, atölyede çalışırken Linda bir yere gitmiş olamazdı herhalde!

Kalbinin sıkıştığını hissetti.

Aceleyle holün ışığını yaktı. Linda'nın bütün ayakkabıları raftaydı, montları da vestiyerde asılıydı. Ayrıca o tulum, şu sıralar Linda'nın içine sığabildiği tek pantolondu. Gerçekten evden çıkıp gittiyse yarı çıplak halde, külotla olmalıydı.

Nereye gitmiş olabilirdi? Yola mı çıkmıştı acaba? Ya da komşu köye mi gitmişti? Yoksa geçide mi?

Steffen aklını toplayamıyordu. Yolun yakınlarında bir de nehir akıyordu ve yolun karşı tarafındaki tarlalar ormanlık alana kadar uzanıyordu. Arkasında uçsuz bucaksız bir orman vardı. Karısını nerede aramalıydı şimdi?

Dizlerinin bağı çözüldü, duvara yaslandı, yoksa düşecekti.

Tanrım, bir de bu gelmesin başımıza!

Demek olmuştu işte. Polisi aramaktan kaçamayacaktı artık.

Pantolonunu yoklayınca cep telefonunu kasanın yanında unuttuğunu anladı. Neyse ki mutfaktaki büfenin üzerinde sabit telefon vardı.

Koridoru koşarak geçerken polis imdat numarasını anımsamaya çalıştı. 110 mu, yoksa 112 miydi? Lanet olsun, panikten aklına gelmiyordu işte!

Mutfak kapısına geldiğinde dikkatini öylesine telefona vermişti ki koyu renkli zemindeki parlaklığı fark edemedi. Koşarken telaşla elektrik düğmesini el yordamıyla ararken kayıp düştü. Sırtüstü zemine çakıldı ve bir an gözleri karardı.

Sonra söverek ellerinin üzerinde doğruldu ve sersemlemiş bir halde başını ovdu. Eli ıslak ve yapış yapıştı.

Ellerine bakıp kanlı olduğunu görünce yeniden küfrü bastı. Şimdi sadece polis değil ambulans da çağırması gerekiyordu, belli ki başı yarılmıştı.

İnleyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları yeniden kaydı.

"Lanet olsun!"

Zemin kan içindeydi. Koca bir kan gölünün ortasında oturuyordu şimdi.

Düşerken başını da çarpmıştı, zonkluyordu şimdi. Ama bu kanların ondan akmış olamayacağını anlayacak kadar da aklı yerindeydi.

Linda!

Hızla yana döndü, vıcık vıcık zeminde dört ayak üzerinde ilerleyip masanın çevresinden dolaştı. Az önce ışığı yakmayı başaramamıştı, pencereden içeriye dolan mehtapta karısının bedenini sonunda gördü.

Linda yere oturmuş, sırtını büfeye yaslamıştı. İki eliyle sımsıkı kavradığı şey kan içindeydi, ne olduğu anlaşılmıyordu. Linda'nın

ayırdığı çıplak bacakları da kana bulanmıştı, sırtındaki bluzun düğmeleri açılmıştı.

Hayır! Hayır! Olamaz!

Steffen Hoffmann, karısının ne yaptığını anlayınca bayılacak gibi oldu. Taş kesilmiş halde gözlerini karısına dikti ve gırtlağından boğuk bir ses çıkarabildi yalnızca.

Linda başını ona doğru çevirdi. Göz kapakları titriyor, kan içindeki yanaklarından yaşlar akıyordu. Sesi hırıltıydı artık.

"O... bizden... nefret ediyor."

"Bebeği gerçekten keserek vücudundan atmaya çalışmış," demişti Bennell. Üçüncü sigaranın ardından dördüncüyü yakmıştı. Bu arada yağmur hafifçe çiselemeye başlamış ama Bennell bunu fark etmemişti.

"Hayatım boyunca gerçekten çok iğrenç şeylere tanık oldum," demişti kısa bir sessizliğin ardından. "Kaza geçirenler, öldürülenler, intihar edip ancak haftalar sonra evinde ölü bulunanlar... Küvetin içinde damarlarını kesen kadını da unutmam hiç. Sonunda kapısını kırıp evine girdiğimizde küvetin içi kurt kaynıyordu. İnsan bir yerden sonra her şeye hazırlıklı olduğunu düşünüyor. Şaşırabileceği bir şey kalmadığını sanıyor. Ama yanılıyoruz işte..."

"Sonra ne olmuş?" diye sormuştu Robert ve komiser konuşmaya devam etmeden önce sigarasından derin bir nefes daha çekmişti.

"Adam kadının elinden bir ara makası çekip almış ve ambulans çağırmış. Ama çok geçmiş. Kadın daha hastane yolunda hayatını kaybetmiş. Çok kan kaybetmiş çünkü." Bennell ağzından dumanı üflemiş ve başını iki yana sallamıştı. "Makasla yapmış, düşünebiliyor musunuz? Lanet olası bir mutfak makasıyla!"

"Ya bebek?"

"Kocası, Linda Hoffmann'ı bulduğunda bebek henüz yaşıyormuş. Ama sonra onu da kurtaramamışlar. Kadın bebeğe çok zarar vermiş olmalı. Kocası ikisinin de öldüğünü öğrenince yıkılmış."

Bennell sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdikten sonra binayı göstermişti.

"Burada, klinikte yatıyor adam. Kapalı serviste."

VII.

Fırtına. Karar. Güç birliği.

Sesler.
Bir sürü ses.
Fısıldıyorlar, gülüyorlar, tıslıyorlar ve ağlıyorlar.
Gitgide yükseliyor sesleri, gitgide, gitgide.

Laura uyandığında önce nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Sersemlemişti, karanlığa bakıp gözlerini kırpıştırdı. Önce evde olduğunu, komşulardan birinin televizyonunun açık kaldığını düşündü. Ama sonra tatil evine geldiklerini anımsadı. Evin en küçük odasındaki iki dar yataktan birinde yatıyordu. Çocukken Su'yla burada kalırlardı. Annesi buraya *kızların odası* derdi.

Yarı uykulu halde gözlerini ovaladı. Uykusunda iç içe geçmiş sesler olarak algıladığı gürültünün, yağmurun cama vurması olduğunu anladı. Kapalı perdeler arkasından ufukta çakan şimşekleri fark edip gitgide yakınlaşan gök gürlemelerini duydu.

Tamamen ayıldıktan sonra duyduğu tuvalet ihtiyacı, yağmur damlaları cama çarptıkça daha da arttı. Yatmadan önce üç fincan çay içmekle hata etmişti.

Laura iç geçirip yataktan kalktı, soğuktan titrerken omuzlarını ovaladı ve tepeden açık bıraktığı pencereyi kapadı. Geceler artık soğuk olmaya başlamıştı.

Montu, yatağın bitişiğindeki sandalyenin üzerinde duruyordu. Omzuna atıp ceplerini karıştırdı. Sonunda cep telefonunu buldu. Konuşmak için kullanamazdı gerçi, vadide baz istasyonu olmaması telefondan ve internetten uzak kalma isteğine yaramıştı. Telefonunu şimdi el feneri olarak kullanacaktı.

Yer döşemeleri gıcırdadığı için olabildiğince sessiz kapıdan çıkıp hole inen merdivene yöneldi. Şaşılacak derecede serin ve esintiliydi burası. Tuhaftı çünkü evin içinin her zaman ılık olduğunu hatırlıyordu, hatta sonbahar tatillerinde hava bozduğu günlerde bile üşümezdi bu evde.

Çocukluk anıları nasıl da yanıltıcı olabiliyor, diye düşündü ve banyodan dönerken şömineye bir iki odun daha atmaya karar verdi.

Merdivenin başına daha gelmeden, aşağıdaki kapının önünden hızla geçen birkaç küçük gölge dikkatini çekti.

Fare, diye geçirdi içinden titreyerek. *Haydi bakalım!*

Cep telefonunun ışığını o yöne tutunca daha çok şaşırdı.

Gördükleri fare değil ıslak yapraklardı. Yarı aralık kapıdan rüzgârla birlikte eve savrulmuşlardı.

"Şu işe bak, lanet olsun!" diye fısıldadı Laura.

Muhtemelen kapıyı sıkıca kapatamamış, rüzgâr da açmıştı. Kim bilir kaç zamandır böyle duruyordu? Holün parkeleri ıslanmış olmalıydı. *Cilası bozulmamıştır umarım! İyi ki sıkışmışım.*

Merdivenlerden hızla indi, tam evin kapısını kapatacağı sırada evin önündeki geniş alan, çakan şimşekle aydınlandı. Laura korkuyla kalakaldı ve gözü iskeleye takıldı.

Biri vardı orada!

Ortalık yeniden karanlığa gömüldü, ayrıca yağmur da ileriyi görmesini güçleştiriyordu. Ama çakan yeni şimşekle birlikte Laura o karaltıyı yeniden gördü. Küçüktü, zayıftı, pijamalıydı...

Mia! Uyurgezerlik başlamıştı demek yine!

Laura telaşla ayakkabılarını aradı ama bulamadı. *Su'nun lanet olası düzen hastalığı,* diye içinden söylendi ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında yalınayak iskeleye doğru koştu.

Mia birkaç metre uzağında kıyıda durmuş, tarlaların bittiği noktadan yükselen tepeye hiç kımıldamadan bakıyordu.

"Sen ne yapıyorsun orada?" diye bağırdı Laura ve koşarak yeğenine ulaştı. "Hastalanacaksın!"

Mia hiç sesini çıkarmadığı gibi gözünü de tepeden ayırmıyordu. Sanki Laura'nın geldiğini algılamamış gibiydi.

Laura onu omuzlarından tutup eve doğru çekmeye çalışırken küçük kızın sırtındaki pijamanın sırılsıklam olduğunu fark etti. Mia'nın saçları yağmurdan başına yapışmış, çıplak ayakları çamurlanmıştı. Orada epeydir duruyor olmalıydı.

"Gel hadi, gidip kurulayalım seni!"

Laura, Mia'yı elinden tutup çekti. O sırada çok şiddetli bir şimşek çaktı. Bir an önce eve dönmeleri gerekiyordu. Yağmurdan ve soğuktan rahatsız değildi ama şimşekten oldum olası korkardı.

Ama Mia adımlarını hızlandırmak niyetinde değildi. Aksine kaskatı duruyor, Laura onu çektikçe direnip tökezliyordu. Teyzesinin arkasından zorla gelirken tepeyi gözden kaybetmemek için başını ısrarla uzatıp geriye doğru bakıyordu.

"Sen nereye bakıyorsun öyle?" diye kızarak sordu Laura. Gök gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Yeter ama! Gel artık!"

Derken vadi, gözleri kamaştıran bir şimşekle aydınlandı ve Laura dehşetle kalakaldı.

Bu gördükleri gerçek miydi şimdi?

Sanki sorusunu yanıtlamak istercesine bir şimşek daha çaktı, ortalık gündüz gibi aydınlandı ve evet, bir kez daha gördü Laura.

Tepenin sırtında, köye inen patikanın hemen yanında çocuklar dizilmiş duruyorlardı. Yirmi ya da otuz çocuk, belki daha da fazla... Laura bir anlık aydınlanmada tahmin yürütemedi.

Dekoratif bir flamanın figürleri gibi el ele tutuşmuş, tepeden onlara bakıyorlardı âdeta.

Tanrı aşkına, ne işleri vardı o çocukların orada? Gökyüzü delinmiş gibi yağmur yağıyordu ve o tepede her an yıldırım çarpabilirdi onları.

Şimşekler âdeta aralıksız çakıyordu şimdi ve Laura tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Derken kulakları sağır eden bir gök gürültüsü daha duyuldu. Kıyamet tam tepelerinde kopuyordu.

Laura çok yakınlarda bir yerden tıslamaya benzer bir ses duyar gibi oldu. Yılan sesine benziyordu ama olamazdı tabii. Ama ses çok yakındı ve kulağa tehlikeli geliyordu.

Laura esrarengiz sese, fırtınaya ve tepeye aldırmadan yeğenini kucakladığı gibi eve götürdü. Sonra kapıyı kapatıp anahtarı iki kez çevirdi.

Mia ıslanmış oyuncak bebek gibi holde duruyordu şimdi.

Laura onun yanından hızla geçip banyoya gitti ve raftan bir havlu aldı. Kapıdan çıkmadan önce klozetin üstündeki küçük pencereden tepeye baktı. Bir sonraki şimşek vadiyi gündüz gibi aydınlattığında çocukların ortadan kaybolduğunu açıkça gördü.

Gerçekten oradalar mıydı acaba, diye düşündü Laura, Mia'yı kurularken. O tepede çocukların olması saçmaydı zaten. Bu fırtınada. Bu sağanakta. Gecenin yarısında.

Laura, Mia'yı Su'nun mışıl mışıl uyumaya devam ettiği yatağa yatırdıktan sonra gerginliğinden kurtulmaya başlamıştı. Yine tuvalete gitme ihtiyacı duydu ama bu kez acele etmesi gerekiyordu.

Banyodan çıkarken pencereden bir kez daha tepeye baktı.

Hiçbir şey görünmüyordu.

Yalnızca çalılık ve fundalık vardı.

Çocuklar yoktu.

Rüzgârın içeri savurduğu holdeki yaprakları süpürüp yerleri bir bezle sildikten sonra odasına döndü. Bitkindi ve gerginliğini hâlâ üzerinden atamamıştı. Yatağına uzandı fakat uzun bir süre uykuya dalamadı.

Fırtınayı dinlerken tepede gördüğü karaltılar acaba hayal miydi sadece?

Kesinlikle öyle, diye geçirdi içinden. Yalnızca çalılıklardı gördüğü. Şimşek bir an çaktığında el ele tutuşmuş çocuklar gibi gelmişti ona. Hele insan bir gece önce uyuyamamış, üstelik saatlerce otomobil kullanmışsa! Bu yolculuğa çıkmasına neden olan koşullar vardı bir de. Böyle durumlarda gerçekte olmayan nesneler görülebilirdi elbette.

"Çalılıklardı sadece," diye mırıldandı Laura ve yorganı çenesine kadar çekip yan döndü.

Bir süre sonra uykuya daldı. Rüyasında, bu defa kendisi yağmur altında titreyerek tepenin üstüne duruyor ve oradan eve bakıyordu. Ayrıca yine o fısıltıları duyuyordu.

Bir sürü ses arasından, kulağına bir erkek çocuğuna aitmiş gibi çalınan bir ses, *vakit geldi,* diyordu.

Ertesi sabah fırtına dinmiş, hava açmıştı. Gölün üzerini kaplayan yoğun sis bulutları dağların önüne de perde gibi inmişti.

Laura mutfağa ayak basar basmaz burnuna mis gibi sahanda yumurta ve kızarmış pastırma kokuları geldi.

Su mutfak masasına oturmuş, anne ve babasından kalan bir John Wyndham romanı okuyor, bir yandan da kahvaltısını yapıyordu.

"Günaydın," dedi canlı bir sesle ve kitabı elinden bıraktı. "Seni bekleyemediğim için özür dilerim ama kurt gibi acıkmıştım." Çatalıyla ocağın üzerinde duran tavayı gösterdi. "Hemen al, senin için de yaptım."

Laura gülümsedi, boş kâselerin, bir kutu sütün ve bir paket mısır gevreğinin onları beklediği tezgâha baktı.

"Mia nerede?"

"Uyuyor," dedi Su, "hem de derin derin."

"İyi bari."

Laura fincanına kahve doldururken gece yaşananları ablasına anlatıp anlatmama konusunda kararsızdı. Sonunda anlatmamayı seçti. Ablası günlerdir olmadığı kadar mutluydu ve rahatlamıştı. Bu huzuru bozmaya hiç niyeti yoktu. Hayır, söyleyemeyecekti, Mia'nın durumuna bakacaktı. Ama geceleri kapıyı kilitleyecekti artık. *Ne olur ne olmaz.*

"Fırtınadan uyanmadın mı?" diye laf arasındaymış gibi sorup köşeli banka, Su'nun yanına oturdu.

"Fırtına mı? Yo, mışıl mışıl uyudum. Çok şiddetli yağmış galiba?"

"Sanırım," demekle yetindi Laura. Zaten yaşadıkları ona kötü bir düşmüş gibi geliyordu şimdi. Özellikle de tepede gördükleri.

Su, tabağını kızarmış ekmeğin son lokmasıyla sıyırırken, "Banyoya uğradın mı?" diye sordu. Laura'dan olumsuz yanıt alınca iç geçirerek devam etti: "O halde seni hazırlamış olayım, musluktan sadece soğuk su akıyor. Hemen Bernhard'ı aramaya

çalıştım ama ev telefonu biliyorsun kapatılmıştı, cep telefonum da çekmiyor."

"Benimki de çekmiyor," dedi Laura. "Birazdan köye doğru biraz yürüyeceğim, bakarsın oralarda bir şebeke yakalarım."

"Arabayla da gidebilirsin."

Laura, "Olabilir," deyip omuz silkti. "Ama biraz dolaşmak istiyorum. Yürümek zihnimi yatıştırıyor." Kısa bir aradan sonra, "Victor'u bugün aramayı düşünüyorum," dedi.

Su kahvesinden bir yudum alıp Laura'ya baktı. "Kararını verdin yani?"

"Evet, bu sabah uyandıktan sonra uzun uzun düşündüm. Kararımı verdim, bebeği doğuracağım. Victor'un kabul edip etmemesi de umurumda değil. Tek başıma üstesinden gelirim."

Su kolunu kardeşinin omzuna doladı. "Sen tek başına değilsin kardeşim. Biz varız." Sonra ocağa doğru bakıp başını salladı. "Hadi, ye ama artık. Yoksa buz gibi olacak."

Kahvaltılarını tamamladıktan sonra Laura kalktı, tabağını kaldırmak istedi ama Su durdurdu onu.

"Bırak, ben yaparım. Sen gidip Victor'u ara. Bu şimdi her şeyden daha önemli."

Laura ablasına baktı ve ona uzun zamandır olmadığı kadar yakın hissettiğini anladı. Su ona her zaman annesini anımsatırdı ama bu duygusu hiç bu denli yoğun olmamıştı.

Laura iskeleye geldiğinde sabah rüzgârı sis bulutlarını karaya taşımıştı. Göl şimdi kocaman, dümdüz bir ayna gibi karşısındaydı. Sanki ikinci bir gökyüzüne dönüşmüştü; kuşlar masmavi suyun üzerinden uçuşup iki kıyı arasında süzülen bulutlara ulaşıyordu. Balıklar, gölün hemen üstünde uçuşan sineklerden birini yakalamak için başlarını uzatınca suyun yüzeyinde hafif

dalgalar beliriyordu. Uzaklardan balıkçıl kuşunun cırtlak sesi duyuluyordu.

Ne müthiş, ne huzurlu bir gün, diye düşündü Laura ve iskelenin ucuna oturdu. Gece yağmurdan ıslanan tahtalar hâlâ nemliydi ama güneş hepsini kuruturdu birazdan.

İskele kazıklarına dolanmış yosunların mis gibi kokusunu içine çekti ve bacaklarını, gizemli sesler çıkararak çalkalanan suya doğru sarkıttı.

Su'nun ona az önce sarılmasıyla içi ısınmıştı; onu bekleyen yeniliklere umutla bakabiliyordu şimdi. Ve Su haklıydı elbette: Önemli olan dayanışmalarıydı.

Ayaklarının altından küçük balıkların oluşturduğu bir sürü geçince Laura babasıyla bir zamanlar yaptıkları bir sohbeti anımsadı. Mia'nın yaşlarındaydı o zamanlar ve tıpkı şimdi olduğu gibi iskelenin ucunda oturuyordu. O günlerde babasının suda sallanıp duran bir kayığı vardı.

"Balıklar neden böyle dip dibe yüzerler?" diye sormuştu babasına. "Oysa göl kocaman, hepsine yeter."

"Senden korktukları için," demişti babası ve yanına oturmuştu. "Bulundukları yerden, bizim tepelerinde hareket eden ayaklarımızı görebiliyorlar yalnızca. Gerçi seninkiler henüz küçük, ama suyun içindeki o miniklerin gözüne devasa görünüyor olmalılar."

"Bizden korktukları için mi yüzerken birbirlerinden ayrılmıyorlar? Öyle yapacaklarına neden saklanmıyorlar bizden?"

"Bazı balıklar, örneğin ringaları, kendilerini tehdit altında hissettikleri zaman toplanırlar," diye açıklamıştı babası. "Böylelikle tek ve büyük bir balık gibi görünürler. Amaçları büyük canavar balıkları ürkütmektir."

"Çok iyi numaraymış," demişti Laura ve babası başını sallamıştı.

"Evet, işin şaşırtıcı yanı ise balıkların bu konuyu uzun uzadıya düşünmemesi. Kimin hangi konumu üstleneceğini önceden konuşan insanlar gibi değil onlar. Hayır, doğrudan uyguluyorlar. İçgüdüleriyle. Böylece yüzlerce canlıdan tek bir ortak varlık ortaya çıkıyor."

Laura alnını buruşturup babasına bakmış, *ortak* sözcüğünün anlamını sormuştu.

"Birleşme anlamına gelir," demişti babası ve bir sigara yakmıştı, göle doğru yayılıp sonra çözülen dumanın ardından bakarken. "Böyle bir anda hiçbir balık yalnızca kendini düşünmez. Hayvanlardan her biri, var olan tehditten tek başına kaçamayacağını anlaşılan çok iyi biliyor. Ama birleşerek bir bütün oluşturduklarında başarabileceklerinin farkındalar. Belki hepsi değil çünkü aralarından birkaçı haydutların elinden kurtulamayacaktır mutlaka ama çoğu paçayı kurtarır."

"*Ortak* oldukları için."

"Aynen." Babası Laura'ya bakıp gülümsemiş, onun başını sevgiyle okşamıştı. "Bu tür birleşmeye *belirme* denir. Bir türün hayatta kalmasını güvence altına almaya yarar. Göçmen kuşlar da böyle bir davranış içindedir. Yırtıcı bir kuş onlara saldırmaya kalkmasın diye sürüler halinde uçarlar."

Laura bir an düşünmüş, sonra aklına başka bir soru gelmişti.

"Peki insanlar ne yapar? Onların arasında böyle bir bel..."

"Belirme," diye yardımcı olmuştu babası, sonra bakışlarını yeniden göle çevirmişti. "Evet, korkarım bu konuda becerikli değiliz. Biz genelde kafasızlık ederiz. İngiltere'deki futbol sa-

hasında yaşanan kargaşayı duymuşsundur mutlaka. İnsanlar panik içinde kaçarken başkalarını ezerek öldürdüler. Buna benzer bir sürü olay oluyor. Anlayacağın, inanmak istediğimiz kadar mükemmel değiliz."

Sonra sigarasını yanındaki kalasa bastırıp söndürmüş ve izmariti balık tutarken giydiği pantolonunun yan cebine sokmuştu. Asla suya ya da yere atmazdı ve Laura onun bu davranışından daima çok etkilenmişti.

Şahane hikâyeler anlatan ve her şeye verecek bir yanıtı olan babasını çok özlüyordu. O yanındayken Laura kendini güvende hisseder, kimselerin ona zarar veremeyeceğini düşünürdü. Ama şimdi o da yetişkin olmuştu. Hem kendi yaşamından hem de içinde büyüyen ve kesinlikle dünyaya getirmeye karar verdiği bebeğinin yaşamından sorumluydu artık.

O sabah midesinin bulanmadığı dikkatini çekmişti. O tuhaf fısıltılar da kesilmişti. Karnındaki bebek artık annesinden tehdit gelmediğini bildiği için onunla barış imzalamıştı sanki. Annesinin artık onun yaşamına kastetmediğini anlamıştı çünkü.

"Seni var eden diğer kişiye durumu anlatmanın zamanı geldi," dedi Laura karnını usulca okşarken. "Bakarsın her şeye rağmen baban olmaya karar verir."

Montunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve şebeke olup olmadığına baktı. Hayır, çekmiyordu telefon.

İç geçirip ayağa kalktı ve kıyıya döndü. Oradan tepeye çıkan patikaya yöneldi. Yukarıda telefonla konuşma şansını yakalayabilirdi belki.

Yağmurun ıslattığı çimlerin arasından yürürken önceki gece çocukları gördüğünü sandığını noktaya doğru ilerlediğini fark etti. Daha sonra da rüyasında durup tepeden eve doğru baktığı o yere.

Gün ışığında oranın gerçekten sık çalılıklarla örtülü olduğunu gördü, karanlıkta çocuk gibi algılaması doğaldı. Gerçi aralarda ezilmiş çimler de görür gibi oldu ama bu da fırtınadan kaynaklanıyor olabilirdi ya da hayvanlar geçmişti oradan.

Telefonunu yeniden cebinden çıkarıp şansını denedi. Ekranda tek çizgi belirmişti ama listeden Victor'un numarasını ararken çizgi yeniden kayboldu.

Belki böylesi daha iyiydi. Victor muhtemelen onu kararından caydırmaya çalışacaktı.

Telefonu montunun cebine sokup sisin etkisiyle ancak belli belirsiz seçilebilen tepenin eteğindeki buğday tarlalarına baktı. Uzaklarda bir parlama dikkatini çekti. Güneşin neyi yansıttığını görebilmek için gözlerini biraz kıstı ama sis örtüsü çok yoğundu. Ama kırmızı, silik bir nokta gördü, ne var ki gördüğü anda puslu hava akımının içinde kayboldu. Laura, önlerinde bir şey iten iki karaltı seçer gibi olmuştu. Ama tıpkı kırmızı nokta gibi onlar da sise karışıp yok oldular.

Laura, *sisli havada acaba birileri yürüyüşe mi çıktı,* diye kendine sorarken Su'nun seslendiğini duydu. Ablası evin önünde durmuş, Laura'ya heyecanla el işareti yapıyordu. Su çok uzaktaydı, ne dediğini Laura anlayamıyordu ama bir şeylerin yolunda olmadığı açıkça belliydi.

Laura tepeden koşar adımlarla aşağı indi.

Su kendinden geçmiş gibiydi. Ağlıyor, ne yaptığını bilmez halde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Kollarını bedenine dolamıştı, tepeden tırnağa titriyordu.

"Aman Tanrım," dedi Laura soluk soluğa ve ablasına doğru koştu. "Ne var?"

"Mia! Ortada yok! Mutfağa indiğimde oradaydı ama şimdi yok. Yok oldu, nereye gittiğini de bilmiyorum!"

"Emin misin?"

"Evet, yok!"

"Buralardadır, yine sana yanıt vermiyordur. Evin içini aradın mı?"

"Sana yok dedim işte!" Su güçlükle konuşabiliyordu. "Evin altını üstüne getirdim, dışarıda da aradım. Depoya da baktım! Yok! Yok oldu!"

"Dur, önce sakinleş," dedi Laura ve Su'ya sarıldı. "Buluruz şimdi."

Su, kardeşinin omzunda, "Ya göle düştüyse? Tanrım..." diye hıçkırdı.

"Sakin ol Su. Sabahtan beri göl kıyısındayım. Oraya gelseydi görürdüm. Hiçbir şey olmadı ona, inan bana," dedi Laura ve Su'yu sıkıca göğsüne bastırdı. "Üzülme. Mutlaka etrafta dolaşıyordur."

Laura sesinin inandırıcı çıkması için uğraşmıştı. Oysa içten içe ablası kadar kaygılıydı. Mia aslında zeki bir çocuktu, kendini koruyabilirdi ancak o sıralardaki ruhsal durumunu düşününce başına bir şey gelmiş olmasından korkuyordu o da.

"Gel, birlikte arayalım," dedi Laura kollarını ablasından çekerek. "Mutlaka yakınlardadır."

Su başını salladı ve gözlerini bir an kapadı. Derin bir soluk alıp kendine gelmeye çalıştı.

"Yatak odasının penceresi açıktı. Sanırım girişin üstündeki saçağa atlayıp yere inmiş. O yüzden görmedim onu. Mutfaktaydım ve..."

Cümlesini yarım bırakıp eve doğru baktı. Sis batıda tamamen dağılmıştı. O noktada şimdi bir bulut örtüsü oluşmuştu. Gerçi

bulutlar henüz uzaktaydı ama birazdan yine yağmur yağardı mutlaka. Bölgenin havası çok tutarsızdı.

"Hiç değilse montunu yanına almış," dedi Su.

"Kırmızı kapitone montu mu?" diye sordu Laura ve az önce tarlaların arasında gördüğü kırmızı noktayı anımsadı.

Su başını salladı. "Neden sordun?"

Laura patikayı gösterdi. "Sanırım onu tepeden gördüm. Bence köye gidiyor."

"Köye mi?" Su'nun gözleri iri iri açıldı. "Hadi, arabaya atlayalım o zaman!"

Su döndü, otomobil anahtarını almak için eve koştu. Laura da üzerlerine sis örtüsü çökmüş tarlalara uzun uzun baktı. Mia belki dönerdi. Belki de biraz dolaşmaya çıkmıştı. Öyle ya, gece de evin çevresinden uzaklaşmamıştı. Ama Laura ne kadar bakınırsa bakınsın Mia'nın kırmızı montundan eser yoktu.

Su'nun elinde anahtarla kapıdan çıktığını görünce yanına koştu, arabaya bindiler ve Su motoru çalıştırdı. Geri vitese takıp gaz pedalına bastı. Otomobil sanki bir engeli aşıyormuş gibi sertçe sarsıldı ve motor sustu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Su ve motoru yeniden çalıştırdı.

"Sakin ol Su. İstersen ben kullanayım?"

"Hayır, hallederim." Yeniden gaz verdi ama motor yine sustu. "Bir terslik var."

Laura, "Lanet olsun, neler oluyor?" deyip araçtan indi.

Su da indi, derken gördüler: Dört lastik de inmişti. Birisi lastikleri kesmişti. Sanki bunun bir kanıtı gerekiyormuş gibi Su, deponun önündeki çimlerin arasında bir bıçak buldu.

Laura bu bıçağı tanıyordu. Babası bununla balık temizlerdi. Oltalarla birlikte depoda duruyor olmalıydı. Aklına gece duyduğu cızırtıya benzer ses geldi.

Demek ki gördüklerim hayal değilmiş!

Su, "Neler oluyor burada?" diye sordu ve afallamış halde bıçağa baktı. "Böyle bir şeyi kim yapar?"

Ablası olaylar arasında bağlantı kuramayacak kadar dehşet içindeydi. Laura da içinde kötü tohum gibi büyüyen kuşkudan emin değildi hâlâ. Ama dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

"Gel, yürüyerek gidelim," diyerek elini Su'ya uzattı. "Bıçağı da yanımıza alalım."

"Biraz daha su alabilir miyim?" diye sordu Laura Schrader ama bu kez Robert'e değil, kameraya baktı.

Robert, "Mola vermek ister misiniz?" diye sordu.

Ama kadın eliyle geçiştirdi. "Hayır, biraz su sadece. İçim kurumuş gibi. Şimdi duramam. Size bütün hikâyeyi anlatmadan duramam."

"Peki," dedi Robert. "Nasıl isterseniz."

Yine bir dakika geçmeden kapı mekanizması tıkladı ve hemşire içeri girdi.

Laura Schrader'in bardağı almak üzere uzattığı elini hemşire görmezden gelmişti. Robert şaşkınlık içinde bakıyordu.

Hemşire, büyümüş karnıyla biraz zorlanarak olsa da Laura Schrader'den uzak durup su bardağını masanın üzerine bıraktı. Sanki kadının ona dokunmasından korkar gibi hızla geri çekildi.

Dışarı çıkarken bir kez daha dönüp Robert'e baktı; sanki gözleriyle Robert'i uyarır gibiydi: *Bu kadına dikkat edin! Tehlikeli o!*

Hemşire odadan çıktıktan sonra, "Korktu," dedi Laura Schrader sıradan bir ses tonuyla.

"Yaa?" Robert kaşlarını merakla kaldırdı. Laura Schrader, hemşirenin davranışlarına ilk kez değiniyordu. "Neden korkmuş olsun ki?"

"Bebeğimden," dedi Laura Schrader karnına bakarak. "Kim bilir, belki onun oğlu da konuşuyordur onunla?"

"Erkek bebek beklediğini nereden biliyorsunuz?"

Kadın kışkırtıldığını anlamazdan geldi. "Biliyorum işte. Tıpkı lastiklerimizi kimin kestiğini bildiğim gibi."

"Öyle mi? Kim kesmişti?"

Laura Schrader sudan bir yudum daha aldı ve bardağı masaya bırakacağı sırada sanki Robert'le değil de bardakla konuşuyormuş gibi onu sımsıkı tutup dalgın dalgın baktı.

"Küçüklüğümüzde annem ve babamın dışarı çıktığı akşamlar Su ve ben televizyonun gece programında korku filmleri izlerdik," dedi. "Filmlerin çoğunu saçma bulurdum. Hele oyuncular tamamen gerçekdışı davranıyorsa. Örneğin katilin ya da canavarın orada olduğunu bile bile tavan arasına ya da bodruma bakıyorlarsa. Biz kanepeye oturmuş cipsimizi yerken ve onların yaptıklarıyla alay ederken onlar kendilerini hiç yoktan tehlikeye atarlardı. İnsan güvendeyse ve başkasının yerinde değilse her şeyin doğrusunu biliyor."

Elindeki bardağa doğru başını salladı ve omuzlarını silkti.

"Lastik olayının ardında ne yattığını aslında biliyordum. Ama hâlâ kabullenmek istemiyordum. Sonuçta konu Mia'ydı, telefonlarımız çalışmadığına göre kimden yardım isteyecektik? Çevrede komşularımız yoktu. Bu durumda tarlaların arasından köye koşmaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı. Yani elimiz ko-

lumuz bağlı evde beklemektense bunun daha mantıklı olduğunu düşündük."

Başını kaldırdı, yağmur damlalarının sertçe vurduğu tavan penceresine baktı.

Solgun yanaklarından tek bir yaş süzülürken, "Koşmaya başladık ve bu, yapabileceğimiz en büyük hataydı," dedi.

Victor Schwartz metro istasyonunun çıkışında bardaktan boşalırcasına yağmur yağdığını yürüyen merdivenin ayağından görebiliyordu. İnsanlar çatıların altına doğru koşuyor, şemsiyelerine sığınıyor, montlarının ve paltolarının omuzlarındaki yağmur sularını silkeliyorlardı.

Victor alçak sesle sövdü. Hava çığrından çıkmıştı! Daha dün yeni Ray-Ban gözlüğüyle dolaşırken bu neydi şimdi? Sağanak başlamıştı ve bugün şemsiyesini yanına almamıştı.

İnsan kendini gündelik olaylara veremiyorsa, üzüntü içindeyse böyle oluyordu işte.

Laura'nın aramasını bekliyordu. Victor onu defalarca aramış ama ulaşamamıştı. Laura lanet olası cep telefonunu kapatmıştı, evdeki telefonu da açan yoktu. Hanımefendi küsmüştü anlaşılan. Oysa ona bir şans daha vermesi gerekirdi. Hem işleri karıştıran da oydu! *Tipik kadın işte, lanet olsun!*

Gerçekten de Lorenz'in şirketinde pazartesi günü çıkardığı rezaletten sonra Laura'nın kafasını koparabilirdi. Ama onun çocuğunu taşıyan bir kadını sırf bu yüzden ortada bırakabileceğini mi düşünüyordu Laura gerçekten?

Elbette Lorenz'le yapacakları iş çok büyüktü ve bu kampanya için dünya kadar çalışmışlardı. Ama hayat devam ediyordu işte! Victor'un oltasına çoktan yeni bir balık takılmıştı ve şirkete sağlam para bırakacaktı.

Suudiler petrol fiyatlarını yerlerde süründürdüklerinden beri yakıtla çalışan kalorifer sistemi satışlarında ansızın patlama olmuştu ve yeni reklam spotları için şimdiden üç müşteri başvurmuştu. Bu işten epey kazanacaktı. Yani petrol fiyatları yeniden tırmanmadan elini çabuk tutarsa tabii. İşte bunun için Laura'ya ihtiyacı vardı. Laura ve o mükemmel bir ekipti, kazanmak için doğmuşlardı. Daha doğrusu o güne kadar öyle olmuştu, Victor'a kalsa bundan sonra da böyle devam etmeliydi.

Tamam çok istiyorsa çocuğu doğurabilirdi. Laura yeteneğini boşa harcamadığı sürece bir biçimde üstesinden gelirlerdi. Önemli olan Laura'nın şu üç projeyi üstlenmesiydi şimdi.

Cep telefonunu ceketinin iç cebine soktu, kızmıştı. Metro istasyonu saçağının altında yağmurun dinmesini beklemenin bir anlamı yoktu.

Deri kaplı dosyayı başına koyup yolun karşı köşesindeki büfeye koştu. Büfenin sahibi onu uzaktan görmüş olmalıydı. Victor oraya ulaşıp saçağın altına sığındığı sırada her günkü siparişinin, bir paket Dunhill'in ve *Financial Times* gazetesinin hazır olduğunu gördü.

"Teşekkürler Adriano," dedi Victor. "Bugün hiç olmazsa sayende bir umut ışığı doğdu."

Adriano hava koşullarına söylenirken Victor paketten bir sigara çekip yaktı, sonra arka cebinden cüzdanını çıkardı. Sigara içmek artık bir savaş haline gelmeye başlamıştı. Bir doz nikotini aceleyle almadan önce sigara içilebilen bir alan bulabilmek için ciddi mücadele vermek gerekiyordu.

Sigaradan birkaç derin nefes çektikten sonra izmariti kaldırıma attı, paketi ceketinin cebine koydu. Ardından gazetesini kolunun altına kıstırdı ve cüzdanını yeniden pantolon cebine sokacağı sırada arkadan yaklaşan biri onu elinden koparırcasına aldı.

Her şey öylesine hızlı olup bitti ki Victor taş kesildi, zafer çığlıkları atarak uzaklaşan kız çocuğunun ve oğlanın ardından bakakaldı.

"Hey baksanıza!" diye bağırdı çocukların ardından. "Hey, durun! Lanet olsun!" Dosyasını Adriano'ya attı. "Sakın kaybolmasın, tamam mı?"

Büfe sahibi yanıt bile veremeden Victor ileri atıldı.

Lanet olası veletler! Çok çeviklerdi; üstelik epeyce ilerlemişlerdi. Ama Victor da fena değildi. Hiç değilse aralarındaki mesafe büyümüyordu.

Çocuklar ansızın yön değiştirip yan sokaklardan birine daldılar. Victor arkalarından yetişti ve buranın bir avluya açılan çıkmaz sokak olduğunu görünce sevindi.

Çocuklar ortalıkta yoktu. Çöp bidonlarının ya da yolun sağ tarafını boydan boya kaplayan inşaat molozlarının ve üst üste yığılmış tuğlaların ardına gizlenmişlerdi muhtemelen. Victor'un görebildiği kadarıyla yandaki binanın iskelesine de tırmanmamışlardı.

Victor soluk soluğa durup ellerini bacaklarına bastırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Adi veletler! Burada olduğunuzu biliyorum. Cüzdanımı verin, konu kapansın. Ama sizi kendim arayıp bulursam canınıza okurum, haberiniz olsun!"

Bakışlarını çıkmaz sokakta gezdirdi, çocukları duyamadığı ve göremediği her saniye öfkesi artıyordu. Pahalı takım elbisesini berbat edip iliklerine kadar ıslanmasına neden olmakla kalmamışlardı, zamanını da çalıyorlardı. Değerli zamanını... Oysa çoktan büroda olması gerekiyordu.

"Son kez söylüyorum," diye bağırdı Victor. "Ya cüzdanımı iade edersiniz ya da..."

Arkasında birileri kıkır kıkır güldü.

Victor hızla arkasına döndü ve başına sert bir cisimle vuruldu. Sersemlemiş halde dört ayak üzerine düştü ve ıslak asfalta damlayan sıvının kendi kanı olduğunu son anda kavradı. Derken bir darbe daha yedi.

VIII.

Arama. Haince bir oyun. Yüzyılın skandalı.

Su önden koşturuyor, Laura ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Gerçi patika, sağ taraflarında kalan tepe kadar dik değildi ama güneş bu arada tepe noktasına yükselmiş, yolunu şaşırmış hayaletler gibi tarlaların üzerine çökmüş son sis bulutlarıyla birlikte boğucu bir ısı yayıyordu. Aslında fazla yol almadıkları halde Laura terden sırılsıklam olmuştu.

Su, sırta kardeşinden önce ulaşmıştı. Elinde bıçakla öylece dururken ürkütücü görünüyordu. Laura bıçağı onun elinden almadığı için pişmanlık duydu. Su'nun ruh halini düşününce, bıçağı ablasının değil onun taşıması aslında daha doğruydu.

"İşte!" Su, Laura'ya dönüp bakmadan buğday tarlasındaki bir noktayı gösterdi. "Buraya girmiş!"

Laura ona sonunda yetişti ve üzerine basılıp ezilmiş buğday saplarını o da gördü.

Mia bu noktadan itibaren neden yoldan ayrılmıştı ki? Tarlaya neden girmiş olabilirdi?

Laura'nın düşünmek için zamanı yoktu çünkü Su yeniden koşmaya başlamıştı. Muhtemelen Mia'nın izlerini takip ediyordu ama bu izleri başka biri ya da bir hayvan da bırakmış olabilirdi.

Laura birkaç kez daha yüksek sesle kesik kesik soludu, sonra o da buğday tarlasına daldı.

Köylünün ekinleri neden biçmediğini birkaç adım sonra anladı. Saplar çürümeye yüz tutmuş, üzerlerinde boz rengi küfler oluşmuş, başaklar cansızlaşmıştı. Son haftalarda neredeyse aralıksız yağan yağmur da toprağı bataklığa çevirmişti. Şimdi çamura dönüşmüş zemine her adımda batıp çıkıyorlardı ve ilerledikçe çürük kokusu yoğunlaşıyordu.

Laura ağzını ve burnunu eliyle kapatmış, Su'ya yetişme çabası içindeydi. Su önden telaşla ilerliyor ve durmadan Mia'nın adını tekrarlıyordu. Ancak Su'nun sesi ve toprağa batıp çıkarken çıkardıkları sesler dışında çıt yoktu. Laura'nın dikkatini bir şey çekmişti; burada ne kuş cıvıltısı ne de bölgenin tarlalarına sürüler halinde yerleştikleri bilinen cırcır böceklerinin cırlamaları vardı. Başakların uğursuz bir fısıltıyı andıran hışırtıları duyuluyordu yalnızca.

Ayakla çiğnenmiş buğdayların izini sürerek yürümeye devam ettiler. Bir eğimi tırmandılar, derken tarlanın sonuna ulaştılar. Sonra karşılarına uzunca bir çayır çıktı, otların yarısı biçilmişti. Biraz ötede genişçe bir biçme mekanizmasıyla donatılmış bir traktör duruyordu. Laura ansızın anımsadı, tepenin zirvesindeyken gözünü bir şey kamaştırmıştı. Traktörün açılmış ön camı olmalıydı bu.

"Lanet olsun!" dedi Su ve kesik kesik soluyarak çevresine baktı. "Nereye gitmiş olabilir bu kız?"

"Otların arasından geçmediği kesin," dedi Laura çayırın biçilmemiş yarısını göstererek. Oradan geçildiğine dair hiçbir iz yoktu çünkü. "Olsa olsa tarlanın kıyısından köye yürümüştür."

"Ormana girmemiş hiç değilse," dedi Su. Sesi öylesine alçaktı ki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra döndü, elini gözlerine siper etti ve uzakları taradı.

Laura traktöre doğru yürüdü.

Neden buraya bırakıp gitmişlerdi ki bunu? Sahibinin, işini tamamladıktan sonra traktörüyle köye dönmesi gerekmez miydi?

Laura az önce gördüğünü sandığı iki karaltıyı düşündü. Belki bu insanlar yakınlardaydı hâlâ?

Birkaç kez, "Kimse var mı?" diye seslendi ve yanıt alamayınca sürücü kabinine çıktı. Bir tuhaflık vardı.

Yan koltukta bir sepet duruyordu, içinde termos, bir plastik bardak, salamlı sandviçlerin bulunduğu bir plastik kutu vardı. Bu durum yeterince garip değilmiş gibi karşı tarafta, traktörün tam yanındaki çimlerin arasında mavi bir kasket dikkatini çekti.

Laura sürücü kabininden inip kasketi aldı. Kumaşı ıslaktı. Kasketi bulduğu yerin hemen yanında, çimlerin üzerinde ayak izleri, bir de nemli toprakta oluk benzeri bir çukur vardı.

El arabası, diye geçirdi içinden. İki karaltının önlerinde ittikleri şey el arabasıydı.

İz traktörden başlayıp karşı taraftaki çayırın kıyısından devam ediyordu. İz çukurları derindi, sanki birisi köye doğru ağır bir şey taşımıştı.

Laura o sırada Su'nun çığlığını duydu. Korkuyla arkasına döndü. Su tarladan ona doğru geliyordu. Elinde, göğsüne bastırdığı bir şey tutuyordu.

Mia'nın kırmızı montuydu bu.

Laura kasketi yere atıp Su'ya doğru koştu.

"Nerede buldun bunu?"

Su'nun yüzü kireç gibi olmuştu. Tir tir titriyor, montu sıkıca kendine doğru bastırıyordu, çenesiyle tarlanın kıyısını gösterdi.

"Şurada." Sonra montu Laura'ya doğru uzatıp ön yüzünü gösterdi. "Bak, kanlı!"

Kan lekesi kırmızı kumaş üzerinde hemen göze batmıyordu ama dikkatli bakınca sanki Mia'nın bir yeri kanamış ve küçük kız da kanı göğsüne sürüp temizlemiş gibiydi.

Su hıçkırmaya başladı ve iri iri açtığı gözleriyle, boğucu öğle esintisinde hafif hafif sallanan buğday saplarına baktı.

"Onu ikimiz bulamayız," dedi Laura. "En kısa yoldan doğrudan köye koşup yardım çağıralım. Ne dersin, başarabilir misin?"

Su başını salladı ve Mia'nın montunu elinden bırakmamak için gözyaşlarını omzuna sildi. "Tanrı aşkına, neler dönüyor burada?"

"Bilmiyorum," dedi Laura ve çevresine bakındı. Sanki tarladan gelen hışırtılar arasından usulca bir kıkırdama duyar gibi oldu.

Köy, Laura'nın sandığından daha uzaktaydı. Öyle ya, bu yolu hiç yürüyerek gitmemişti. Eskiden ailece otomobille, bazen de bisikletle alışverişe giderlerdi.

Derken köy kilisesinin kulesi göründü, sonra bayır aşağı yürüdüklerinde otelin ve marketin bulunduğu köy meydanından başlayarak yelpaze gibi açılan diğer binaların çatıları belirdi.

Köye epeyce yaklaştıkları sırada Laura montunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve şebeke aradı. Telefon maalesef çekmiyordu. O sabah tepenin üstündeyken gördüğü o titrek tek çizgi bile yoktu şimdi.

Bu arada güneş batıya yönelmişti. Gölün üzerinde kalın bir bulut örtüsü belirmişti, rengi gitgide koyulaşıyordu ve şiddetlenen rüzgâr, onlara doğru rutubetli bir yağmur kokusu taşıyordu.

Hedeflerine kilitlenip adımlarını sıklaştırdılar, sonunda köy meydanına ulaştıklarında köy ıssız ve terk edilmiş gibi duruyordu. Laura önce bu izlenimin yanıltıcı olduğunu düşündü, sinirleri bozulmuş, bir hayalet şehre geldiği kuruntusuna kapılmıştı. Ama birkaç evin önünde park etmiş otomobiller vardı yine de. Bir evin önündeki bahçede bir robot çim biçme makinesi takırdıyordu ve küçük marketinin önündeki bir reklam panosu *yerel üretim tarla domatesleri ve kıyma* ile müşteri çekmeye çalışıyordu.

Gelgelelim karşılarına çıkan tek canlı bir kediydi, o da geçerken ikisine kuşkuyla baktıktan sonra kaçarak uzaklaşmıştı.

Laura meydanın ortasında durdu, alnını buruşturup çevreye baktı.

"Tuhaf. Nerede bu insanlar?"

Su iyice yanına sokulmuştu. Annesinin korumasına ihtiyaç duyan bir çocuğu andırıyordu.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Laura. "Acil yardıma ihtiyacımız var!"

Ama köyde çıt yoktu. Uzaklardaki dağlarda bir yırtıcı kuş cıyaklıyordu ama başka bir ses duyulmuyordu. Ne otomobil ne radyo ne televizyon ne de insan sesi vardı.

Tık yoktu.

Köy topluca terk edilmişti âdeta.

Laura yeniden cep telefonuna baktı, çekmiyordu. Sonra dosdoğru, önünde bir otomobilin durduğu en yakın eve doğru yürüyüp zile bastı.

Kapıyı açan olmayınca ön bahçeye girip pencereden içeri baktı. Bir salon görüyordu, içinde kahverengi deri kanepe, bir cam sehpa ve iki koltuk vardı. Duvarda bir düz ekran televizyon ve birkaç fotoğraf çerçevesi asılıydı.

Laura cama vurdu ama hiçbir tepki alamadı. Tam döneceği sırada masanın altında bir şeyin durduğunu fark etti. Cam yansıma yaptığı için hemen seçememişti ama görüş açısını biraz değiştirince bunun bir meyve kâsesi olduğunu anladı. Halıya düşmüş ve ortadan ikiye ayrılmıştı. Parçaların arasında elmalar duruyordu.

Bu *çok* tuhaftı. Huzursuz olmuştu. Az önce çayırda bulduğu kasketin onu rahatsız etmesi gibi.

"Evdeler mi?"

Laura hızla arkasına döndü. Su bahçe çitinin önünde durmuş, kum havuzunu gösteriyordu.

"Orada dün bir adam ve iki erkek çocuk görmüştüm. İkizler."

Sesinde garip bir kayıtsızlık vardı, şoka girmiş gibiydi. Alnı boncuk boncuk terlemiş, bakışları donuklaşmıştı.

"Kimse yok anlaşılan," dedi Laura ama kırık kâseden söz etmedi.

"O halde gidip markete bakalım." Su başıyla sol tarafı gösterdi. Garip bir tutukluk içindeydi, kızının montuna hâlâ sımsıkı sarılıyordu. "Dükkân açık, dışarıda pano var. Boris oradadır, o yoksa karısı vardır."

Laura huzursuzdu. İçinden bir ses, markete gitmemelerini söylüyordu sanki. Bunun ne olduğunu kendisi de anlayamadı. Köyü bir an önce terk etmeleri gerektiğini seziyordu sadece.

Ama önce yardım çağırmalıyız, diye düşündü. Başka türlü olmayacaktı.

"Bıçak hâlâ sende mi?"

Su başını salladı ve Mia'nın montunun altından elini uzattı. Bıçak, ikindi güneşinin ışığında parlıyordu.

"İyi," dedi Laura, "o zaman gidip Boris'e bakalım. Onu bulamasak da dükkânda bir telefon vardır hiç değilse."

Meydanı geçip küçük markete yöneldiler. Bu kez Laura önden yürüyordu. Su da onun arkasından yalpalayarak giderken bir uyurgezeri andırıyordu.

Markete birkaç adım kala Su ansızın durdu. "Sanırım Mia öldü Laura," dedi. Hiçbir duygusal hareket içermeyen bir saptamaydı bu yalnızca.

Laura ona şaşkınlıkla baktı. "Sen neler söylüyorsun öyle? Saçmalık bu! Mia evden kaçtı, hepsi bu. Bulacağız onu!"

"Hissetmiyorum onu artık," dedi Su. "Sanki ansızın yok olmuş gibi."

Laura ağır ağır ve her sözcüğün üstüne basarak, "Mia'yı bulacağız," dedi. "Hadi, saçmalamayı bırak da gel benimle!"

Böylelikle önünde üç otomobilin durduğu marketin kapısına doğru yürüdüler. Kapı açıktı ama Laura içeri girer girmez ışıkların yanmadığını fark etti. Dükkânın içi loştu ve ortada kimseler yoktu.

"Merhaba, kimse yok mu?"

Buzdolaplarının çıkardığı motor gürültüsü dışında sessizliğe gömülmüş olan dükkânda sesi gür ve tiz çıkmıştı. Eğer içeride biri varsa onu mutlaka duyardı. Ama Laura yeniden, "Kimse yok mu?" diye seslendi.

Çıt çıkmıyordu.

Çevresine bakınarak rafların önünden geçti, Su da ağzını açmadan arkasından geliyordu.

Nerede bu insanlar, diye düşündü Laura. *Olacak şey değil!*

Ama olmuştu işte. Markette de ikisinden başka kimse yoktu.

Temizlik malzemelerinin bulunduğu son raf sırasına geldiklerinde Laura sola, kasaya doğru döndü. Beş adım bile atmadan, ansızın başlayan müzik eşliğinde bir erkek sesi şöyle soruyordu:

"*Yanmış yemek artıklarını tencerelerinizden kazımaktan bıktınız mı?*"

Laura çığlık atıp raftan uzaklaştı ve tuvalet temizleyicilerinin bulunduğu duvara sertçe çarptı. Su da çığlığı bastı ve bıçağı iki eliyle tutup kaldırdı.

Ama duydukları ses, bunlardan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Ses sensörüyle çalışan hoparlörden erkek sesi, "*Ama artık bitti,*" diye çınladı. Hoparlöre bağlanmış ekranda mutlu bir ev kadını belirdi. mutluluktan ağzı kulaklarına varmış halde naylon eldivenlerini çöpe atıyordu.

"Lanet olsun!" diyebildi Laura. "Kalbim duracaktı."

Su elindeki bıçağı indirip Laura'nın arkasına geçti. Birlikte kasaya doğru yürüdüler.

Laura kasanın arkasında bir kapı görünce umutlandı. Kapı gerçekten de bir ofise açılıyordu. Dar ve uzun bir alandı burası, aynı zamanda depo olarak da kullanılıyordu. En uçta yer alan merdiven üst kata çıkıyordu.

Laura ofisi gözleriyle taradı, bir telefon arıyordu ama maalesef bulamadı. Yerde, yazı masasının hemen dibinde kâğıtlardan ve broşürler oluşan bir yığın gördü, yanında da bir tükenmez kalem duruyordu. Hemen masaya yönelip kâğıtları kaldırdı. Telefonun üzeri bunlarla örtülmüştü belki?

Ama yanılmıştı, telefona benzer bir şey yoktu burada. Laura çaresizlik içinde başını iki yana salladı.

Cep telefonları çekmiyor, ofiste telefon yok. Siz hepiniz ayda mı yaşıyorsunuz?

Sonra gözü üzerine notlar alınmış bir deftere takıldı. Yazılanları hızla okuyup, *sipariş listesi,* diye geçirdi içinden.

Ama son sözcükte kuşkuyla duraksadı.

Streç fi

Streç film, diye düşündü Laura ve gözlerini yerde duran tükenmez kaleme dikti. *Sözcüğü neden tamamlamadın ki?*

"Yukarıdaki eve bakalım," dedi Su. "Orada mutlaka telefon vardır." Farkında olmadan fısıldamıştı.

Laura da emin değildi artık, burada kendilerini birilerine göstermeleri doğru muydu gerçekten? İç sesi, *telefon edip hemen uzaklaşın,* diyordu.

Merdivene doğru yürürken gözleri acil durumda kullanabileceği bir savunma aleti arıyordu. Gelgelelim depo raflarında temizlik maddeleri, tuvalet kâğıtları, kâğıt havlular ve çeşitli gıda maddeleri diziliydi yalnızca.

Yutkundu, yumruklarını sıktı ve merdivenlerden çıktı. Su da peşi sıra geliyordu. Merdivenin henüz en üst basamağına gelmeden gördüler.

Laura birkaç saniye donup kaldı.

Su onun arkasından, "Aman Tanrım!" dedi ve bıçağı yeniden kaldırdı.

Schumann'ların evinde belli ki bir mücadele yaşanmıştı. Açık duran salon ve mutfak kapılarından görebiliyorlardı bunu. Sandalyeler devrilmişti, kurulu yemek masası salonda tuhaf bir açıyla duruyordu. Masanın altındaki alacalı kilim büzülmüştü. Eşyalar her yere saçılmıştı. Kitaplar, kırılmış anahtar çanağı, ayakkabılar, her şey yerlerdeydi.

Birkaç adım ötelerinde yerde duran itfaiye aracına kan bulaşmıştı. Kırılmış olan sürücü kabininden çizgi film kahramanı bir itfaiyeci gülümseyerek el sallıyordu. Yanında çelikten bir kahve fincanı duruyordu, o da kanlıydı. Salon büfesinin çatlamış cam kapaklarında da kan lekeleri vardı. Sanki biri camın içine itilmiş ve kendini çarpmanın şiddetinden korumaya çalışırken eli, hatta belki de yüzü kesilmişti.

Laura'nın gözü bir an bir şeye takıldı ama beyninin ona ne anlatmaya çalıştığını ancak birkaç saniye sonra kavrayabildi.

Telefon!

Telsiz bir telefonun ahizesi, devrilmiş orta sehpanın yanında beyaz bir kemik gibi duruyordu. Laura oraya doğru yöneldi, parkenin üzerine saçılmış cam parçalarına ve yayılmış kan lekelerine basmamaya çalışarak kırık bir fotoğraf çerçevesinin üzerinden atladı. Çerçevenin içinde bir aile fotoğrafı vardı, karı kocayı üç sarışın çocuğuyla birlikte gösteriyordu.

Laura telefonu kanlı cam kırıklarının arasından parmak ucuyla çekip aldı. Nasıl titrediğini ancak şimdi anlayabilmişti. Parmakları çalışmıyordu âdeta ama üç haneli polis imdat numarasını sonunda girip ara tuşuna bastı.

Hiçbir hareket olmayınca bir kez daha denedi.

Boşuna uğraşıyordu.

Ne çevir sesi ne sinyal, hiçbir şey yoktu.

"Laura!"

Su mutfaktan sesleniyordu. Laura ablasının yanına ulaştığında, Su fırının yanında durmuş, elini ağzına kapatmıştı. Gözlerini iri iri açmış, yüzükoyun bir kan gölünün içinde yatan kıza bakıyordu. Bir zamanlar beyaz ama şimdi kandan kırmızıya boyanmış tişörtünün sırtına birkaç bıçak, bir servis çatalı ve bir tavuk makası saplanmıştı.

Yerde yatan, Schumann'ın aile fotoğrafındaki ciddi bakışlı büyük kızıydı. Fersiz gözlerini sağ elinde tuttuğu et tokmağına dikmişti.

Laura başının döndüğünü hissetti. Başı zonkluyordu ve beynindeki her şey bir anda bulanmıştı.

Dudaklarının arasından, "Gidelim buradan," sözcükleri dökülebildi yalnızca.

"Telefon bulabildin mi?" diye sordu Su ve yerdeki kıza daha fazla bakmamak için başını çevirdi.

"Evet ama çalışmıyor."

"Gidip polis getirelim," dedi Su çaresizlik içinde yüzünü ovalayarak. "Boris'in iki çocuğu daha var. Belki onlar kurtulmuştur. Ya o kişi hâlâ burada bir yerdeyse... Tanrım, yalvarırım Mia ona rastlamamış olsun! Belki de bu yüzden içimdeki kötü duygu bana Mia'nın..."

Son sözcükleri telaffuz etmek yerine hıçkırdı. Laura ablasının yanına gelip kolunu onun omzuna doladı.

"Burada başka kimse yok," dedi Laura. "Diğer odalar boş ama sanmıyorum..."

Koridorun ucundan gelen hafif bir metal sesiyle irkildiler.

"Neydi bu?" diye fısıldadı Su.

Laura omuzlarını silkti. Sonra ikisi de kaskatı kesilip sesin geldiği koridorun ucundaki kapalı kapıya doğru döndüler.

Su elindeki bıçağı yeniden kalkan gibi göğsüne siper ederek, "Oraya da bakmış mıydın?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadı Laura ve fırının üstündeki duvarda asılı duran döküm tavayı kaptı. "Yukarı çıkarken o kapıyı görmemiştim."

O ses yine duyuldu. Madenî bir şeyler birbirine sürtüyor gibiydi ama çok geçmeden kesildi.

Laura tavayı daha sıkı kavramıştı şimdi. Gerçi elinde bir ağırlık oluşturuyordu ama Boris Schumann gibi bir adamı devirmeye yetmezdi. Eğer adam herhangi bir nedenden dolayı ailesini katlettiyse onu ne ağır bir tava ne de Su'nun bıçağı durdurabilirdi.

"Gel, gidelim artık buradan!" dedi Laura heyecanla ama Su onu durdurdu.

"Ya çocuklardan biri yaptıysa?"

"Olabilir. Ama ya adam yaptıysa?"

Su başını hayır anlamında salladı. "Öyle olsaydı bize çoktan saldırırdı."

Sürtme sesi, koridorun ucundaki kapının arkasından üçüncü kez duyuldu. Su, Laura'ya onunla gelmesini işaret edip önden usulca yürüdü.

Yine o tuhaf seslerin çıktığı kapıya sessizce yaklaştılar.

Su, Laura'yla bakışıp elini kapı koluna attı. Laura derin bir soluk aldı, başını salladı ve su kapıyı hızla ardına kadar açtı.

Küveti görünce âdeta solukları kesildi. Kenarları kan içindeydi, sanki birinin kafasını tutup oraya vurmuşlardı. Yerdeki fayansların üzerine makyaj malzemeleri saçılmıştı, bir deodorant kutusu pencereden gelen hava akımının etkisiyle ileri geri yuvarlanıp duruyordu. Dışarıdan duydukları ses, rüzgârdan sürekli duvara çarpan pencereden geliyordu.

Laura yutkundu. Küvete, sonra Su'ya baktı. Ablasının alnı terden boncuk boncuktu, bıçağı tuttuğu elleri titriyordu. Sonra birbirlerine aynı anda işaret verip banyoya daldılar. Su, bıçağını çekmiş, Laura da önüne çıkana vurmak üzere ağır tavayı havaya kaldırmıştı.

Küvet boştu, duş perdesinin arkasında da kimse yoktu. Mutfaktaki cansız beden dışında evde onlardan başka kimse yoktu.

Laura yerdeki kan izlerini takip ederek pencereye baktı. Çerçevede kanlı parmak izleri vardı, sanki biri oraya tutunmuştu.

Başını dikkatlice dışarıya uzattı, bir deponun saçağı üzerinden arka avluya göz gezdirdi. Oralarda da izler gördü, sanki birisi kanlı elleriyle pencereden çıkıp saçağın üzerinden atlamıştı.

Az önce suçüstü yaptığımız biri.

Yüzünü banyoya döndürüp Su'ya onu izlemesi için işaret etti. Laura koridora yeniden çıkar çıkmaz anahtar çanağının

içinden yere düşmüş anahtarları karıştırdı. Sonunda yüzünde zafer sevinciyle bir otomobil anahtarını havaya kaldırdı.

"Şimdi buradan derhal uzaklaşıyoruz! En yakın köye gidip yardım çağırıyoruz. Ne kadar hızlı hareket edersek Mia için o ölçüde iyi olur."

Su bu kez direnmedi. Kızını bulmanın tek yolunun bu olduğunu o da kabullenmiş gibiydi. Bu köyde her ne yaşanmışsa tek başlarına altından kalkamazlardı.

Laura merdivene doğru yürürken Su'nun, önünden geçtiği itfaiye arabasına bir kez daha baktığını fark etti. Araba ailenin oğluna ait olmalıydı. Laura içinden, çocuğun ve kız kardeşinin kurtulmuş olmalarını diledi. Banyo penceresinden kaçanlar belki de onlardı. Belki onların geldiklerini duyunca katilin eve geri döndüğünü sanmışlardı.

Anneleri peki? O da mı kaçmıştı? Banyodaki küçük pencereden mi? Bu çok zayıf bir olasılıktı.

Laura'nın başı zonkluyordu. Marketten çıkarken midesinin bulandığını hissetti. Öğürmeye başlayınca reklam panosuna yaslandı. *Bölgede üretilmiş kıyma* sözcüklerini okuyunca bir kat yukarıda, elinde et tokmağıyla kendi kan gölünün içinde yatan genç kızı düşündü. Ve kustu.

Su yaklaşıp onu tuttu.

"Özür dilerim," dedi Laura ve montunun koluyla ağzını sildi. "Güçlü olmak istiyorum ancak..."

"Güçlüsün," dedi Su ve kardeşinin yüzüne düşmüş saçlarını arkaya itti. O da titriyordu. "İkimiz de güçlüyüz. Ama artık yardım çağıralım."

Su gülümsemeye çalışıyordu. Amacı kardeşini yatıştırmak, hatta umudunu körüklemekti ama bakışlarındaki çaresizliğe engel olamıyordu.

Laura yine de başını salladı. Sonra park yerinde duran üç otomobile dönüp uzaktan kumandalı anahtarın düğmesine bastı. Bagaj kapağının üzerinde, insanları yerli ürünler satın almaya davet eden bir çıkartmanın bulunduğu gümüş rengi bir Audi'nin sinyal lambaları yanıp söndü.

"Hadi!" dedi Laura ve sürücü kapısına doğru koştu.

Sonunda kurtuluyorlardı buradan. Geçit yoluna sapacak ve polis çağırmak üzere benzinciye gireceklerdi. Polis, ekipleri yollayıp Mia'yı bulurdu. Köyde olup bitenleri çözerdi. Polis...

"Anne!"

İki kadın hızla döndü ve köy meydanının karşı tarafında durmuş onlara el sallayan küçük kızı gördü.

"Mia!" diye bağırdı Su. "Mia bu!"

Laura inanamıyordu. Evet, Mia'ydı. Sapasağlamdı. Başına hiçbir şey gelmemişti. Dahası, eski Mia geri gelmişti. Yüzü artık asık değildi, kaskatı durmuyordu, yine o neşeli küçük kız olmuştu. Birkaç gün önce çocuk bahçesinde yaptığı gibi onlara el sallayıp gülüyordu.

Su koşmaya başladı. Mia ona bir kez daha el salladı, sonra kıkır kıkır gülerek binanın köşesini döndü. Su da kızının peşi sıra koşuyordu.

"Mia! Beklesene! Nereye gidiyorsun?"

Sonra o da yandaki sokağa sapıp gözden kayboldu.

Laura arkalarından baktı. Kötü hissediyordu. Midesi yine bulanıyor, dünya fırıl fırıl dönüyordu. Laura otomobile doğru sendeledi ve ellerini şakaklarına bastırdı. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Ani bir korku, dev dalgalar gibi benliğini sarmıştı. Sanki biri bir perdeyi açmış ve o güne kadar perdenin arkasında gizlenen dehşeti gözlerinin önüne seriyordu şimdi.

Bebek.

O gösteriyor bunları bana.

O güne kadar ona gösterdiklerinden çok daha dehşet verici sahnelerdi bunlar.

Laura, Su'nun peşinden koşmak istedi, gelgelelim yerinden kımıldayamıyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü, titreyen bacaklarına söz geçiremiyordu. Ayakta bile güçlükle durabiliyordu. Yine de birkaç adım atmayı denediği sırada kasıklarında şiddetli bir sancı hissetti.

Sanki içindeki her şey, Su'yu izlememesi için başkaldırmıştı.

Su'nun peşinden gitmemi istemiyor.

Ondan uzak dur, diye bir ses duydu beyninin içinde. *Ondan uzak dur!*

Laura sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Bağırarak Su'ya seslendi ve sarhoşları andıran adımlarla ilerleyerek güçlükle köy meydanının karşı tarafına geçti. Ama beyninin içindeki ses uyarısını sürdürüyordu: *Ondan uzak dur!*

İçindeki çocuktu seslenen. Derken Laura yeni bir sancı nöbetiyle sarsıldı ama o sesi yine de dinlemedi. Aklını oynatmaktan korkuyordu, belki de oynatmıştı bile ama peşi sıra gitmezse Su'nun başına geleceklerden daha çok korkuyordu.

Mia, Su'dan neden kaçmıştı? Neden annesinin yanına gelmemişti?

Yanıt, basit olduğu kadar da ürkütücüydü. *Su'yu benden uzaklaştırmak istediği için! Kanlı banyo penceresinden kaçan çocuklardan biri de o olduğu için! Hayır, bizden kaçmadı onlar, bize pusu kurmuşlardı!*

Sonunda meydanın karşı tarafına geçebilmişti. Yan sokağa baktı, sokağın ucunda Mia bir fıskiyenin önünde duruyordu. Annesini kucaklamak üzere kollarını iki yana açmıştı, şimdi annesi de kolları iki yanda ona doğru koşuyordu.

Laura, Su'yu uyarmak istedi ama konuşamadı. Ağzından boğuk bir çığlık çıkabildi yalnızca.

Su çevresine bakınmadı. Gözü kızından başka kimseyi görmüyordu. Mia'ya ulaşınca dizlerinin üstüne çöktü ve kızına sarıldı.

Laura ayakları birbirine dolaşsa da hâlâ anne kıza doğru ilerliyordu. Her adımda devrilecekmiş gibi oluyor, kasıklarındaki akıl almaz sancıyla kıvranıyordu. Su'ya ve Mia'ya bir adım daha yaklaşmaması için karnındaki bebek bütün gücüyle uğraşıyordu.

Ve sonunda bebek kazanmıştı: Laura yere yığıldı. Dizlerinin üstüne düştü, titreyerek çöktü ve topuklarının üzerine oturup kaldı.

Mia, annesinin omzu üzerinden Laura'ya bakıp sırıtıyordu. Laura, Su'nun mutluluktan ağladığını gördü.

Su, Mia'nın, hemen yan tarafını eliyle yokladığını fark etmedi. Mia sonra, Su'nun elinden attığı kırmızı montu itti ve bıçağa uzandı. Sivri uçlu bu bıçakla dedesi gölden avladığı balıkların içlerini çıkarırdı. Mia, köyden gidememeleri için bu bıçakla otomobilin lastiklerini kesmişti.

Laura yaralı bir hayvan gibi çığlık attı, gelgelelim her şey çok hızlı oluyordu. Su, kendini savunamayacak kadar şaşırmıştı. O neler olduğunu kavrayamadan bıçak havaya kalkmıştı bile.

Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Bıçak dördüncü darbede Su'nun boğazında takılı kaldı. Mia geri çekildi, küçük bedeni tepeden tırnağa annesinin kanına bulanmıştı.

Su hırıltılar çıkararak geriye doğru devrilirken iki eliyle bıçağın sapını kavradı. Sanki boğazından çekip çıkarmak ister

gibiydi. Burası, Mia'nın bebekken kıvırcık saçlı başını yaslamayı çok sevdiği noktaydı.

Su'nun bedeni kaldırıma düştü ve şaşkın bakışları Laura'ya çevrildi. Ağzı bir kez daha açılıp kapandı. Derken bakışları dondu. Hâlâ bıçağa sarılmış olan elleri gevşedi.

Mia, annesinin cansız bedeninin yanında ayakta durmuş, haince yanıp sönen gözlerle Laura'ya bakıyordu şimdi.

Laura bütün gücünü toplayıp onun üstüne çullandı. Karşısında durmuş sırıtan yaratığın üstüne... Ablasını öldüren canavarın... Öz annesine kıymıştı bu kız! Laura bu şeytanı öldürmek istiyordu. Gerekirse doğrudan elleriyle yapardı bunu. Bu dünyada yapacağı son şey olacaksa bile öldürecekti onu...

"Seni... seni," diyebildi soluk soluğa.

Mia başını yana eğip soran gözlerle baktı.

"Ee? Ne yapacaksın? Yoksa beni..."

Mia devam edemedi. Laura'ya doğru bir adım attığı sırada bir silah patladı ve kızın başının arkasından kan ve kemik kıymıklarından oluşan bir bulut fışkırdı. Mia sendeledi ve boylu boyunca yere devrildi.

Laura, kızın birkaç karış ötede yatan cansız bedenine dehşet içinde bakakaldı. Mia öldükten sonra bile hâlâ gözlerini ondan ayırmamıştı sanki.

"Çekil onun yanından!" diye bağırdı bir erkek sesi. "Yanıma gel! Çabuk!"

Laura bu sesi tanımıştı. Başını çevirdi, omzuna astığı av tüfeğiyle bir evin kapısının önünde duran Bernhard Jacobs'la göz göze geldi.

"Hadi, hemen!" diye kükredi adam. "Kalk! Kalk! Ötekiler gelirse çok geç olacak!"

Laura güçlükle doğruldu, başı yine fırıl fırıl dönüyordu. Ona birkaç adım yaklaşan yaşlı adama doğru sallanarak yürüdü. Adam tüfeği indirmiyor, sokağı gözleriyle bir ucundan diğer ucuna sürekli tarıyordu.

"Yaslan bana," dedi adam telaşla ve Laura söyleneni yaptı. Jacobs tüfeği sağ eline geçirdi, sol eliyle Laura'yı tuttuğu gibi evin içine çekti ve holün duvarına dayadı.

"Kendi başına ayakta durabilecek misin? Çünkü seni bırakmak zorundayım."

Laura hafifçe başını salladı, sonra sırtını ve ellerini var gücüyle duvara bastırdı.

Jacobs kapıyı aceleyle sürgüledi ve eski büfeyi soluk soluğa kapının önüne çekti.

"Böylece bir süre daha içeri giremezler," dedi kesik kesik soluyarak. Tüfeği omzundan indirdi, tahtalarla kapatılıp çivilenmiş pencerenin yanındaki duvara dayadı.

Hol loştu ama Laura pencerenin altında, yerde bir şeyin olduğunu fark etti. Üzerine battaniye atılmış küçük bir bedendi bu. Battaniyenin altından sızan kanlar, tahta zeminin üzerinde kurumuştu.

İki, diye düşündü Laura uyuşmuş gibi. *İki tane vurmuş. Belki de daha fazla.*

Ayaklarının altındaki zemin bir anda çekilir gibi oldu ve çevresi bulanıklaştı. Yere çöktüğünü son anda hissetti. Ardından derin bir karanlığa gömüldü.

Laura kendine geldiğinde bir kanepenin üzerinde yatıyordu. Sersem gibiydi, gözlerini kırpıştırıp çevresine bakındı. Buraya son gelişinin üzerinden yıllar geçmiş olsa da bu oturma odasını

tanıyordu. Vaktiyle Bernhard Jacobs'tan taze av eti almak üzere babasıyla birlikte girmişti bu odaya.

"Ah, uyandın demek," dedi Jacobs ve oturduğu koltukta Laura'ya doğru eğildi.

En son annesinin cenazesinde karşılaşmışlardı, Bernhard o günlerde henüz dinçti. Ama Laura'nın gözüne şimdi hasta gibi gelmişti. Saçı ve sakalı tümüyle ağarmıştı, bulanık gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

"Toparlanabildin mi?" diye sordu Berhard.

Laura başını salladı ve bacaklarını, tansiyonunun düzelmesi için yaşlı adamın üst üste yığdığı yastıklardan indirdi.

Adam, Laura'ya dumanı tüten bir fincan uzattı. "Papatya çayı. Evde ne yazık ki başka bir şey kalmadı."

"Teşekkür ederim," dedi Laura ve olayları anımsadıkça titremeye başladığını hissetti. "Mia... o çocuk... siz onları..."

Adam ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Başka seçeneğim kalmamıştı."

Laura yaşlı adama bir süre baktı. Az önce yaşananları hâlâ tam olarak kavrayamıyordu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Jacobs omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, olanları düşündükçe kâbus gördüğüm ve bir türlü uyanamadığım duygusuna kapılıyorum."

Laura başını salladı. "Ben de aynı durumdayım."

Çayın önce tadına baktı, ardından büyük bir yudum içti. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Odada ayaklı saatin tik tak seslerinden başka çıt yoktu. Laura sonra, kapısının önüne kocaman büfenin dayalı olduğu hole doğru baktı. Pencerenin yanında duran tüfek artık yerinde değildi, Jacobs onu koltuğuna dayamıştı.

Jacobs, Laura'nın bakışlarını izlemişti. "Gelmediler henüz," dedi. "Doğrusunu istersen bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmüyorum. Şimdiye kadar anında gelirlerdi. Sanırım buraya nasıl girebileceklerinin planını yapıyorlar."

"Burada güvende miyiz?"

Yaşlı adam başını bir sağa bir sola yatırdı. "Burası eski bir bina. Korkarım er ya da geç başaracaklar. Ötekilere de ulaşmışlardı."

"Ötekilere mi?" Laura fincanını yan taraftaki küçük sehpanın üzerine bırakıp Bernhard Jacobs'a soran gözlerle baktı. "Burada neler oldu?"

Yaşlı adam yelek cebinden bir kanyak şişesi çıkarıp kapağını açtı. Parmakları titriyordu. Laura'nın kuşkusu yoktu, bu titremenin tek nedeni yaşlılık değildi.

"Dün gece başladı," dedi adam ve şişeden büyük bir yudum aldı. Sonra kanyağı ona uzattı ama Laura istemedi.

"Uykumdan çığlıklarla uyandım," diye sözlerini sürdürdü ve şişeyi tuttuğu elini indirdi. "Üç ev ötede oturan kadındı bağıran. Önce kocasıyla kavga ettiğini düşündüm, öyle ya insanlık hali. Ama sonra kadını pencereden gördüm. Zıvanadan çıkmış gibi ortalıkta koşuşturuyor ve bağırıyordu. Burnundan kan geliyordu, başını bir yere çarpmış ya da yüzüne yumruk yemiş olmalıydı. Önce kocasının yaptığını düşündüm. Ama sonra onları gördüm! Şu bacaksızlardan üçü kadını kovalıyordu. Gülüyor, bağırıp çağırıyorlardı, derken ön taraftan biri daha geldi. Çocuğu tanıyordum. Bizim postacının oğluydu. Şirin, kendi halinde bir çocuktu. Ve kadının göğsüne bir bıçak sapladığını gözlerimle gördüm."

Adamın gözleri dolmuştu. Konuşmaya devam edebilmek için şişeden bir yudum daha aldı.

"Sonra her yönden çığlıklar duydum. Stefan'ı, yan komşumu... pencereden aşağıya ittiler. Kendi çocukları! Adam ölmedi çünkü evleri birinci kattaydı. Ama sonra başka çocuklar gelip işini bitirdiler. *Gübre yabası* ile!"

Laura yutkundu. "Onları durdurmaya çalışan olmadı mı?"

Adam omuz silkti. "Belki, kim bilir? Ama kimsenin harcı değildi bu. Yani karşındakiler çocuk. Her ne yapıyor olsalar da *çocuk* onlar. Çocukların böyle şeyler yapabileceği kimin aklına gelir ki? Ama saldırıya geçtiklerinde çok geç oluyor ne yazık ki."

Jacobs gözlerine yere dikip yüksek sesle nefes verdi. Sonra eli titreyerek holdeki pencereyi gösterdi; hem Mia'yı hem de battaniyenin altında yatan çocuğu kastediyordu muhtemelen.

"Şurada yatan ufaklığın adı Philipp. Altı ya da yedi yaşındaydı. Camı kırdı, bana saldıracaktı. Elinde kıyma bıçağı vardı. Köy meydanındaki kasabın oğluydu. Köpeğim hayattayken düzenli olarak buraya gelir, ona artan sucuk ve sosisleri getirirdi. Köpeğimi çok severdi, biz de iyi anlaşırdık ve ansızın beni *öldürmek* istedi. Yok yere! Üstelik ben ilk kurbanı olmayacaktım. Bıçağından kan damlıyordu. Ben... ben de onu vurmak zorunda kaldım, yoksa..."

Hıçkırarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Laura öne doğru eğilip Jacobs'un kolunu tuttu. Yaşlı adamı ağlarken görmek yüreğini sızlatmıştı.

"Ne dersiniz, sizden başka kurtulan olmuş mudur?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı, gözyaşları kucağına damlıyordu şimdi.

"Kimi gördüysem ölmüştü," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbirine yardımcı olamadım. Yaşlı bir adamım sonuçta."

Laura adamın kemikli elini, eline aldı. "Benim hayatımı kurtardınız ama."

"Ama diğerlerine yardım edemedim. Korktum. O şeytanların, ölüleri evlerden sürükleyerek çıkardıklarını görünce gelip burada barikat kurdum. Ölüleri götürdüklerini pencereden gördüm. Ölenlerden biri ilkokuldan beri tanığım komşum Frank'tı. Kafasını bir şeyle vurup paramparça etmişlerdi, sonra onu el arabasına yükleyip götürdüler. Öyle dehşet vericiydi ki!"

Laura'nın aklına, tarlada el arabasıyla gördüğü iki karaltı geldi. Bir de o gece rüyasına giren çocuğun sözleri.

Vakit geldi!

Salon büfesinin yanındaki komodinin üzerinde duran eski moda çevirmeli telefonu gördü.

"Yardım çağırmayı denediniz mi?"

"Elbette," dedi Jacobs ve öfkeyle burnundan soludu. "Ama telefon çalışmıyor. Sanırım dağıtım kutusunu bozmuşlar."

Koluyla yüzünü ovaladıktan sonra kanyaktan bir yudum daha aldı. "Bir yere gidemedim çünkü arabam iki gündür tamirhanede. Gerçi tamirhane buradan yalnızca beş sokak ötede ama hiç fark etmezdi. Çocuklar oraya kadar gitmeme asla izin vermezlerdi."

"Bende araç var," dedi Laura. "Hemen yakında, Schumann'ın otoparkında. Oraya kadar koşarız, sonra binip gideriz."

Adam Laura'ya baktı, gözlerinde umut ışığı belirir gibi olmuştu. "Ama hızlı yürüyemiyorum artık," dedi.

Laura adamın yanında duran tüfeği göstererek, "Olsun, sizde şu var," dedi. "Bununla neler yapılabileceğinizi biliyorlar artık. Bence sizi bu yüzden rahatsız etmiyorlar."

"Belki." Adam tüfeğe bakıp dalgın dalgın başını salladı. "Şöyle bir sorun var, içinde yalnızca bir tek fişek kaldı. Cephanem yukarıdaki orman evinde duruyor. Günün birinde bunlarla hayatımı savunmak zorunda kalacağımı nereden bilebilirdim?"

"Ama fişeğinizin kalmadığını çocuklar bilmiyor," dedi Laura. İlk fırsatta oradan kaçmak istiyordu ama adamı da asla burada bırakmazdı. "Az önce olanlardan sonra onları tüfekle tehdit etmeniz bile yeterlidir mutlaka. Siz de söylediniz, sonuçta bunlar hâlâ çocuk. Korkutmak mümkün onları."

"Evet, haklısın tabii," dedi adam suratını asarak. "Burada oturup beklemekten her koşulda daha iyidir."

Sonra koltuğunda doğruldu ve ayağını sürüyerek meşeden yapılmış dar dolaba doğru yürüdü. Fitilli kadife pantolonunun cebinden bir anahtar destesi çıkarıp dolabın kilidini açtı.

Laura'nın yanına döndüğünde elinde bir tabanca vardı.

"Al, babamındı bu," dedi silahı Laura'ya uzatarak. "Hâlâ sorunsuz çalışıyor."

Laura gözlerini tabancaya dikti. "Ama ben asla becere..."

"Elbette becerirsin kızım. Tüfek sana göre bir şey değil ama şu elimdeki var ya, iş ciddiye binince karşındakinin senden çekinmesini sağlar. Gerçi şarjöründe yalnızca iki kurşun var ama benimkinden bir tane daha fazla demektir ve hiç yoktan iyidir."

"Hiç silah kullanmadım ben."

"Dert etme, ben yola koyulmadan önce emniyet kilidini senin için açacağım." Tabancayı Laura'nın avucuna bıraktı. Silah göründüğünden daha ağırdı ve yağ kokuyordu.

"Tek yapacağın nişan almak ve tetiği çekmek," dedi yaşlı adam. "Sert bir silah değildir. Zorda kaldığını hissettiğin an fazla düşünmeden gerekeni yap. Çünkü onlar sana ikinci bir şans vermez."

Laura gözlerini silaha dikti; zorda kalırsa bunu gerçekten kullanacak gücü bulur muydu kendinde? Bir çocuğa ateş etmeyi düşünmek bile olanaksızdı. Böyle bir tercih yapmak zorunda kalmamayı diledi.

"Eh, bence gidelim artık," dedi Jacobs. "Fırtına çıkmak üzere, madem elimde bir seçenek var, burada bir gece daha geçirmek istemiyorum."

"Evet," dedi Laura ve ayağa kalktı. "Artık zaman kaybetmeyelim."

Bernhard Jacobs tüfeğini omzuna astı. Laura'ya bakıp hafifçe gülümsedi.

"Ne yazık ki karımla hiç tanışmadın," dedi hüzünle. "Karolin iyi yürekli bir kadındı. Ne zaman ava çıksam bana kendime dikkat etmemi söylerdi. Eğer bizi şimdi görüyorsa, bunu ikimize de söylüyordur. Evet, kendine dikkat et kızım."

"Edeceğim."

"Hadi o zaman."

Laura yaşlı adamın peşi sıra yürüdü, büfeyi itip kapının önünü açmasına yardımcı oldu. Çivilenmiş pencerenin altındaki hüzün verici yığına bakmamaya çalıştı.

Sonra Bernhard Jacobs anahtar destesini çıkardı ve Laura'ya ciddi bir ifadeyle baktı.

"Hazır mısın?"

Laura tek söz edemedi, boğazı düğümlenmişti.

Jacobs başını salladı.

Sonra kapıyı açtı.

Dışarı adım atar atmaz Jacobs ilk iş olarak tabancanın emniyet kilidini açtı.

"Namluyu yere çevir ve tetiğe yalnızca ateş etmek zorunda kaldığın zaman dokun," dedi alçak sesle.

Sonra tüfeğini omzundan alıp karşıya doğrulttu ve ağır adımlarla önden yürüdü.

Laura onu izledi.

Sokak sessizdi. Kurumuş sonbahar yapraklarının kaldırımda savrulması, fıskiyenin şırıltısı ve uzaklardan yaklaşan gök gürlemesi duyuluyordu yalnızca.

Laura çevreyi gözleriyle tararken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Birkaç metre ötede yerde yatan iki ceset, başlarına gelebileceklerden duyduğu korkudan çok daha fazla daraltıyordu içini.

Su ve Mia yan yana yatıyordu. Kanları birleşip kırmızı parlak bir halı gibi çevrelerini sarmıştı. Cansız gözleri aynı yöne takılıp kalmıştı, sanki Laura'nın ve yaşlı adamın nereye gittiklerine bakıyor gibilerdi. Onları bırakıp nereye gittiklerine...

"Ben... yapamam," dedi Laura ve durdu.

"Neyi?" Jacobs korkulu gözlerle çevresine bakındı. "Neyi yapamazsın?"

"İkisini burada bırakamam. Yapamam işte."

"Mecbursun," diye karşı çıktı adam. "Onlar için bir şey yapamazsın artık."

"Ama benim kardeşim ve yeğenim onlar. Neler yaşandığı önemli değil."

Jacobs dudaklarını ısırdı, gerilmişti.

"Dinle beni kızım," dedi alçak ama kararlı bir sesle. "Onlar öldü, onlarla aynı kaderi paylaşmak istemiyorsak buradan acilen uzaklaşmalıyız!"

"Onları otomobile taşıyabiliriz," diye önerdi Laura. "Otomobil uzakta değil."

"Nasıl yapmayı düşünüyorsun bunu? Sen kızı mı alacaksın? Ben de kardeşini mi?" adam başını sertçe iki yana salladı. "Yo, beni aşar bu, yaşlı bir adamım ben! Hadi gel artık!"

Laura gözlerini Mia'ya ve Su'ya dikti. Yanaklarından sicim gibi yaşlar süzülüyordu şimdi.

Jacobs haklıydı elbette. Ölmüştü onlar. Onlar için bir şey yapamazlardı artık. Ama Laura onların cansız bedenleri için bile olsa kendini sorumlu hissediyordu. Öyle ya, buraya gelmek onun fikriydi. Evlerinde kalsalardı belki her şey farklı gelişirdi. Ama her koşulda ikisi de hayatta olurdu.

Laura'nın iki seçeneği vardı. Ya ikisini de burada bırakıp gidecek ya da hiç değilse Mia'yı yanına alacaktı.

Kararını vermişti. Tabancayı montunun cebine yerleştirip Mia'ya doğru yürüdü. Mia'nın kan içindeki başına bakmamaya çalıştı ama yere çömelip cansız bedeni kaldırabilmek için insanüstü bir güç harcadı.

"Özür dilerim Su," diyerek ölmüş ablasına fısıldadı. "Ama beni anlardın, biliyorum."

"Gel artık!" diye tısladı Jacobs. "Buradan bir an önce gitmeliyiz!"

Laura başını salladı. Gözyaşlarından hiçbir şey göremiyordu.

Belki otomobili buraya getirmeyi başarabiliriz, diye düşündü Jacobs'un arkasından yürürken. *Şu ana kadar bizden başka kimse yok burada. Otomobile kadar sağ salim gidebilirsek araçla geri dönüp Su'yu da alabilirim. Sonra gider polis getiririz ve...*

Düşünceleri tiz bir kıkırdamayla bölündü.

Bernhard Jacobs telaşla çevreye bakındı ve tüfeğinin namlusunu, bulundukları sokağa bağlanan dar sokaklara sırayla çevirdi.

Derken çocukların ayak sesleri her yönden duyulmaya başladı ve çocuklar sokaklardan fırladılar.

Kalabalıklardı. Laura'nın tahminine göre sayıları otuz ya da kırkı buluyordu, en küçükleri beş, en büyükleri on beş yaşlarında olmalıydı.

Sokaklardan çıkıp yollarını kestiler. Çok geçmeden çevrelerini sardılar ve çocukların hepsinin elinde çekiç, bıçak, balta

ya da testere gibi birer alet vardı. Bir oğlan elinde kürek, bir kız da bahçıvan tarağı taşıyordu.

Çocukların gözlerinden hainçe bir neşe ve sınırsız bir kin fışkırıyordu, Laura bir insanın yüzünde asla böyle bir ifadeye rastlamamıştı o güne kadar.

Hiçbiri ağzını açmıyordu ama yine de birbirleriyle iletişim içindeymiş gibi duruyorlardı. Laura onların seslerini duydu ama kulağında değil beyninde çınlıyordu bu sesler. Fısıltılar, anlaşılabilir cümleye dönüştü sonra.

Öleceksiniz!

"Çekilin!" diye bağırdı Bernhard Jacobs. "Çekilin, sizi küçük canavarlar! Ya da kafalarınızı dağıtacağım. Bunu mu istiyorsunuz?"

Kendi çevresinde dönüp tüfeği çocuklara doğrulttu.

Çocuklar gerçekten bir adım geri çekildiler. Birkaçı, Laura'nın kucağından kolları bacakları sarkan Mia'nın cansız bedenine baktı. Oğlanlardan biri, Mia'nın yarılmış kafatasına ve süzülen kana bakıp tiksinerek yüzünü buruşturdu. Çocuk gizlemeye çalışsa da Laura onun bakışlarındaki korkuyu görmüştü.

"Sen ilerle kızım," dedi Jacobs tıslar gibi. "Ben onları gözlüyorum!"

"Birbirimizden ayrılmayalım," diye fısıldadı Laura.

"Ayrılmayacağız zaten. Ama sen önden gitmelisin. Hadi ama!" diye çıkıştı yaşlı adam, sonra yeniden çocuklara döndü. "Sizler de bulunduğunuz yerden kıpırdamayacaksınız! Sakın hareket edeyim demeyin!"

Laura dudaklarını ısırıp ağır ağır ilerledi.

Yolunu kesmiş çocuklara yaklaşıyordu şimdi. Üç kız ve iki erkekten oluşan bir grup karşısına dikilmişti. Gerginlerdi. Ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı sanki. Laura'yı durdurup

Jacobs'un ateş etme riskini göze mi almalıydılar, yoksa kenara çekilip Laura'nın geçmesine izin mi vermelilerdi?

Laura soğuk terler döktüğünü hissetti. Oğlanlardan birinin elinde balta vardı. Baltanın kanlı ucuna saç telleri yapışmıştı.

Yaşlı adam Laura'nın arkasından geliyor ve tüfeğinin namlusunu durmadan bir taraftan diğer tarafa çeviriyordu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Laura'ya. "Ne bekliyorsun?"

Laura derin bir soluk alıp bütün cesaretini topladı. Çocuklara doğru yürümeyi sürdürdü. Aralarında üç ya da dört adım kalmıştı sadece.

Oğlan tehdit dolu bir ifadeyle baltasını havaya kaldırdı ama sanki birinden emir almışçasına kolunu hemen indirdi. Sonra kenara çekildi ve öteki çocuklar da onun hareketini tekrarladılar.

Laura gözlerine inanamıyordu. Yol açılmıştı. Üzerinde fazla düşünmeyip koşmaya başladı. Kucağında yeğeninin cansız bedeniyle olabildiğince hızla köye doğru koşuyordu şimdi.

Çocukların bakışlarını sırtında hissediyor ama çocuklardan hiçbiri onu izlemiyordu.

Derken otomobili gördü.

Bernhard Jacobs, Laura'nın arkasından baktı. Onun arkasından gitmeyip tüfeğini çocukların üzerine doğrultmayı sürdürdü.

Laura gözden kaybolduktan sonra rahatladığını hissetti. Laura başarmıştı, belki o da başarırdı. Laura otomobille oraya gelinceye kadar dayanabilirdi belki. Bu canavarları o zamana kadar kontrol altında tutabilirse böyle bir şansı olabilirdi.

Belki.

Kızlar ve oğlanlar, sanki yaşlı adamın iyimserlik içinde kendi kendine yalan söylemesini cezalandırmak istercesine yine çemberi daralttılar. Karanlık bakışları her şeyi anlatıyordu.

Jacobs yan sokaklardan birinden gıcırtılar duydu. Bu tanıdık bir gürültüydü. Önceki gece defalarca kulağına gelmişti. Frank'ın el arabasının çıkardığı sesti bu.

Arabayı bu kez Hansen'lerin ikizleri itiyordu. Yüzleri ter içinde kalmıştı ve kıpkırmızıydı.

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Jacobs yüzünü buruşturarak. *Bu küçük şeytanlar sabaha kadar çalıştılar.*

Ellerinde büyük bir bıçak tutan iki kız çocuğu kenara çekilip el arabasını iten iki arkadaşlarının dairenin ortasına girmesini sağladılar. İkizler el arabasını Susann'ın cesedinin yanına getirip durdular.

Yaşça biraz büyük olan bir oğlan yanlarına geldi ve elektrikli testeresini Susann'ın hemen yanına, yere bıraktı. Sonra kadının cansız bedenini kaldırmak için kavradı.

"Sakın cesaret edeyim deme seni piç!" diye kükredi Jacobs. "Elini çek ondan, yoksa gebertirim seni!"

Çocuk donup kaldı ve bir an düşünür gibi baktı. Sonra ölüyü gerçekten kaldırıma geri bıraktı, Jacobs'a dönüp sırıttı.

"Demek öyle," dedi, Jacobs'a doğru birkaç adım attı ve durdu. "Sadece tek bir fişeğin var."

Jacobs çocuğa afallayarak baktı. "Nereden uyduruyorsun bunu?"

"Kafanın içinde çünkü. Duyuyorum. Sürekli onu düşünüyorsun."

"Lanet olası, ne saçmalıyorsun!"

"Bunu yapabildiğimi biliyorsun ihtiyar. Hepimiz yapabiliyoruz. Birbirimizden çok şey öğrendik."

"Senin aptalca laflarına kanacağımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştı Jacobs. "Beni bunlarla korkutamazsın."

"Hem de nasıl yaparım," dedi çocuk. Yüzü şimdi ciddileşmişti. "Sen *korkuyorsun*. Çünkü gitmene izin vermeyeceğimizi biliyorsun. Bize başka bir seçenek bırakmadınız. Ya *siz* kurtulacaksınız ya *biz*."

"Ve sen de bana başka seçenek bırakmıyorsun. Ya sen ya ben," diye bağırdı Bernhard Jacobs ve tüfeği çocuğun kafasına doğrulttu. Tetiği çektikten sonra böyle bir kafa kalmayacaktı artık.

"Yalnızca tek bir fişek," diye buz gibi bir sesle tekrarladı çocuk ve kışkırtıcasına işaret parmağını kaldırdı. "Bir. Yerinde olsam çok iyi düşünürdüm."

Jacobs küçümseyen bir bakış fırlatıp burnundan soludu. "Bence düşünecek hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun," dedi çocuk kuru bir tonda. "Düşünüp duruyorsun işte. Kadını bıraktığımızdan beri düşünüyorsun. Çok şık bir hareket yaptık, değil mi?"

Yine haince sırıttı çocuk.

"Ama kadına iyilik olsun diye yapmadık bunu," diye devam etti çocuk. "Senin için de yapmadık. Sırf içinde bizden birini taşıdığı için kadının yaşamasına izin verdik."

Jacobs yutkunup çevresini saran çembere baktı. Çocuklar ağır ağır yaklaşıyorlardı. Bıçaklarını ve tırmıklarını havaya kaldırmış, canını almaya geliyorlardı.

Tabii onlardan önce davranmazsa.

"Hadi yap ihtiyar!" dedi oğlan. Derken Jacobs'un fırıncının kızı olarak tanıdığı bir kız da sesini yükseltti.

"Evet, yap artık!" diye bağırdı kız. Sonra her yönden çığlıklar yükseldi.

"Yap! Yap hadi!"

Jacobs çocuklara baktı. Bunlar artık çocuk değil, onun ölümünü bekleyen, içleri kin dolu canavarlardı. Onun kanını akıtmak istiyorlardı, bunu her koşulda yapacaklardı.

Duyduğu öfke ve çaresizlikle yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı yaşlı adamın. Bu yoldan artık kurtuluş yoktu.

İkizlerin susup yeniden tüyler ürpertici işlerine döndüklerini gördü. Susann'ın cesedini omuzlarından ve bacaklarından tutup kırk yıllık mezarcılar gibi el arabasına yüklediler. Şeytanın ta kendisiydi bunlar!

Birkaç dakika içinde onu da o arabanın içine atacaklardı. İki cesedi birden taşımakta zorlanacakları için önce kadını götüreceklerdi belki. Ama ne önemi vardı artık bunun? Gerçek şuydu: Köyün hayatta kalan son yetişkini olarak ikinci ceset olacaktı ve başka çıkış yolu kalmamıştı.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu oğlan. "Yap ya da biz yapacağız. Bu işi bize bırakmazsan iyi olur. Ne dersin, başarabilir misin?"

Bernhard bütün gücünün çekildiğini hissetti. Dizlerinin üzerine çökerken karısını düşündü. "Kendine dikkat et," derdi ona her zaman.

Özür dilerim Karolin, diye düşündü yanaklarından yaşlar süzülürken. *Belki daha dikkatli olmalıydım. Ama yapabilecek bir şey yok artık.*

Bütün dikkatini, karısının yüzünü gözünün önüne getirmek için harcadı. Uzun yıllar önce tanıştıkları zamanki gencecik yüzünü... Karolin'in yemyeşil gözlerini, bakıra çalan saçlarını, sıcak gülüşünü anımsadı. Ona sarıldığında burnuna dolan mis gibi kokusunu hisseder gibi oldu.

Evet, bu yolculuk her nereye gidecekse o kokuyu yanında götürmek istiyordu.

Namluyu çenesine dayayıp titreyen elleriyle tetiği aradı.

Laura silah sesi duyunca donup kaldı. Boris Schumann'ın Audi'sine ulaşmasına birkaç metre kalmıştı yalnızca. Ama Mia'nın ağırlığı onu aşağı doğru çektiği için artık kendinde adım atacak güç bulamıyordu.

Köy meydanının karşı tarafından çocukların sevinç çığlıklarını duydu. Doğum günü partisinde gösteri yapan bir sihirbaz müthiş bir numara sunmuştu sanki.

Laura'nın dudakları titredi, gözleri doldu. Jacobs, babasının yakın dostuydu, annesine ve ileriki yıllarda göl kıyısındaki eve çok emeği geçmişti ve son olarak da onun hayatını kurtarmıştı. Hatta bir değil iki kez. Onun uğruna canavarlara gönüllü olarak teslim olmuştu.

Bizi böyle mi görüyorsun gerçekten, diye sordu Laura'nın içindeki çocuk. Bir erkek çocuğun sesiydi bu, oğlunun sesiydi. Hem meraklı hem öfkeliydi. *Bizim gerçekten canavar olduğumuzu mu düşünüyorsun?*

Evet, öyle düşünüyordu. Bu yaratıklar başka bir şey olamazdı, oysa eskiden yalnızca küçük çocuklardı onlar. Laura'nın, karnındaki oğlu için hissettiği tek şey şiddetli bir kindi artık.

Çocukların çığlıklarının yaklaştığını duyunca korkuyla irkildi. Sokaklardan koşarak ona yetişmeye çalışıyorlardı. Birkaç saniye sonra köy meydanına ulaşmış olurlardı.

Laura otomobil anahtarını çıkarmak için elini aceleyle montunun cebine attı. İşi zordu çünkü cansız ve donuk gözlerini ona dikmiş olan Mia'yı kucağından düşürmemeye çalışıyordu bir yandan da.

Sonra anahtarı bulup çıkardı, el yordamıyla açma düğmesini aradı. Düğmeye bastı ve Audi'nin sinyal lambaları yeniden yanıp sönmeye başladı. Ama yanlış düğmeye basmıştı, kapılar yerine bagaj kapağı açılmıştı. Bagaj, kapkaranlık bir hayvan ağzı gibi karşısında esniyordu âdeta.

Arkasındaki sesler gitgide şiddetleniyordu.

"İşte orada!" diye bağırdı yakınlardan gelen bir kız sesi. "Gitmemiş henüz!"

Birazdan gitmiş olacağım, diye umut etti Laura ve Mia'nın cansız bedenini bagaja koydu.

Bagaj kapağını kapatıp arkasına döndüğünde grubun en önünde ilerleyen çocuklar ona ulaşmıştı bile. İlkel silahlarıyla tehditkâr hareketler yapıp otomobilin çevresini sardılar.

Sonra Laura'ya daha da yaklaştılar ve oğlanlardan biri elindeki ekmek bıçağını havada sallamaya başladı.

"Çekil!" diye çocuğa haykırdı Laura. "Defolun! Hepiniz!"

Gelgelelim çocuklar çevresinde dönüp tuhaf mimikler yapıyorlardı.

Laura çaresiz kalmıştı, Bernhard Jacobs'un verdiği tabancayı eliyle yokladı. Sonra silahı cebinden çekip çıkardı ve çocuklara doğrulttu.

Çocukların sesleri bir anda kesildi. Laura'ya şaşkınlık içinde bakmaya başladılar.

Laura içinin korkuyla dolduğunu hissetti. "Size gitmenizi söyledim!" diye bağırıp silahını salladı.

Otomobilin sürücü kapısına doğru bir adım geriledi. Çocuklar yerlerinden kımıldamıyordu.

Laura sonra bir adım daha attı.

Çocuklar hiçbir şey yapmıyor, onu izliyorlardı sadece.

İçlerinden yaşça en büyük olan siyah saçlı, zayıf ve uzun boylu bir erkek çocuk hafifçe gülümsedi. Laura'nın gözlerinden okuduğu panik, onu eğlendiriyor olmalıydı.

Çocuk, kulağa samimi gibi gelen bir tonda, "Buradan gidemeyeceksin Laura," dedi. "Ama gitmen de gerekmiyor zaten. Hem nereye gideceksin ki? Kente mi döneceksin yoksa?"

Laura bir adım daha gerileyip, "Seni ilgilendirmez," dedi. Şimdi sürücü kapısına ulaşmıştı. Kapı kolunu tuttu ama otomobil kilitliydi. Öyle ya, az önce bagaj kapağını açmıştı sadece.

Sağ elindeki tabanca hâlâ çocuklara dönükken sol eliyle montunun cebini karıştırdı. Anahtar sonunda elindeydi. Göz ucuyla bakıp bu kez doğru düğmeye bastı. Sinyal lambaları yine yanıp söndü.

"Son kez söylüyorum," dedi Laura. "Yolumdan çekilin!"

"Biz göl kıyısındaki eve dönmeni istiyoruz," dedi oğlan. "Orası çok daha güzel. Hem çocuğun da bizimle olur."

Laura ona kinle baktı. Tabancayı daha sıkı kavradı, kolunu kaldırdı ve havaya ateş etti. Kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Çocukların birkaçı korkuyla irkildiler.

Laura beklemeden bir el daha ateş etti. Çocuklardan birkaçı daha titreyip ellerini kulaklarına bastırsa da Laura'nın çevresinden dağılmıyorlardı.

"Sen bizi öldürmek istemiyorsun," dedi yaşça büyük olan çocuk kuru bir sesle. "Sen asla çocuklara ateş etmezsin, değil mi Laura?"

Laura silahını ona doğrulttu. "Belki istemiyorumdur ama sen ve arkadaşların derhal yolumu açmazsanız yapacağım."

Laura hiç düşünmeden tetiği çekti.

Gelgelelim kurşun sesi yerine madenî bir takırtı duyuldu yalnızca. Laura, Bernhard Jacobs'un sözlerini işte o an anımsadı.

Gerçi şarjöründe yalnızca iki kurşun var ama benimkinden bir tane daha fazla demektir ve hiç yoktan iyidir.

Oğlan gelip önünde durdu. Elini uzattı. "Hadi, ver onu bana."

Laura kesik kesik soludu. Kurşunlarını havaya sıktığı silah hâlâ oğlana çevriliydi. Hayır, Laura teslim olmayacaktı. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı, mücadele etmeden asla boyun eğmeyecekti.

Çocuk, yüzünde sabırsız bir ifadeyle elini salladı. "Ver tabancayı Laura!"

"Hayır," dedi Laura, sonra tabancayı var gücüyle çocuğun suratına çarptı. Çocuk yere yuvarlandı ve öteki çocuklar afallayarak ona baktılar.

Laura artık hiçbirine aldırmadan otomobile atlayıp motoru bağırttı. Bir kez daha, sonra bir kez daha.

Çocuklar korkuyla geri çekildiler ve Laura hareket etti. Bir kız ile bir oğlan, önce otomobilin yolunu kesmeyi düşünüp son anda geri çekildiler.

Hem öldürüyorlar hem de ölmekten korkuyorlar, diye aklından geçirdi Laura ve otomobili hızlandırdı.

Çocukların arkasından koştuğunu dikiz aynasından görüyordu. Bağırıyor, arkasından taş atıyor, yumruklarını ve ellerindeki aletleri sallayarak tehditler yağdırıyorlardı.

Ve Laura sonunda köyden çıktı.

Laura kısa bir süre sonra dağ geçidine giden sapağa ulaşmış ve duygularına yol vermişti. Yaşadığı korkunun, öfkenin, acının ve çaresizliğin etkisiyle hüngür hüngür ağlıyordu şimdi. Yol çok virajlıydı ve gözyaşları karşıyı görmesini engellediği için şeridinde kalmakta zorlanıyordu.

Şimdilik güvendeydi ama ne yapmalıydı? Kime gidecekti? Polise mi?

Anlatacaklarına kimse inanmazdı. Çocuklar, koskoca bir köyün sakinlerini katletmişti. Ne için? Ne uğruna? İktidarı ele geçirmek için mi?

Denge sağlamak için, dedi artık çok iyi tanıdığı bir ses. İçinde büyüyen, henüz başparmak kadar olan oğlu. Ama daha şimdiden onlardan biriydi. Bir canavardı o da.

"İntikam mı? Öyle mi yani? İntikam peşinde misiniz?" diye bağırdı Laura ve direksiyonu yumrukladı.

Adına ne dersen de, diye sakin ve soğuk bir yanıt geldi. *Ne demek istediğimi sen çok iyi biliyorsun. Dünyanın her yerinde bize korkunç şeyler yapıyorsunuz. Neden peki? Çünkü sizin için önemli olan kendi hayatınız yalnızca. Refahınız, keyfiniz, fanatizminiz, kininiz.*

"Doğru değil bu! Bütün yetişkinler böyle değil. Doğru, hata yaptık. Ama ders çıkarabilmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Gerçekten mi, diye sordu ses. Bu kez alaylı bir tondaydı. *Ama biz nedense hiç fark etmiyoruz bunu. Vicdanınızı rahatlatmak için ortaya attığınız bir iddia değil mi bu aslında? Bize yapılan kötülükleri sen de gördün. Tiksinmiştin, hatırlıyor musun? Öylesine tiksinmiştin ki o dünyadan kaçıp göl kıyısının huzuruna sığınmak istedin. Ancak böyle sakin ve huzurlu yerler hayalden başka bir şey değil, gerçeklerden kaçarak her şeyi daha da berbat ediyorsunuz. Çünkü gerçekte hiçbir şeyi değiştirmiyorsunuz. Bunu sizin yerinize biz yapmak zorunda kalacağız. Ve siz olmadan yapacağız bunu!*

"Başaramayacaksınız," dedi Laura ve otomobilin hızını artırdı. "Dünya çok büyük. Yoksa bütün yetişkinleri mi öldürmek istiyorsunuz?"

Bu işe çoktan başladık Laura. Dünyayı değiştirmeye başladığımız tek yerin bu küçük köy olduğunu mu sanıyorsun? Biz her yerdeyiz. Ve gitgide çoğalıyoruz. Yakında bütün çocuklar bizim gibi olacak. Gelecek bizim Laura. Sadece bizim. Ve bizi hiçbir şey durduramayacak. Sen de durduramayacaksın!

Laura kesik kesik soluyarak, "Göreceğiz," dedi ve yüzündeki soğuk terleri eliyle sildi. "Şunu bil ki beni kullanamayacaksın. *Sen* kimseyi öldüremeyeceksin. *Çünkü doğmayacaksın bile!*"

Laura bu sözlerle birlikte gaz pedalına sonuna kadar bastı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Birazdan oraya gelmiş olacaktı.

Seyir terasını az önce geride bırakmıştı. İki keskin virajı art arda döndükten sonra kayalıkları gördü.

Derin bir soluk alıp arabayı son hız sürerken kendini birazdan gömüleceği derin karanlığa hazırlamaya çalışıyordu.

Viraj karşısındaydı şimdi. Artık alamayacağı viraj.

Ses, beyninin içinde tiz bir çığlık attı ve aynı anda bir gücün kollarını ve bacaklarını şiddetle geriye doğru çektiğini hissetti. Çocuk, onun bedeninin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. Laura buna karşı var gücüyle direndi. Virajı alamasın diye sımsıkı kavradığı direksiyonu düz tutmak için çabaladı. Bütün gücüyle gaz pedalına yüklenirken bir yandan da içinde ansızın beliren frene basma dürtüsüyle savaşıyordu.

Araç yalpaladı, önce soldaki kayalıklara, ardından yolun sağ tarafındaki korkuluklara çarptı.

Laura beyaz airbag yastığına doğru savruldu, sonra emniyet kemeri bedenini geriye doğru attı. Başı yan cama çok sert çarptı.

Kıyamet koparcasına bir gürültü ve camların parçalandığını duydu...

"... sonra bilincimi kaybetmişim."

Laura Schrader sustu ve odada birkaç dakika derin bir sessizlik oldu. Genç kadın başını kaldırıp tavan penceresine baktı. Yağmur dinmemişti.

"Sonrasında ne kadar zaman geçti bilmiyorum," dedi. "Ara ara kendime geliyordum. Yağmurun arabanın üzerine yağdığını duyuyordum. Boğuk ve uzaklardan gelen bir sesti. Derken bir anda Patrick karşımda belirdi ve el fenerini yüzüme tuttu. Önce hayal gördüğümü sandım ama karşımdaki gerçekten oydu. Yardım çağırdığını ve köye doğru yoluna devam edeceğini söyledi. Su'ya ulaşmak istiyordu."

Laura ellerini şakaklarına bastırarak bir an düşündü. Sonra başını ağır ağır çevirip Robert'e baktı.

"Sanırım uyardım onu," dedi hüzünle. "Köye gitmemesi için uyardım. Giderken bir şey daha söyledi... ama ne olduğunu anımsamıyorum. Sonra gittiğini fark ettim, ben de sanırım yeniden bayılmışım. Zamanını kestiremiyorum ama sonra da ambulans geldi..."

Robert sandalyesinin arkalığına yaslandı. Laura Schrader'in olaylarla ilgili yorumu buydu demek.

Çocukların yetişkinlerden öç aldıkları müthiş bir hikâye!

Çocukların gerçekten yeterince gerekçeleri olabilirdi, diye düşündü Robert. *Onları her gün onlarca hayvan ve bitki türünün neslinin tükendiği bir dünyada yaşamaya mahkûm ediyoruz. Okyanuslarının zehirli olduğu ve havasını kirlettiğimiz, sanayi yüzünden iklim felaketlerinin birbiri ardına geldiği bir dünyada... Ve bütün bunlar, mutluluğun sürekli gelişimle sağlanabileceği yalanına insanoğlunun kuşaklardan beri inanması yüzünden oluyor.*

Evet, Laura Schrader'in çıkış noktası kulağa her ne kadar abes de gelse Robert onu anlayabiliyordu. Onun da çocukları vardı ve dünyanın durumu onun da canını sıkıyordu.

Laura'nın hikâyesi psikolojik açıdan baştan sona mantıklıydı. Hamile olduğunu öğrenmek kadının ruhsal çelişkiler yaşamasına yol açmış olmalıydı. Çocuğunu doğurmaya karar vermesi halinde alacağı sorumlulukları fark etmişti. Bu da o güne kadar sürdürdüğü yaşam tarzını sorgulamasına yol açmıştı. Çünkü kariyeri, çoktan doymuş olan tüketim toplumunun iştahını sürekli yeni şeylere kabartmak üzerine kuruluydu. Genç kadının yaşadığı mesleki strese, geleceğiyle ilgili yönünü tayin edememe sıkıntısının eklenmesi de bu ruhsal çelişkileri körüklüyordu.

Sonuçta kadının iç dünyası öylesine altüst olmuştu ki gerçekdışı sanrılar birbiri ardına sıralanmıştı.

Böylece Bennell'le yine en başa dönmüşlerdi. Kadınla görüşmeden önce ne biliyorlarsa şimdi de aynı noktada duruyorlardı. En önemli iki soruya hâlâ yanıt bulunamamıştı: Köy halkı neredeydi ve Mia Landers'i kim öldürmüştü?

Robert şakaklarını ovalayıp bir an kameraya baktı. Bu görüşmeyi noktalamanın zamanı gelmişti. Bennell'in neden bu kadar beklediğini merak ediyordu. Bu konuşmalardan bir sonuç çıkmayacaktı.

Klimanın neden olduğu kuru hava yüzünden başı ağrıyor, gözleri yanıyordu. Temiz havaya ve sert bir kahveye ihtiyacı vardı. Sonra biraz dinlenir ve Laura Schrader'in anlattıklarını tek bir raporda özetlemeye çalışırdı.

"Bana inanmıyorsunuz."

Robert kadının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Laura Schrader'in bakışlarında düş kırıklığı ve kızgınlık vardı.

Doktor kadına bir an baktı. "Yo, hayır," dedi sonra. "Size inanıyorum. Çocuğunuzu öldürmek için canınıza kıymak istediğinize inanıyorum."

"Evet, bunu istedim," dedi kadın lafı dolandırmadan. "Ama olmadı. Oğlum buna izin vermedi. O yaşamak istiyor."

"Bundan dolayı suçluyor musunuz onu?"

"Elbette hayır. Ama beni ve diğer bütün yetişkinleri ortadan kaldırmak istediğini biliyorum."

"Çocuğunuzun şimdilik size ihtiyacı var ama."

Kadın acı acı güldü. "Onu karnımda taşımam ve diğer çocuklar görevi üstlenene kadar ona bakmam için sadece."

Robert bir kez daha kameraya baktı, sonra Laura Schrader'e döndü yeniden. Kadının gülümsediğini görünce şaşırdı.

"Başkomiserin gelip görüşmeyi bitirmesini istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Robert. "Yoruldum, bence siz de yoruldunuz."

"Hâlâ burada olduğundan emin misiniz?" diye sordu kadın. "Belki olaylar bu kentte de başlamıştır? Hatta kesin öyledir. O zaman burada kapalı olmanız ve içeriye şifresiz girilememesi yararınızadır."

"Yoksa çocuklar beni dışarıda öldürür mü?" Robert sesindeki alaycı tınıya engel olamamıştı. Hem yorulmuş hem de sıkılmaya başlamıştı artık.

Laura Schrader ona acıyarak baktı. "Dilerim öyle olmaz. Ama ne siz ne de ben onları durdurabiliriz. Siz hiç değilse kendinizi öldürebilirsiniz. Oysa ben..."

Robert'in artık sabrı kalmamıştı. Bu görüşme saçmalık sınırlarını çoktan aşmıştı. Robert ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Arkasından Laura Schrader'in, "Yerinizde olsam yapmazdım bunu," dediğini duydu.

Robert kadını duymazlıktan gelip şifreyi hatırlamaya çalıştı. İki rakamıyla başlayan dört haneli bir sayıydı. Ama gerisini getiremiyordu.

Adli tıp servisinde şu şifreli kartlara izin verilmeliydi artık! Lanet olsun, Bennell'in çoktan gelmiş olması gerekmez miydi?

Bir kez daha kameraya bakıp kapıyı gösterdi. Objektifin üzerindeki kırmızı küçük lamba her zamanki gibi yanıyordu ama kapıda hiçbir hareket yoktu.

Neler oluyordu? Bu esnada yeni bir gelişme olup Bennell operasyona çağrıldıysa bile ona haber vermeden gitmiş olamazdı kesinlikle.

"Beni anladınız mı?" diye sordu Laura Schrader. "Burada kalsanız iyi ederseniz."

Robert ani bir hareketle kadına döndü. "Siz ciddi ciddi, dışarıda yetişkinleri öldüren çocuklar olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Bayan Schrader, bir sanrı bu. Böyle bir şey mümkün değil."

"O halde çıkın dışarı! Gideceğiniz yere gidin, size izin verirlerse tabii! Cesetleri görün! Sonra yeniden konuşuruz. Ama buna fırsat bulamayacağız tabii. Bu odadan çıktığınız anda sizi öldürecekler."

Robert derin derin iç geçirdi ve kadına doğru bir adım attı.

"Yetişkinlerin olmadığı bir dünya," dedi sonra. "Dünyayı kirleten, savaşlar çıkaran, çocukları sömüren, istismar eden ya da onlara ideolojiler aşılayan kimsenin kalmaması. Her şeyin çıkış noktasına dönüp sıfırdan başlaması. Sizce çocukların istediği bu mu?"

Kadın başını salladı.

"Peki o halde," dedi Robert ve yeniden masanın başına geçti. "Diyelim ki durum dediğiniz gibi ve çocuklar bunu başardılar. O zaman bu dünyada sadece onlar kaldılar. Kendileri yetişkin olduklarında ne yapacaklar peki? Demek istediğim... hayat böyle akıyor. Diyelim ki Peter Pan'ın Düşler Ülkesi diye bir yer vardı ama gerçek dünya farklı. Her çocuk istediği kadar direnşin, günün birinde o da büyüyecek. Sizce ne olacak o zaman? Kendi çocukları tarafından mı öldürülecekler? Yetişkin olduklarında onları da kendi çocukları mı öldürecek? Böyle mi sürüp gidecek? Market sahibinin, yaşına göre fazla yetişkin kabul edilen kızının başına geldiği gibi mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmelisiniz! Bu konuyu enine boyuna gözden geçirirseniz işlerin sizin düşündüğünüz gibi yürüyemeyeceğini kavrarsınız. Hikâyenizin bu bölümünde mantık eksik. Yani bir anlam çıkmıyor!"

Laura Schrader omuzlarını silkti ve vücuduna baktı; sanki sorunun yanıtını karnındaki çocuğundan bekler gibiydi.

Karnındaki susuyordu şimdi. Çünkü yaşamıyordu. Daha doğrusu Laura'nın sandığı gibi yaşamıyordu.

"Belki bu çocuklar yetişkin olmayacaklar," diye çekinerek ekledi Laura. "Ya da bizler gibi olmayacaklar."

Robert sandalyesinin arkalığına yaslanıp başını hayır anlamında salladı. "Ben kuşkuluyum bundan," dedi. "Anlattıklarınıza göre çocuklar bizi bencil olmakla ve sonraki kuşakları umursamamakla itham ediyorlar. Bizi zalimce davranmakla, cinayet işlemekle ve gezegenimizin kaynaklarını kurutmakla suçluyorlar. Bunlar doğru elbette. İnsanoğlunun, bakış açısını acilen değiştirmezse kendi kendini yok edeceği de doğru."

Robert bir süre duraksadıktan sonra Laura Schrader'in gözlerinin içine ısrarla baktı. "Ancak çocuklarımız bizim onlara yaptığımız haksızlıkların hesabını sormak için gerçekten hepimizi bu dünyadan silerlerse bizden zerre kadar iyi sayılmazlar o zaman. Gelecek hayallerini kin ve cinayetle, yani zor kullanarak dayatmış olurlar. Şimdiye kadar dünyanın her yerinde milyonlarca kez yapıldığı gibi. Bu durumda nasıl olup da bizden daha iyi insanlar sayılabilirler ki?"

Laura Schrader bir an gözlerini kapadı. İç sesini dinlermiş gibi başını biraz eğdi. Yeğenini ve diğer çocukları anlatırken tarif ettiği duruştu bu.

Sonra yeniden Robert'e baktı. "Bize kin beslemediklerini söylüyor."

"Ha," dedi Robert. Sesindeki alaycı tınıyı gizleme ihtiyacı duymamıştı bu kez. "O halde bizi öldürme gerekçeleri nedir?"

Laura Schrader başını yine eğdi, yeniden konuşmaya başladığında sesi çocuksu bir ton almıştı. Zihnindeki kurguya kendini tümüyle kaptırdığının bir işaretiydi bu da.

"Bizden korkuyorlar," dedi kadın. "Birey olarak karşımızda her biri savunmasız, bu yüzden birleşmişler."

"Bir güç birliği yani?"

"Evet, başka çıkış yolu göremiyorlar."

O sırada kapı mekanizmasının tıkırtısı duyuldu.

Robert öylesine gerilmişti ki içeri kalabalık bir çocuk grubunun hücum edeceğini sandı bir an. Belki kendi çocukları da, minik Lissi ve ondan bir yaş büyük abisi Pascal da öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzleri ve kin dolu bakışlarıyla aralarında olurdu. Ellerinde kesici aletlerle ona saldırırlardı.

Kapı hızla açılınca Laura Schrader de dehşet içinde çevresine baktı. Ama gelenler Frank Bennell ve asistanı Lipinski'ydi, yanlarında iki de hemşire vardı. Hepsi birden küçük odaya doluştular.

Robert ruhunu saran tuhaf gerginlikten kurtulduğunu hissetti. Bilinçaltının karanlık bir köşesi Laura Schrader'in hikâyesine inanmıştı galiba. Ama bu düşünceyi çok saçma buldu. Biliyordu, başının ağrısından ve aşırı yorgunluktan oluyordu bunların hepsi.

"Robert! Sizinle daha önce ilgilenemediğim için kusura bakmayın ama burası çok karıştı," dedi Bennell. Sesi heyecanlıydı.

Robert, komisere şaşkınlıkta bakarken iki hemşire, Laura Schrader'i kollarından tutmuş kapıya doğru götürüyordu. Daha önceki hamile hemşire gelmemişti.

Laura Schrader kadınlara karşı koyup ellerini itmeye çalıştı. İri iri açılmış gözleriyle dönüp Robert'e baktı.

"Bizim suçumuz," diye bağırdı. "Onlara biz öğrettik bunu! Asıl canavarlar biziz! Biz!"

Robert kadının arkasından sessizce baktı. Koridordan hâlâ çığlıkları duyuluyordu. Feryatları, onu yatıştırmaya çalışan hemşirelerin seslerini bastırıyordu.

"Zavallı kadın," dedi Bennell. "Belli ki aklını tamamen yitirmiş."

"Evet, görüşmemizden bir sonuç alamadık sayılır," dedi Robert. "Sorununun bir tür paranoid korku bozukluğu olduğunu düşürüyorum."

"Olabilir," dedi Bennell. "Şimdi artık kaynağını da biliyoruz. Neler yaşandığını öğrendik çünkü."

Robert şaşkınlık içinde baktı. Komiser de yüzünde memnun bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı.

"Bayan Schrader'in durumunun bir nedeni var," dedi komiser saatine göz atarak. "Hemen çıkmak zorundayım ama kapıya kadar benimle gelirseniz size yürürken her şeyi anlatırım. İnanılır gibi değil Robert, gerçekten inanılır gibi değil!"

Çıkışa doğru ilerledikleri sırada Bennell'e gelen ve komiserin sürekli olarak, "Derhal yola çıkıyorum," cümlesiyle bitirdiği aramalarla bölündüler. Böylelikle Robert, komiserin hikâyesinin ancak bir bölümünü öğrenebildi.

Bennell'in asistanı Lipinski onu araçta bekliyordu. İkisinin çıktığını görünce motoru çalıştırdı.

"Demek zehirli atık," dedi Robert ve girişteki otomattan aldığı kahveden küçük bir yudum içti.

Bennell cep telefonunu montunun cebine yerleştirip başını salladı. "Dediğim gibi, galeriler bunlarla dolu. Binlerce fıçı ol-

malı. Kesin sayıyı henüz bilmiyoruz. Ekipler ilerledikçe yenileri bulunuyor."

Önce saatine, sonra Lipinski'ye baktı. "Robert, maalesef hemen gitmek zorundayım."

Cebinden arayıp bulduğu sigara paketini Lipinski'ye doğru salladı. Lipinski'nin bunun üzerine gözlerini kaydırıp motoru kapattığı, yağan yağmura rağmen Robert'in gözünden kaçmamıştı.

"Bu gidişle daha da fazlası çıkacak," dedi Bennell ve bir sigara yaktı. "Fıçılar yetmişli yıllardan kalmış olmalı. Üzerlerindeki etiketlere bakılırsa bu pislik buraya Avrupa'nın dört bir yanından gönderilmiş."

Robert ona soran gözlerle baktı. "Bunlardan kimin sorumlu olduğu hakkında bir bilgi var mı?"

"Vaktiyle bölgede kısa bir süre faaliyet göstermiş bir madencilik şirketi gibi görünüyor," dedi Bennell. "Ondan sonra galeriler kapatılmıştı. Resmî açıklamada galerilerden artık yeterli verim alınamadığı ve yeni kazılarla bölgede yaşayanları tehlikeye atmak istenilmediği belirtilmişti. Göz yaşartıcı bir ilgi! Zaman içinde fıçıların büyük bir kısmı tamamen paslanmış ve içlerindeki zehirli sıvı yer altı sularına karışmış. Sonunda içme suları da zehirlenmiş." Eliyle gökyüzünü gösterdi. "Geçtiğimiz haftalardaki şiddetli sağanak her şeyi daha da hızlandırdı. Yere inen sular, dağlardan gelen kaynak sularıyla karışmış."

"Yani Laura Schrader'in, Linda Hoffmann'ın ve diğer herkesin zehirlendiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Laboratuvar müdürümüz Doktor Rilla buna kesin gözüyle bakıyor. Değerlendirmeleri şu sıralar ekibiyle birlikte kendisi yapıyor. Gerçi kesin sonucun çıkması daha zaman alacak ama gececi memur bana listeyi gösterdi. İçinde aklınıza ne gelirse var. Alkaloitler, haşere ilaçları ve adını bilmediğim daha neler neler!

Bu karışımda halüsinasyonlara ve paranoyaya yol açabilecek bazı maddeler saptandı. Bunlar Bayan Hoffmann'ın kanında ve hastaneye yatırılırken Bayan Schrader'den alınan kan örneklerinde görüldü. Doktor Rilla bu maddelerin özellikle çocuklarda, yaşlılarda ve hamilelerde ağır etkilere yol açtığını söylüyor."

Robert yarısı boşalmış olan kahve bardağını önce süzdü, sonra girişin yanında duran çöp kutusuna attı.

"Şimdiye kadar neden kimse fark etmemiş peki? İçme suyu çok sıkı denetleniyor çünkü."

"Aslına bakarsanız evet," dedi Bennell. "İşte bu yüzden bu olayın sadece çevre skandalı değil, aynı zamanda bir siyasi skandal olduğunun üzerinde duruyoruz. Büyük rüşvetlerin döndüğüne bahse girerim. Atıkların vaktiyle oraya saklandığı dönemdeki belediye başkanının oğlu şimdi bütün bu bölgeyi idare ediyor. Onun da ortadan kaybolan köy sakinlerinin arasında bulunması, tepede ne büyük bir saatli bombanın çalıştığını bildiğinin işareti olabilir."

"Bu korkunç bir şey!"

Bennell burnundan soluyarak, "Hem de nasıl," dedi. "Ama dahası var. Rastlantıya bakın ki bu oğul aynı zamanda sular idaresi yerel su dağıtım şebekesinin başında. Bölgesindeki musluklardan neyin aktığını ilk öğrenen o olmuştur elbette."

"Köyü boşalttı mı diyorsunuz? Peki nereye götürdü insanları?"

"Belki bu da bir rastlantıdır ama duyduğuma göre ailesi, bölgenin en zenginleriymiş. Ayrıca karısının köyün yakınlarında büyük bir tatil sitesi varmış. Ekiplerimiz oraya doğru yola çıktı. Köy halkını orada bulacağımızdan eminim. Belediye başkanı ve karısı dışında herkesi, diye tahmin ediyorum. Ama bu öyle bir iş ki fazla kaçamayacaklar, yemin ederim."

Robert alnını ovaladı. Baş ağrısı dayanılmaz bir zonklamaya dönüşmüştü ve düşünmekte zorlanıyordu.

"Zehirli atık skandalı. İçme suyunda halüsinasyona yol açan maddeler. Yolsuzluk yapan siyasetçiler. Tüm bunlar Laura Schrader'in hikâyesinden çok daha inandırıcı ama burada da bazı tutarsızlıklar var."

"Vurulan kıza ve köydeki boğuşma izlerine ne diyorsunuz peki?"

"Buna halkın vereceği bir yanıt vardır diye umuyorum," dedi Bennell. "Şimdilik ancak varsayımlarda bulunabiliyoruz. Belki köyü boşaltmayı kabul etmeyenler olmuştur. Belki suya karışan şeyler insanları yalnızca paranoyak değil, aynı zamanda saldırgan da yapmıştır."

Lipinski'nin sabrı kalmamıştı, kornaya basıp duruyordu. Bennell ona bakıp başını salladı. Sigarasını çöp kutusunun kenarına bastırıp söndürdü, sonra sürekli yeni mesajların geldiği telefonunu ceketinin cebinden çıkardı.

"Özür dilerim ama artık gerçekten gitmeliyim," dedi. Yürürken bir kez daha Robert'e dönüp elini kaldırdı. "Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Lanet olsun, yüzyılın en büyük çevre skandalı olacak bu! Seveso Felaketi bunun yanında solda sıfır kalacak."

Robert evine giderken yoldan geçenleri gözlemliyordu. Buna zaman bulabilmişti çünkü taksi akşamüstü trafiğinde adım adım ilerleyebiliyordu. Neyse ki klasik rock müzik seven suskun bir şoföre denk gelmişti. Radyoda John Fogerty'nin *Creedence* parçası çalıyor, dinleyeni alçak sesle dünyanın sonuna karşı uyarıyordu.

Hayır, dünyanın sonu gelmemişti fakat dünyanın her yerinden yağan felaket haberlerine bir yenisi daha eklenmişti.

İnsanlar genelde, *bu gidişata karşı elimden ne gelebilir ki,* diye sorarlardı. Robert'in aklından da şimdi aynı düşünceler geçiyordu.

Ne gelebilir ki elimden?

Bu sorunun yanıtı hem çok acıklı hem de moral bozucuydu: Hiçbir şey! O fıçılar galerilere taşındığında o doğmamıştı bile. Yapılanların sonuçlarına katlanmak zorunda kalan bir kuşağın temsilcisiydi o.

Taksi sonunda apartmanın önünde durdu. Robert az sonra yorgun ve tükenmiş halde asansörden indi. Baş ağrıları biraz hafiflemişti hiç değilse.

Lissi'nin geçen Noel'de onlara armağan ettiği kapı levhasına baktı. Topraktan kendi elleriyle yaptığı evin dört penceresine aile bireylerinin fotoğraflarını yapıştırmıştı: Jeanette'in ve Robert'in, altına da Pascal'ın ve kendisinin. Lissi'nin asıl adı Elisabeth idi ama bu addan ölesiye nefret ederdi. Fotoğrafların altına kazıma tekniğiyle WINTER AİLESİ yazmış ve bu iki sözcüğü gök mavisine boyamıştı.

Sıkıntılı günlerde, tıpkı o gün olduğu gibi bu levha Robert'e umut verirdi. Mutluluğun ve güvenin teminatıydı çünkü. Evleri, artık çoğunlukla anlaşılır olmaktan çıkan bir dünyada özel bir sığınak gibiydi. Pek çok insanı ürküten bu dünyaya katlanamayan niceleri vardı. Dünya böyle olmasaydı Robert çoktan işsiz kalmıştı.

Robert oturdukları daireye girince elinde olmadan gülümsedi. Çağdaş sosyologlar toplumsal geri çekilme trendlerinden söz ediyor, bunlara *eve kapanma* ve *koruyucu koza* adını veriyorlardı. Bu kavramlar aslında biraz da kaygı içeriyordu. İçedönük diye tanımladıkları bu kişileri aşırı benmerkezci olmakla ve sosyal ilgisizlikle suçluyorlardı. Ancak Robert buna farklı bakıyordu.

İnsanın zaman zaman aile kozasına çekilmesinin yanlış bir yanı yoktu. Aksine, bu dünyanın zorluklarını göğüsleyebilecek gücü insan ancak evinde depolayabiliyordu.

Boş ve sessiz bir evle karşılaşmaktan mutlu oldu. Böylece kendine biraz zaman ayırabilecekti.

Mutfak masasının üzerinde Jeanette'in bıraktığı bir not duruyordu.

Alışverişteyim.
Gelirken İtalyan'dan bir şeyler getireceğim.

Çocuklar da Jeanette'in yanında olduğuna göre aile boyu bir pizza demekti bu. Yarısı evin kadınları için vejetaryen, yarısı da kendisi ve Pascal için pastırmalı olurdu.

Robert açısından gayet uygun bir çözümdü ama önce biraz dinlenmesi gerekiyordu.

Banyo dolabından iki adet aspirin aldı, mutfakta musluktan bir bardak su doldurdu.

Hapları yutmak üzere bardağı ağzına götürürken duraksadı.

Suya dalgın dalgın baktı.

Yoktur bir şey, diye düşündü. *Sıradağlar buradan çok uzakta. Tertemiz, mis gibi musluk suyu işte. Zaten her gün litrelerce içiyorsun. Yoktur bir şey. Gerçekten yoktur.*

Ama Robert bardağı yine de ağzına götüremedi. Sonunda suyu lavaboya döküp bardağı bulaşık makinesine yerleştirdi. Dolaptan hızla başka bir bardak aldı çünkü bu arada aspirinin acı tadı ağzına yayılmaya başlamıştı.

Buzdolabında soda ya da meyve bulamadı, ağzı açılmış kutu süt vardı. Öyle ya, Jeanette de alışveriş için çıkmıştı zaten.

Sütü bardağa doldururken ambalajın üzerinde bir gıda enstitüsünün kontrol mührünü gördü. Altında bir bilgi yer alıyordu, buna göre üretici mandıra bir yıl önce bir zirai ödüle layık görülmüştü.

Daha fazla düşünmeden bardağı ağzına götürüp sütü tek seferde içti. Ağzının içinde zaten erimiş olan aspirinle karışan sütün tadı iğrençti. Hemen bir bardak daha doldurup aceleyle içti.

Derken dikkatini çeken bir şey oldu. Adını koyamıyordu ama bulunduğu yerde bir şey değişmişti sanki. Bir şeyler eksik gibiydi. Bunu göz ucuyla fark ettiğini sanıyordu ama ne olduğunu bulamıyordu. Bazen insanın dilinin ucuna gelip de bir türlü ağzından çıkamayan sözcük gibi.

İçini, açıklayamadığı bir huzursuzluk kapladı. Az önce gördüğü şeyin ne olduğunu bir hatırlayabilseydi...

Kahretsin, ben de paranoyak olmaya başladım, diye düşündü. Bunun şaşılacak bir yanı yoktu aslında. Gününün tamamını korkunç hikâyeler dinleyerek geçirmişti. Üstelik hepsi sanrı değildi. Silahla vurulup başının arka kısmı yok olmuş küçük bir kızın fotoğrafını ve kendi çocuğunu karnından makasla keserek çıkarmaya çalışan bir kadının cesedini görmüştü.

Bunlara bir de Laura Schrader'in hayalinde canlandırdığı dünyanın dört bir köşesini anlatan sahneler eklenmişti ki hepsi her gün benzer şekillerde gerçek hayatta da yaşanıyordu.

Psikologlar da insandır, demişti Robert'in hocası bir gün. *İstediğimiz kadar mesafeli yaklaşalım, olaylar zaman zaman sınırlarımızı zorlar.*

Robert bu sözlere bir kez daha hak verdi ve kendini kanepeye bıraktı. Uzaktan kumandayı aldı, ayaklarını orta sehpaya uzattı ve televizyonu açtı.

Olay duyulmuştu. Bütün kanallar zehirli atık haberlerini veriyordu. Fıçıların sayısı henüz kesinleşmemişti ama spikerlerden biri "yüzyılın skandalı" tanımını kullanmaya başlamış, diğer meslektaşları da bu sözcükleri hemen benimsemişlerdi.

Bu arada haberciler, köyün gizlice boşaltıldığını da öğrenmişti. Yolsuzluk ve akraba kayırma tartışılıyor, denetimlerin artırılması ve yasaların sertleştirilmesi talep ediliyordu.

Ekranda bir tatil sitesine ait arşiv fotoğrafları gösteriliyordu. Bir muhabir, basının köye ve siteye girmesine izin verilmediğini anlatırken geri planda koruyucu tulumlar giymiş kişiler polis barikatının arkasında sağa sola koşturuyordu.

Buraya gerçekten girmek ister miydin acaba, diye içinden geçirdi Robert ve uzaktan kumandayı elinden bıraktı.

Haberin sonunda siyasetçilerin görüşlerine yer veriliyordu tabii. Bütün partilerin temsilcileri, "olayın ardındaki kişilerin böylesine sorumsuzca ve insanı hiçe sayan yaklaşımından dolayı derinden sarsılmışlardı" ve olayın aydınlanması için "kimsenin gözünün yaşına bakmayacaklardı".

Robert yaşamı boyunca böyle içi boş lakırdıları ne kadar sık duyduğunu düşünüp kanalı değiştirince başka bir felaket haberiyle karşılaştı. Kent merkezinde bir erkek cesedi bulunmuştu.

Robert kalakaldı. Televizyonda gösterilen sokak, evine çok yakındı. Bir reklam ajansının sahibi, yakınlardaki bir inşaattan alınmış tuğlalarla taşlanarak öldürülmüştü. Ekranda şimdi bir büfeci vardı, adının altında "kurbanla en son konuşan kişi" yazıyordu.

Robert bu ifadenin doğruluğunu sorguladı. Belki katil ya da katiller de adamla konuşmuştu.

Merdiven boşluğundan duyduğu anahtar şıngırtılarıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Ayağa kalkmak üzereyken kapı açıldı ve

Jeanette içeri girdi. Elleri kolları alışveriş torbalarıyla doluydu, en üste de kocaman bir pizza kutusu yerleşmişti.

"Aa, sen geldin mi hayatım? Bana yardım edebilir misin?"

Robert zaten karısına doğru ilerliyordu, torbaları aldı ve Jeanette'in yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Çocuklar nerede?" diye sorup torbaları mutfağa taşıdı.

Jeanette kocasına şaşkınlıkla baktı. "Evde seninle değiller mi? Hava bozduğu için benimle gelmek istemediler. Odalarına baktın mı?"

"Hayır, geldiğimde evde çıt yoktu."

"Tuhaf," dedi Jeanette ve paltosunu çıkarmadan koridora yöneldi.

Robert karısını izledi. Jeanette çocuk odasının kapısını açar açmaz karı koca rahatlayarak iç geçirdiler.

"Buradasınız demek!" dedi Jeanette gülerek ve çocukların yanına, Lego taşlarıyla dolu halının üzerine oturdu.

"Selam," dedi Lissi annesine ve babasına gülümseyerek. "Bakın Pascal'la ne yaptık! Beğendiniz mi?"

Robert çocuklarının gururla gösterdiği kuleye baktı.

"Belki MoMa programına çıkarmazlar sizi bununla ama böyle devam ederseniz neden olmasın?"

"MoMa nedir?" diye sordu küçük Pascal.

Salonda, Robert'in cep telefonu çalmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, önemli bir telefon olabilir," dedi Robert ve Pascal'a dönüp ekledi: "Annen bunu sana en az benim kadar iyi açıklayacaktır."

Sonra koridordan geçip salona döndü, cep telefonu orta sehpanın üzerinde çalıp titriyordu.

Robert, ekranda Bennell'in adını görünce şaşırdı. Köy halkı sonunda bulunmuş olmalıydı. Bu yüzden tatil sitesiyle ilgili geçici yayın yasağı getirilmiş olabilirdi.

Bennell'in ilk sözleri gerçekten, "Bulduk onları!" oldu ama Robert bunu tam olarak algılayamadı. Çünkü gözlerini iri iri açmış, hâlâ haberlerin devam ettiği televizyona bakıyordu şimdi. Arizonalı küçük bir kızdan söz ediliyordu. Saçları örgülü, sarışın, yanağında büyük bir beni olan sekiz yaşındaki bir çocuktu bu.

Televizyonda adı henüz verilmemişti ama Robert, onun Lucy Walker olduğunu ve en çok pembe rengi sevdiğini biliyordu. Şimdi ekrana yansıyan Hello Kitty çocuk tüfeği gibi pembe... Lucy bu tüfekle iki saat önce annesini, babasını ve komşularını öldürmüştü. Toplam dokuz kişiyi. Olay yerine gelen polislere de ateş açınca, emniyet görevlileri kızı vurup öldürmekten başka çare bulamamışlardı. Emniyet basın sözcüsü, olayın "trajedi" olduğunu söylüyordu.

"Olamaz," diye mırıldandı Robert. "Kadın bunu biliyor olamaz. Olay iki saat önce yaşanmış. Hepimiz o odanın içindeydik..."

"Robert!" diye seslendi Bennell telefondan. "Robert! Orada mısınız?"

Robert telefonu yeniden kulağına götürürdü, elleri titriyordu.

"Evet," diyebildi güçlükle.

"Ölmüşler Robert!" diye soludu Bennell. "Hepsi öldürülmüş. Bir galerinin içinde. Cesetlerden oluşan bir dağ âdeta!"

Robert başını sallamakla yetindi. "Aralarında çocuklar da var mı?" diye sordu. Sesi boğuktu.

"Yalnızca bir kız çocuğu görebildim," dedi Bennell perişan bir sesle.

"Saçları açık sarı mı, on altı yaşlarında mı?"

"Evet, sanırım öyle, neden?"

"Başka çocuk yok mu?"

"Hayır. Daha doğrusu görmedim."

"Görmeyeceksiniz de," dedi Robert. *Demek insan aklını oynatmaya başlayınca böyle oluyormuş,* diye içinden geçirirken, "O kız, market sahibinin kızı," diye ekledi. "Çünkü çocuk sayılmazdı artık, anlıyor musunuz?"

"Sen neden söz ediyorsun?" diye kükredi Bennell.

"Fazla sürmez, anlarsınız."

Robert'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. Hâlâ Bennell'in sesinin çınladığı telefonu tuttuğu elini indirdi. Dinlemiyordu artık. Aklı, bir araya toplanıp kocaman bir balığa dönüşen balıklardaydı şimdi. Bir de sürüler halinde uçan göçmen kuşlarda...

Çünkü kendilerini tehdit altında hissediyorlar.

Bilinçdışının mutfakta az önce neyi fark ettiğini şimdi anladı. Her gün kullandıkları bir eşyada küçük bir değişiklik vardı. Robert gözlerini mutfak tezgâhına dikti. Boş duran ahşap bıçak standına...

Tam o anda Jeanette'in çocukların odasından gelen çığlıklarını duydu.

Karısının yardımına koşarken artık çok geç olduğu biliyordu Robert.

Karısı için.

Kendisi için.

Hepimiz için.

IX.

Baharın Gelişi

"Ayy, baksana!"

Edda mutluluk çığlıkları atıp göle inen yoldan hızla aşağıya doğru koşuyordu. Üzerlerinde duran gazete kâğıdının bahar meltemiyle dalgalandığı çalılıklara ulaşıncaya kadar kıkır kıkır güldü.

Erkek kardeşi Thilo ayaklarını yere vura vura peşi sıra geliyordu. Thilo ona yetişince Edda gazeteyi kardeşine doğru uzattı.

"Ne dersin, bundan olur mu?"

Thilo gazeteyi dikkatle süzdü, sonra uzman edasıyla başını salladı. "Bence evet."

"Yaşasın!" diye sevindi Edda ve kardeşinin elini tuttu. Sonra öteki çocukların onları beklediği iskeleye doğru hızla yürüdüler.

Harika bir gündü. Bahar sonunda gelmişti ve artık dışarıda oynayabiliyorlardı. Göl, güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Hava da mis gibi çiçek kokuları ve kuş cıvıltılarıyla dolmuştu.

Çok özel bir şey olmuş, iskelenin yanındaki eski evin çatısına o yıl bir leylek ailesi yuva yapmıştı. Edda bu muhteşem beyaz kuşların upuzun, kırmızı bacaklarıyla yuvalarına girmelerini, gölü seyretmelerini ve gagalarını takırdatmalarını saatlerce otu-

rup izleyebilirdi. Zaten az kalmıştı, leylek yavruları ilk uçma derslerine başlayacaklardı.

Ama Edda şimdi eski gazeteyi bulduğu için mutluydu. Anne ve babasının dükkânından aldıkları eski gazeteler çoktan tükenmişti ve dergilerden kopardıkları kâğıtları o kadar iyi yüzdüremiyorlardı. Dergi sayfaları çok ağır oldukları için çabuk batıyordu.

İki kardeş birlikte iskelenin üzerinde yürüyüp en ucuna gelince çömeldiler. Thilo biraz sararmış olan kâğıdı açtı. Ama işlerine kesinlikle yarardı.

Sayfaları iskele tahtaları üzerinde elleriyle düzleştirdi. Bir yandan da gazetenin birinci sayfasına koca koca harflerle yazılı olan sözcükleri eğlenmek için yüksek sesle okuyordu. Okumakta biraz zorlanıyordu henüz ve bilmediği sözcükleri ağzında geveliyordu.

"Olay-lar kontrol-den çık-tı," diye okudu. *"Biz ne yap-tık on-la-ra?"*

"Aferin sana," dedi Edda. "Şahane okuyorsun."

"Gerçekten mi?"

Edda kardeşine ışıl ışıl parlayan gururlu gözlerle baktı. "Elbette. Yakında benden iyi okuyacaksın."

"Hmm," dedi Thilo alnını buruşturarak. "Ama her okuduğumu anlayamıyorum. *Kont-rolden çık-tı* ne demek?"

Edda umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Eski gazetede ne demek istediklerinin ne önemi var? Geçmişte kaldı artık."

"Doğru," dedi Thilo. Sonra gazete sayfalarını kayık yapmak üzere katladı.

Edda da içinden kardeşinin ne kadar becerikli olduğunu geçirdi. Kimse ondan daha güzel kâğıttan kayıklar yapamazdı, bu kesindi.

Thilo kayıklarını iskelenin ucuna yan yana dizdikten sonra oturdular. Edda yaşayacaklarının sevinciyle kıkır kıkır gülerek ayaklarını iskeleden aşağıya salladı.

"Yüzdürebilir miyim?"

Thilo gururla sırıtarak, "Elbette, başla hadi," dedi.

Edda en başta duran kayığı alıp usulca suya bıraktı. Kayık ağır ağır süzülürken Edda arkasından ikinci ve üçüncü kayığı gönderdi.

Çok geçmeden gölün üzerinde on dokuz kayıklık bir filo yüzüyordu. İki kardeş kayıkların arkasından bakıp bu kez nereye kadar açılabileceklerine dair bahse girdiler. Hava güzeldi, hafif bir meltem vardı yalnızca.

Kayıklar bu kez karşı sahile ulaşmayı başarabilirlerdi belki. Her şey olabilirdi. Yeterince inanırlarsa neden gerçek olmasındı?

Thilo kayıklardan gözünü ayırmazken Edda küçük sırt çantasından bir paket çubuk şeker çıkardı. Paketin ağzını açıp Thilo'ya uzattı.

"Ama tek seferde bitirmek yok," dedi üzgün bir ses tonuyla, "bunlar sonuncular çünkü."

Thilo elindeki çubuk şekeri nadide bir eşyaya bakar gibi süzerken, "Dünyanın başka bir yerinde bunlardan çok var mıdır?" diye sordu.

Edda başını salladı. "Mutlaka vardır. Dünya çok büyük, biliyorsun. Eğer birileri hepsini yiyip bitirmişse biz de yenilerini üretiriz. Hepimize yetecek kadar üretiriz. Artık canımızın istediğini yapabiliyoruz zaten."

Thilo çubuk şekeri yalarken gözleri mutluluktan ışıl ışıldı.

"Evet," dedi. "Artık öyle. Gelecek bizim."

Bu fikir öylesine hoşuna gitmişti ki elinde olmadan gülümsedi. Açıklarda ilerleyen kâğıttan kayıklarına baktı, suyun üzerinde beyaz birer noktaydı artık hepsi. Thilo'nun kayıkları, içinde

yaşları biraz büyükçe üç çocuğun oturduğu kayığın yanından süzülerek geçiyordu şimdi. Çocuklar oltalarını suya atmışlardı.

Gölde artık ne yazık ki çok az balık kalmıştı. Görebildikleri balıkların çoğu ölmüş, kıyıya vurmuştu ve çok ağır kokuyordu ama şans çocuklara bazen yardım ediyordu. İçlerinden biri, Peter, tavada balık kızartmayı biliyordu. Balık kızartması gerçekten çok lezizdi.

Thilo bu gölde bir süre sonra muhtemelen hiç balık kalmayacağını düşündü. Tıpkı çubuk şekerler gibi.

Ama ne fark ederdi? Onlar da başka bir yere giderlerdi. Ne de olsa bu onların dünyasıydı.

İki kardeşin biraz ilerisinde Hansen ikizleri çakıl taşlarından kule yapmıştı. Kule epeyce yükselmiş, neredeyse ikizlerin boyuna yetişmişti ve oldukça sağlam görünüyordu.

Aslında mimar Tobias'tı, kardeşi Adam'ın görevi ise taş toplamaktı. Kıyıda uygun taşları bulmak için saatlerce uğraşmıştı. Taşlar ne fazla büyük ne fazla küçük olmalıydı. Çünkü kalıcı bir şey inşa etmek isteniyorsa kullanılan inşaat malzemesi düşünülerek seçilmeliydi.

Adam şimdi çok güzel bir taş bulmuştu. Taş yassı, yuvarlak ve bembeyazdı, evcilik takımındaki küçük tabaklara benziyordu.

Adam çakıl taşını avucunun içinde tarttı. Böylesine yassı bir taş suyun üzerinde müthiş sekerdi mutlaka. Doğru açıdan, bileği döndürerek ve biraz aşağıdan yukarıya doğru atılırsa suyun üzerinde on kez sekerdi.

Adam elinde taşla çömeldi, doğru atış pozisyonunu ölçüp biçti ve hız aldı.

Karşısında ışıl ışıl parlayan lacivert gölün dibi taş doluydu. Kaç taş vardı acaba diplerde?

Adam durdu ve ayağa kalktı. Taşa yeniden baktı ve bunun kuleler için kullanmaya daha uygun olacağına karar verdi.

Gölün içi, diye düşündü, *nasılsa taş dolu.*

Teşekkür

Bu kitabın gözlerini dünyaya açabilmesini Markus Naegele, Tim Müller, Ulrich Genzler ve Roman Hocke'ye borçluyum. Yeni ve önceki kadar kasvetli bir edebî alana açılmak üzere bildik yolumdan ayrıldığımda bana güven adına müthiş bir avans sağladılar.

Gezindiğim yeni yollardan getirdiklerimin üzerinde son çalışmamı yaparken her zaman olduğu gibi Heiko Arntz'dan olağanüstü destek gördüm.

Araştırmalarım sırasında bana yardım edenlere tek tek teşekkür etmeye kalksam sayfalara sığdıramam. Bu nedenle, günün ve gecenin her saatinde sizlere cevapları güç sorular sorabildiğim için sağ olun, var olun! Eşiniz benzeriniz yok, üstelik sırf bu konuda da değil!

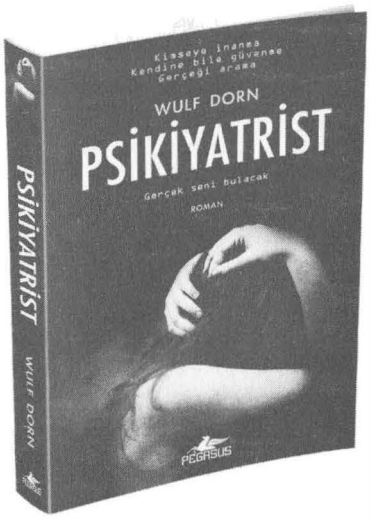
Ayrıca Claudia von Hornstein'a, Cecilia Perucci'ye, Marinella Magri'ye, Laia Salvat'a, Oceano ve Pegasus Yayınları ekibine ve de kitaplarımın bunca ülkede okunabilmesini sağlayan herkese binlerce teşekkür.

Ve tabii ki sizlere, sevgili okurlarıma teşekkür ediyorum. Özellikle sizlere!

Karım Anita'ya sevgisi ve desteği için teşekkürlerimi sunuyorum. Bana göl evinin gerçeğini gösterdi ve bu satırları şu an orada yazıyorum. Burası çok güzel, sakin ve huzurlu. Keşke bütün dünya böyle huzurlu bir yer olsa...

Ama her şey bize bağlı. Yalnızca ektiğimizi biçebiliriz çünkü.

Wulf Dorn
Ekim 2016

Kimseye inanma

Kendine bile güvenme

Gerçeği arama

Gerçek seni bulacak

"İnsan zihninde öyle yerler vardır ki kimse buralara ulaşamaz. *Psikiyatrist* bizi zihnimizin karanlık tarafına götürüyor."

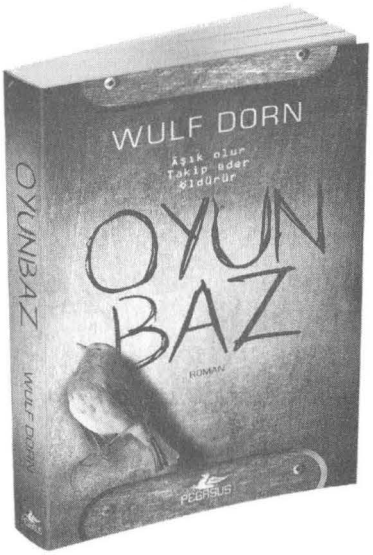
Donato Carrisi

"Gerilim romanlarının yeni yıldızı!"

Weltbild

"Sanki David Lynch, Stephen King'in bir romanını filme almış gibi. Harika!"

Thomas Thiemeyer

Hep seni düşünüyorum,

yakında sen de beni aklından çıkaramayacaksın...

"*Oyunbaz* sizi bir katilin zihniyle buluşturuyor. Şüphe, paranoya ve gerilim tutkunları için..."

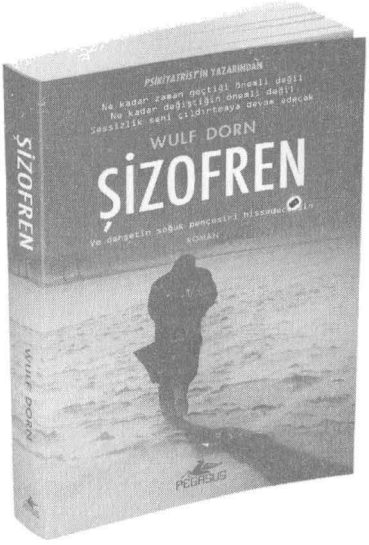
Süddeutsche Zeitung

"Evde yalnızken okumak için çok
cesur olmanız gerekir..."

krimi-couch.de

"Yanıltmacalarla dolu, kapkaranlık bir roman. Böylesine korkunç bir hikâyeyi okumak hiç kolay olmayacak..."

MDR

Ne kadar zaman geçtiği önemli değil

Ne kadar değiştiğin önemli değil

Sessizlik seni çıldırtmaya devam edecek

Ve dehşetin soğuk pençesini hissedeceksin

"Dorn'un sürekli heyecan veren tarzı tüylerinizi ürpertecek. Okurlar için tam bir zevk."

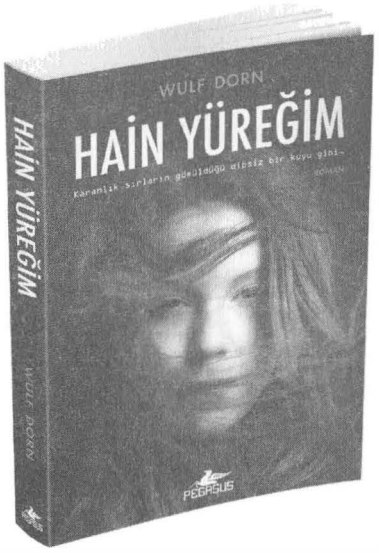
Amazon.de

"Akıcılığı ve hızlı temposuyla sıradışı bir roman."

Bookreporter

"Sizi ele geçiriyor, şaşırtıcı ve nefes kesici. Okurlara tavsiyemiz!"

Hörzu

Yüreğimin koridorlarında dolaşan bir canavar...

Onu tanımıyorum.

Göremiyorum.

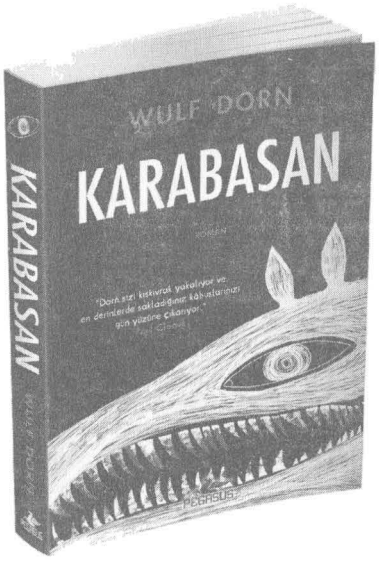
Ama hissediyorum.

Orada...

AMANSIZ

ŞEYTANİ

HAİN

Gece kurtlarındır.
Kurtlara yakalanırsan sonsuza dek kaybolmuşsun demektir.

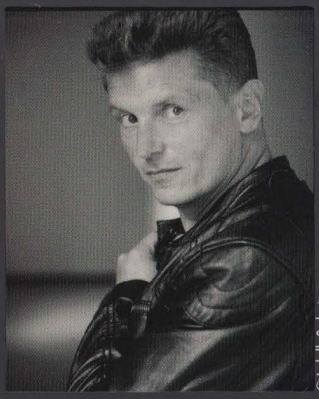
"Dorn sizi kıskıvrak yakalıyor ve en derinlerde sakladığınız kâbuslarınızı gün yüzüne çıkarıyor."
Paul Cleave

"Dorn, okuru insan ruhunun derinliklerine sürüklemeyi çok iyi biliyor."
Sebastian Fitzek

"Muhteşem. Bir o kadar da korkutucu."
Westfalenpost

"Dorn yine harika bir gerilim yazmış. Soluksuz okuyacaksınız."
Bücher Magazin

"Wulf Dorn'dan yeni bir başyapıt. Okuyan herkes bayılacak."
Frankfurter Stadtkurier

© Isabelle Grubert

WULF DORN, 2009 yılında yazdığı ilk romanı *Psikiyatrist* ile Almanya'nın en çok okunan gerilim romancıları arasına girmeyi başarmıştır. *Şizofren, Oyunbaz, Hain Yüreğim* ve *Fobi* ile de dünya çapında üne kavuşmuştur. Romanları dokuz dile çevrilmiştir. Yirmi yıl bir psikiyatri kliniğinde çalışan Dorn şu anda tüm zamanını edebiyata ayırmaktadır.

Kapak Tasarımı: Studio Botschaft, Münih

BİZ HER YERDEYİZ.
ARTIK KURALLARI BİZ KOYACAĞIZ.
GELECEK BİZİM.

Laura Schrader ıssız bir dağ yolunda, kaza yapmış bir araçtan kurtarılır. Aracın bagajında kafatası parçalanmış bir çocuk cesedi bulunmaktadır. Dahası, kazanın gerçekleştiği bölgeye yakın bir köyün tüm sakinleri aniden ortadan kaybolmuştur. Birbiriyle bağlantılı bu olayları inceleyen psikolog Robert Winter ve emniyet güçleri büyük bir bilmeceyle karşı karşıya kalır çünkü yaşadığı travmayı atlatamayan Laura Schrader'in köyde olanlarla ilgili ilk ifadesi hayal ürünü gibi görünmektedir. Laura başına gelenleri Robert Winter'e anlattıkça ve köyde arama başlatan polis kanıtlara ulaştıkça bu kâbustan uyanmak daha da imkânsızlaşır...

"Psikolojik gerilimin yeni ustası!"
Elle France

"Wulf Dorn, okuyucusunun kalp atışlarını nasıl hızlandıracağını çok iyi biliyor."
la Repubblica

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-343-9
9 786052 993439